

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av miljöskyddslagen och av marktäktslagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att de separata tillståndsförfarandena enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen för samma projekt slås samman så att man vid den gemensamma behandlingen följer procedurbestämmelserna i miljöskyddslagen. I propositionen föreslås dessutom att procedurbestämmelserna i marktäktslagen harmoniseras med procedurbestämmelserna i miljöskyddslagen.

I propositionen föreslås att förfarandet för översyn av tillståndsvillkor ska upphävas. Förfarandet föreslås bli ersatt genom att en skyldighet för tillsynsmyndigheterna att granska om det finns grunder för ändring av tillstånd läggs till den regelbundna tillsynen. Om det finns grund eller grunder för ändring av tillstånd ska tillsynsmyndigheten ta initiativ till tillståndsmyndigheten för en ändring av tillståndet.

I propositionen föreslås ändringar i det tillståndsförfarande som används vid behand-

lingen av väsentlig ändring av verksamhet som kräver miljötillstånd och föreslås att det fullskaliga tillståndsförfarande som inbegriper samtliga skeden begränsas till färre typer av ändring vid anläggningar än tidigare. Det något begränsade tillståndsförfarande som föreskrivs i gällande lag föreslås bli tillämpligt i de flesta situationer. I de enklaste förändringssituationerna räcker det med att verksamhetsutövaren gör en anmälan till myndigheten.

I propositionen föreslås ändringar i tröskelvärdena för tillståndsplikten för djurstallar och pälsdjursfarmer i situationer där ett djurstall inte har bara en klar huvudproduktionsinriktning eller det finns kreatur eller pälsdjur av olika åldrar i djurstallet.

Genom propositionen genomförs även Europeiska unionens nya förordning om fluoretrade växthusgaser till de delar den kräver ändringar i lagen.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	4
1 INLEDNING	4
2 NULÅGE	4
2.1 Lagstiftning	4
2.1.1 Lagstiftning i anslutning till en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen och marktäktslagen	4
2.1.2 Lagstiftning för ett smidigare miljötillståndsförfarande	14
2.2 Praxis	16
2.2.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen	16
2.2.2 Ett smidigare miljötillståndsförfarande	19
2.3 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och i EU	24
2.3.1 Regleringen i Sverige i anslutning till en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen och marktäktslagen	24
2.3.2 Relevant EU-lagstiftning för ett smidigare miljötillståndsförfarande	24
2.4 Bedömning av nuläget	27
2.4.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen	27
2.4.2 Smidigare miljötillståndsförfarande	28
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	30
3.1 Målsättning	30
3.1.1 Målen för en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen	30
3.1.2 Målen för ett smidigare miljötillståndsförfarande	30
3.2 De viktigaste förslagen	31
3.2.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen	31
3.2.2 Smidigare miljötillståndsförfarande	32
3.2.3 De viktigaste förslagen som gäller F-gaser	33
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	33
4.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen	33
4.1.1 Ekonomiska konsekvenser	33
4.1.2 Konsekvenser för företagen	34
4.1.3 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet	34
4.1.4 Miljökonsekvenser	36
4.1.5 Konsekvenser för medborgarnas ställning	36
4.2 Konsekvenser av ett smidigare miljötillståndsförfarande	36
4.2.1 Konsekvenser av förslaget som gäller en väsentlig ändring av verksamheten	36
4.2.2 Konsekvenser av att översynsförfarandet för tillståndsvillkor slopas	36
4.2.3 Konsekvenser av ändringarna av tillståndsplikten för djurstallar och ibrukttagandet av nya djurenhetskoefficienter	40
4.3 Konsekvenser av förslagen som gäller F-gaser	41
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	41
5.1 Allmänt	41
5.2 Beredningen av en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen	41

5.3	Beredningen av ett smidigare miljö tillståndsförfarande	42
5.4	Beredning som gäller F-gaser	43
	DETALJMOTIVERING	44
	1 LAGFÖRSLAG	44
1.1	Miljöskyddslagen	44
1.2	Marktäktslagen	52
2	IKRAFTTRÄDANDE	59
3	FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	60
	LAGFÖRSLAG	63
	1. Lag om ändring av miljöskyddslagen	63
	BILAGA 1	70
	BILAGA 3	82
	2. Lag om ändring av marktäktslagen	84
	BILAGA	88
	PARALLELLTEXT	88
	1. Lag om ändring av miljöskyddslagen	88
	BILAGA 1	103
	BILAGA 1	115
	2. Lag om ändring av marktäktslagen	127

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

I november 2011 tillsatte miljöministeriet ett projekt med uppgift att bereda reformen av miljöskyddslagen och miljöskyddsförordningen samt vissa andra författningar. En regeringsproposition med förslag till miljöskyddslag och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med den (RP 214/2013 rd) som beretts utifrån förslagen i projektets första fas lämnades till riksdagen i december 2013. Den nya miljöskyddslagen (527/2014) trädde i kraft den 1 september 2014 och en ny statsrådsförordning om miljöskydd (713/2014, *miljöskyddsförordningen*) den 10 september 2014.

I projektets första fas fokuserades på saker för vilka det var mest brådskande att genomföra bestämmelseändringar och nya bestämmelser, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv (2010/75, nedan *industriutsläppsdirektivet*, Industrial Emissions Directive, IED) om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) och nödvändiga reformer ur grundlagssynvinkel.

Det huvudsakliga syftet i regeringens proposition under den första fasen var inte att bereda åtgärder som underlättar miljötillståndsförfarandet, även om aspekten att underlätta och effektivisera förvaltningens åtgärder fanns med i flera förslag. Redan när reformprojektet för miljöskyddslagen tillsattes hade man av tidtabellsskäl kommit fram till att åtgärder för att underlätta och effektivisera ska beredas omedelbart efter totalreformen av lagen. Teman som kräver beredning hade redan i samband med beredningen under den första fasen konstaterats vara definitionen och behandlingen av väsentlig förändring, översynen av tillståndsvillkor samt en sammanslagning av separata tillståndsförfaranden enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen som gäller samma projekt. I projektets andra fas granskas även frågor i anslutning till anläggningsförteckningarna men beredningen av ändringar i anslutning till dem förutsätter en mera djupgående och

omfattande beredning samt konsekvensbedömning, och ändringarna tas inte in i denna regeringsproposition. Propositionen innehåller likväl ändringar i tröskelvärdena för tillståndsplikten i anläggningsförteckningen för djurstallar. Ändringarna har granskats särskilt i en grupp som utrett hur miljötillståndsförfarandet för djurstallar kunde utvecklas. Dessutom föreslås att de nuvarande vägledande djurenhetskoefficienter som använts vid beräkningen av tillstånds- och behörighetsgränser i uppdaterad form ska tas in i bilagan till lagen och således bli bindande för alla tillståndsmyndigheter.

I samband med att riksdagen antog miljöskyddslagen och vissa andra lagar i samband med den godkände riksdagen (RSv 67/2014 rd, regeringens proposition med förslag till miljöskyddslag och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med den) bland annat följande uttalande: Riksdagen förutsätter att regeringen ser till att det finns tillräckliga resurser för en snabb behandling av miljötillstånd och att den skyndsamt genomför en reform som effektiviserar, förenklar och försnabbar miljötillståndsförfarandena.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning

2.1.1 Lagstiftning i anslutning till en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen och marktäktslagen

Allmänt

Marktäkt regleras i Finland genom flera separata och delvis överlappande styrsystem. I de olika styrsystemen är regleringen av marktäkten fokuserad på såväl naturresursdimensionen som miljökonsekvenser och frågor som gäller landskapet. Marktäkt har i allmänhet en betydande och omfattande inverkan på landskapsförhållandena och natur-

förhållandena i miljön samt den övriga markanvändningen i området. Regleringen av marktäkt har därför ett nära samband med mark- och vattenbyggandet, grundvattensskyddet samt planläggningen.

Marktäcktslagen

Specialreglering som gäller marktäkt började tillämpas när marktäcktslagen (555/1981) stiftades 1981. Det blev marktäcktslagens uppgift att styra förutsättningarna för nyttöanvändningen av beståndsdelarna i jordmånen samt ställa begränsningar som skyddar miljön och bosättningen. Marktäcktslagen kompletteras av statsrådets förordning om marktäkt (926/2005).

Marktäcktslagen tillämpas enligt 1 § på tagande av sten, grus, sand, lera och mull för bortforsling eller för lagring eller förädling på platsen. Marktäcktslagen tillämpas dock inte med stöd av 2 § på täktverksamhet som baserar sig på gruvlagen eller tagande och nyttjande av substanser som lösgjorts i samband med byggande, då åtgärden grundar sig på tillstånd eller godkännande av en myndighet. Marktäcktslagen tillämpas inte heller på sådant tagande av substanser på vattenområde för vilket det krävs tillstånd enligt vattenlagen (587/2011).

För täktverksamhet krävs tillstånd enligt 4 § i lagen. Tillstånd behövs inte, om substanser tas för eget sedvanligt bruk till husbehov för boende eller för jord- och skogsbruk. Användningen av substanser ska hänföra sig till byggande eller underhåll av vägförbindelser.

I 3 § i marktäcktslagen föreskrivs om begränsningar av täktverksamhet. Bestämmelsen gäller också annan täkt än täkt som kräver tillstånd. Substanser får inte tas så att en vacker landskapsbild därigenom fördärvas, betydande skönhetsvärden hos naturen eller speciella naturförekomster förstörs, naturförhållandena genomgår betydande eller omfattande skadliga förändringar, eller kvaliteten på vattnet eller vattenavgivningskapaciteten i ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde äventyras, om ett tillstånd enligt vattenlagen inte föreligger. Utöver det ska det ses till att täktverksamhe-

ten inte försvårar att området används för det ändamål för vilket det har reserverats i en generalplan eller en detaljplan och att den inte fördärvar stads- eller landskapsbilden. Täkt ska förläggas och täktverksamheten ordnas så att dess skadliga inverkan på naturen och landskapsbilden blir så ringa som möjligt, marksubstansförekomsten utnyttjas på ett skonsamt och ekonomiskt sätt och verksamheten inte för bosättningen eller miljön medför fara eller sådan olägenhet som till skäliga kostnader kan undvikas. Marktäkt i en strandzon vid hav eller annat vatten är förbjuden, om området inte i en detaljplan eller en generalplan med rättsverkningar har anvisats för detta ändamål.

Då tillstånd söks ska över täktverksamheten och vården av miljön samt, om möjligt, områdets senare användning enligt 5 § framläggas en täktplan. I tillstånd till täktverksamhet ska enligt 11 § ingå bestämmelser om vad sökanden ska iaktta för att undvika eller begränsa de olägenheter som projektet medför, såvida dessa omständigheter inte framgår av täktplanen. Tillståndsbestämmelser ska utfärdas om avgränsning av täktområdet, djupet och formen hos grävningar och skärningar samt täktverksamhetens utvidgningsriktningar, om skyddande och uppsnyggande av området under den tid täktverksamheten pågår och därefter, samt om bevarande och förnyande av träbestånd och annan växtlighet samt nyplanteringar under den tid täktverksamheten pågår och därefter. Tillståndsbestämmelser kan dessutom utfärdas om anordningar som ansluter sig till täktverksamheten, om trafik och om den tid inom vilken åtgärder ska vidtas samt om andra åtgärder som behövs för undvikande eller begränsande av de olägenheter som projektet medför. Tillståndsmyndigheten kan också bestämma att sökanden ska ställa godtagbar säkerhet för att åtgärder som föreskrivits i tillståndsbestämmelserna ska vidtas.

Kungörelsen av en ansökan som gäller marktäckstillstånd ska vara anslagen på kommunens anslagstavla i 30 dagar. Dessutom ska kommunen bereda dem som äger eller besitter de fastigheter och andra områden som gränsar till den fastighet på vilken täktområdet är beläget tillfälle att bli hörda, utom när detta är uppenbart onödigt. Om det

projekt som ansökan avser kan ha betydande verkningar inom ett vidsträckt område eller på ett flertal personers omständigheter, ska om ansökan dessutom annonseras i åtminstone en tidning med allmän spridning inom det område som påverkas av projektet. Kostnaderna för hörandet och annonseringen ska betalas av den som ansöker om tillstånd.

Enligt 13 § i marktäktslagen är det också möjligt att höra den sökande. Enligt bestämmelsen kan den som ansöker om tillstånd till sin ansökan foga en utredning om att grannarna är medvetna om handlingar och uppgifter med relevans för projektet och en redogörelse för deras eventuella ställningstaganden till projektet. Kommunen ska ordna hörandet, om sökanden inte har lämnat in en adekvat utredning om att grannarna har hörts. I den utredning som den sökande lämnar till tillståndsmyndigheten med anledning av hörandet ska uppges tidpunkt och plats för hörandet, vilka som har hörts och deras eventuella ställningstagande till saken samt handlingar och uppgifter som använts vid hörandet. Dokument och uppgifter av betydelse för projektet är enligt 3 § i marktäktsförordningen bland annat huvudpunkterna i ansökan och i täktplanen samt de uppgifter av central betydelse för grannarna och miljön som ingår i dessa.

Tillståndsmyndigheten ska begära utlåtande av närings-, trafik- och miljöcentralen, när området är av riksomfattande eller annars av väsentlig betydelse med hänsyn till naturskyddet, området är av betydelse med hänsyn till vattenvården, eller täktverksamheten omedelbart påverkar ett område inom en annan kommun. Det kan dessutom bli aktuellt att begära utlåtanden i sådana situationer som anges i 4 § i marktäktsförordningen. Utlåtande ska ges inom två månader från det att begäran om utlåtande har mottagits. Det primära syftet med utlåtandena är att ge tillståndsmyndigheten information om vilka omständigheter som inverkar på om verksamheten ska tillåtas.

Marktäktstillstånd ger rätt till täktverksamhet. I tillståndsprövningen kan delvis även beaktas verksamhet i anslutning till hanteringen av substanser, såsom krossning. Tillståndsmyndigheten kan förutsätta att en preliminär plan för stenkrossverksamheten och

placeringen av verksamheten på området ska fogas till tillståndsansökan. Detaljerade bestämmelser om verksamhetens immissions-skador hör dock till miljötillståndet. Marktäktstillstånd ska beviljas om en sakenlig täktplan har lagts fram och täktverksamheten eller regleringen av den inte står i strid mot begränsningarna i 3 §, och om täktverksamheten inte medför betydande olägenheter för uppgörande eller ändring av planen, inte fördärvar stads- eller landskapsbilden på ett område med gällande åtgärdsbegränsning för uppgörande eller ändring av generalplan eller detaljplan. Då frågan prövas ska även verkningarna av tillståndsbestämmelsernas beaktas.

Enligt 10 § i marktäktslagen beviljas tillstånd till täktverksamhet för bestämd tid, dock för högst tio år. Av särskilda skäl kan tillstånd beviljas för högst 15 år och i fråga om brytning av berg för högst 20 år. Trots tillståndets giltighetstid kan ändringar i tillståndet göras enligt 16 §. Tillståndsmyndigheten kan under tillståndets giltighetstid genom beslut samtycka till smärre avvikelser från den täktplan som godkänts i tillståndsbeslutet eller från tillståndsbestämmelserna. En förutsättning för samtycket är att avvikelserna och dess art med hänsyn till bestämmelserna och föreskrifterna om tillståndsprövning inte innebär en betydande ändring av tillståndet eller påverkar en parts ställning eller naturförhållandena.

Marktäktslagen innehåller en bestämmelse om iakttagandet av beslut som inte vunnit laga kraft. Enligt 21 § kan tillståndsmyndigheten, av grundad anledning och på begäran av den som ansöker om tillstånd, i tillståndsbeslutet föreskriva att tagandet av substanser får påbörjas enligt tillståndsbeslutet trots att ändring söks. Förutsättningen är att verkställigheten inte gör ändringssökandet onödigt och att den som ansöker om tillstånd ställer godtagbar säkerhet för ersättande av de olägenheter, skador och kostnader som kan orsakas av att beslutet upphävs eller tillståndet ändras. Föreskriften kan vid behov gälla endast en del av det anhallna området och tidpunkten då täktverksamheten får påbörjas. Fullföljdsdomstolen kan med anledning av besvär upphäva föreskriften eller ändra den

eller förbjuda verkställigheten av tillståndsbeslutet.

Systemet i marktäktslagen är ett typiskt miljötillstånd, men systemet för ändringsökande i lagen baserar sig på kommunallagen (365/1995) och skiljer sig således till exempel från miljöskyddslagen. Utmärkande för kommunalbesvär är kommunmedlemmarnas besvärsmätt oberoende av partsställning. Ändring i ett myndighetsbeslut om marktäktstillstånd söks genom besvär hos förvaltningsdomstolen. Besvärsmätt har också närings-, trafik- och miljöcentralen samt en registrerad förening eller stiftelse vars syfte är att främja miljöskydd, hälsoskydd, naturvård eller trivselen i boendemiljön och som verkar på det område som projektet avser.

Miljöskyddslagen

Miljöskyddslagen är en allmän lag som gäller bekämpning av miljöförorening. Enligt 1 § är syftet med lagen bland annat att förebygga och hindra förorening och risk för förorening av miljön, förebygga och minska utsläpp samt avhjälpa skador orsakade av förorening och avvärja miljöskador. Målet eftersträvas framför allt genom de tillstånds- och anmälningsförfaranden som ingår i lagen, men i lagen föreskrivs också om allmänna principer och skyldigheter inom miljöskyddet. Miljöskyddslagen kompletteras av miljöskyddsförordningen.

Miljöskyddslagen innehåller bestämmelser som både direkt och indirekt påverkar marktäkt. Stenkrossning vid marktäkt och stenkrossar behöver i regel tillstånd enligt miljöskyddslagen. Marktäktstillstånd och miljötillstånd är parallella och behandlingsordningen för dem är oberoende av varandra. Miljötillståndet ersätter inte marktäktstillståndet och marktäktstillståndet ersätter inte miljötillståndet, och tillstånden är inte heller en förutsättning för varandra. Oberoende av behovet av miljötillstånd, kan bestämmelser om miljökonsekvenser meddelas i marktäktstillståndet.

Miljötillstånd krävs för verksamhet som medför risk för förorening av miljön och är närmare definierad i miljöskyddsförordningen. Enligt 1 § 1 mom. 7 punkten i förord-

ningen krävs miljötillstånd för malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser. Enligt bestämmelsen ska miljötillstånd sökas för gruvdrift och maskinell guldgrävning samt för anrikning av malmer eller mineraler. Tillståndsärenden behandlas i den statliga miljötillståndsmyndigheten. I 2 § 1 mom. 6 punkten i förordningen föreskrivs om malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser, vilket gäller stenbrott eller sådan stenbrytning som är anknuten till annat än schaktningsarbete där stenmaterial behandlas minst 50 dagar. Tillstånd ska också sökas för permanenta stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning, eller flyttbara stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning som är förlagda till ett visst område och är i användning sammanlagt minst 50 dagar. Med stöd av miljöskyddslagen föreskrivs i statsrådets förordning om miljöskydd i samband med stenbrott, annan stenbrytning och stenkrossar (800/2010, den s.k. Muraus-förordningen) om minimikrav i fråga om miljöskyddet för verksamhet i enlighet med förordningen när verksamheten kräver miljötillstånd. I undantagssituationer kan miljötillstånd krävas för marktäkt på grundval av grannelagsförhållanden i enlighet med 27 § i miljöskyddslagen.

I en ansökan om miljötillstånd ska lämnas för tillståndsprövningen behövlig utredning om verksamheten och dess konsekvenser, om parterna och om andra relevanta omständigheter. Information om en tillståndsansökan ska enligt 44 § i miljöskyddslagen ges genom att den under minst 30 dagar kungörs på anslagstavlor i de berörda kommunerna samt på tillståndsmyndighetens webbplats. Offentliggörandet av kungörelsen ska annonseras i minst en tidning med allmän spridning inom det område som påverkas av verksamheten, om inte ärendet är av ringa betydelse eller annonsering annars är uppenbart onödig. Kungörelsen ska delges separat de parter som saken särskilt berör. Den elektroniska informationen har också utökats genom en bestämmelse om att den statliga miljötillståndsmyndigheten på sin webbplats ska offentliggöra ett för allmänheten avsett sammandrag av tillståndsansökan och, i den mån det är möjligt, det övriga centrala innehållet i ansökan. Den kommunala miljövårdsmyn-

digheten ska i den mån det är möjligt på sin webbplats informera om innehållet i ansökan.

Utlåtande om en ansökan om miljötillstånd ska begäras av de kommunala miljövårdsmyndigheterna i de kommuner där den i ansökan avsedda verksamhetens miljökonsekvenser kan uppträda, hälsoskyddsmyndigheten i den kommun där verksamheten är placerad samt myndigheter som bevakar ett allmänt intresse i ärendet, sametinget i vissa fall och andra med tanke på tillståndsprövningen behövliga aktörer. Utöver detta ska den statliga miljötillståndsmyndigheten begära utlåtande av den statliga tillsynsmyndigheten, av den kommun där den i ansökan avsedda verksamheten är placerad och vid behov av kommunerna inom det område som påverkas av verksamheten. Parterna ska innan ett ärende avgörs ges tillfälle att framställa anmärkningar med anledning av tillståndsärendet. Andra än parterna ska ges tillfälle att framföra sin åsikt.

Bestämmelser om förutsättningarna för beviljande av tillstånd finns i 49 § i miljöskyddslagen. För att miljötillstånd ska kunna beviljas krävs det att verksamheten är ordnad i enlighet med bestämmelserna i miljöskyddslagen och bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Verksamheten får inte medföra olägenhet för hälsan, någon betydande annan förorening av miljön eller risk för sådan eller sådana konsekvenser som är förbjudna i de ovillkorliga förbuden mot förorening i 16—18 §. Verksamheten får inte heller leda till försämring av speciella naturförhållanden eller äventyra vattenförsörjningen eller någon annan från allmän synpunkt viktig användningsmöjlighet inom det område som påverkas av verksamheten eller medföra sådant oskäligt besvär som avses i 17 § 1 mom. i lagen angående vissa grannelagsförhållanden (26/1920).

Förutsättningen för beviljande av miljötillstånd är i och med den nya miljöskyddslagen dessutom att verksamheten inte medför väsentlig försämring i förutsättningarna att på samernas hembygdsområde bedriva traditionella samenäringar eller annars bevara och utveckla samekulturen eller väsentlig försämring i skolernas levnadsförhållanden eller möjligheter att bedriva i skoltlagen avsedda naturnäringar på skoltområdet. När det be-

döms om förorening av vattendrag är betydande ska också tas hänsyn till vad som nämns om de omständigheter som berör vattens status och vattenanvändningen inom det område som påverkas av verksamheten i förvaltningsplaner enligt lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen (1299/2004). Miljötillstånd ska beviljas, om verksamheten uppfyller de föreskrivna förutsättningarna.

I miljötillståndsprövning enligt miljöskyddslagen beaktas alla omständigheter kring miljöföroreningar som orsakas av verksamheten. Till exempel i miljötillståndsprövningen för stenkrossar beaktas även de olägenheter som lösgörande och transport av marks substanser medför. I miljötillståndsprövningen ska också platsen för verksamheten utvärderas. Verksamheten får inte placeras i strid med en detaljplan. Vid placering av verksamheter ska dessutom iakttas vad som föreskrivs i 11 och 12 § i miljöskyddslagen, varvid hänsyn även ska tas till en generalplanen eller en landskapsplan.

I tillståndet kan villkor enligt 52 § 1 mom. i miljöskyddslagen utfärdas om utsläpp, utsläppsgränsvärden, förebyggande och hindrande av förorening av mark och grundvatten, avfall samt om minskning av avfallens mängd och skadlighet, åtgärder vid störningar och i andra exceptionella situationer, iståndsättning av områden och hindrande av utsläpp efter avslutad verksamhet och andra åtgärder efter avslutad verksamhet, andra åtgärder för att förebygga eller minska förorening av miljön och risken för sådan. När villkoren meddelas ska även beredskapen att förebygga olyckor beaktas. När tillståndsvillkoren meddelas ska även tas hänsyn till bland annat verksamhetens natur, verksamhetsområdets egenskaper och verksamhetens sammantagna miljöpåverkan. Tillståndsvillkor som gäller hindrande och begränsning av utsläpp ska dessutom vara baserade på bästa tillgängliga teknik.

Miljötillstånd beviljas antingen för viss tid eller tills vidare. Ett miljötillstånd kan förenas med ett villkor om att tillståndsvillkoren ska ses över. Enligt 89 § kan tillståndet dock ändras tidigare än den angivna tidpunkten för översyn, om den förorening eller risk för förorening som verksamheten medför väsentligen avviker från vad som bedömts på för-

hand, verksamheten har konsekvenser som är förbjudna enligt lagen, utsläppen kan minskas väsentligt utan oskäligen kostnader på grund av den bästa tillgängliga teknikens utveckling, grunderna för ett tillståndsvillkor visar sig vara felaktiga och en ändring av villkoret inte föranleder behov av förnyad prövning av förutsättningarna för beviljande av tillståndet, verksamhetens yttre förhållanden efter beviljandet av tillståndet väsentligt har förändrats och tillståndet därför behöver ändras eller det behövs för att tillgodose ett sådant efter beviljandet av tillståndet genom lag, statsrådsförordning eller Europeiska unionens lagstiftning infört specificerat krav som är bindande och gäller förebyggande eller hindrande av förordning av miljön.

I miljötillståndet ska också meddelas villkor om åtgärder för avslutande av verksamheten. Enligt 94 § svarar verksamhetsutövaren fortfarande i enlighet med tillståndsvillkoren eller en specificerad skyldighet som följer av bestämmelserna i en statsrådsförordning för de åtgärder som behövs för att hindra förorening samt för utredning och kontroll av verksamhetens konsekvenser. Om tillståndet inte innehåller tillräckliga villkor om avslutande av verksamheten, ska tillståndsmyndigheten meddela preciserande villkor om saken. Ärendet ska i tillämpliga delar behandlas som en tillståndsansökan.

I samband med miljötillståndet behandlas också en eventuell plan för hantering av utvinningsavfall enligt 5 a § i marktäktslagen, om ett täktprojekt kräver en sådan. Annars behandlas planen i samband med marktäktstillståndet.

Ändring i ett tillståndsbeslut enligt miljöskyddslagen får sökas genom förvaltningsbesvär hos Vasa förvaltningsdomstol och vidare hos högsta förvaltningsdomstolen i enlighet med förvaltningsprocesslagen (586/1996). Besvärshöjden har förutom den som är part dessutom registrerade föreningar eller stiftelser vars syfte är att främja miljöskydd, hälsoskydd, naturvård eller trivsels i boendemiljön och inom vars område verksamhetens miljökonsekvenser uppträder, den kommun där verksamheten är placerad och andra kommuner inom vars område verksamhetens miljökonsekvenser uppträder, den statliga tillsynsmyndigheten samt den kommunala

miljöförvaltningsmyndigheten i den kommun där verksamheten är placerad och i kommunerna inom det område som påverkas av verksamheten och myndigheter som bevakar allmänt intresse i ärendet. Till den nya miljöskyddslagen har fogats besvärshöjden även för sameetinget och skoltarnas byastämman under vissa förutsättningar.

Vattenlagen

Vattenlagen är central för styrningen av en hållbar användning av vattenresurserna, och syftar till att samordna de olika allmänna och enskilda intressen som gäller tillgodotagande av ytvatten och grundvatten samt användning av vattenområden. I vattenlagen föreskrivs det om den allmänna användningen av vatten, tillståndspliktiga vattenhushållningsprojekt, projekträttigheter, ersättning av skador, tillståndsförfarandet och tillsynen över efterlevnaden av lagen.

För ett vattenhushållningsprojekt krävs enligt 3 kap. 2 § i vattenlagen tillstånd av tillståndsmyndigheten, om projektet kan ändra bland annat grundvattnets kvalitet och mängd och om förändringen försämrar tillståndet i en grundvattenförekomst eller leder till att en viktig eller annan för vattenförsörjningen lämplig grundvattenförekomst blir väsentligt mindre riklig eller att möjligheterna att utnyttja den annars försämrats. Tillstånd krävs också, om ändringen på något annat sätt orsakar skada eller olägenhet för täkt av vatten eller för användningen av vatten som hushållsvatten.

Enligt begränsningarna av täktverksamhet i 3 § i marktäktslagen får marksubstanser enligt den fjärde punkten i förteckningen i paragrafen inte tas så att kvaliteten på vattnet eller vattenavgivningskapaciteten i ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde äventyras, om ett tillstånd enligt vattenlagen inte föreligger. Således ska det förutom marktäktstillstånd även finnas ett tillstånd enligt vattenlagen i nämnda situationer. Däremot behövs det endast ett tillstånd enligt vattenlagen för upptagning av marksubstanser från botten av ett vattenområde, dvs. ett område som inte endast tillfälligt är täckt av vatten som avgränsas så som

avses i 5 §. Tillstånd krävs inte för sedvanligt bruk till husbehov.

Det finns ett inbördes villkorssamband mellan tillstånd enligt vattenlagen och marktäkttillstånd. Enligt 5 § i marktäktsförordningen ska behandlingen av en tillståndsansökan som avses i marktäktslagen skjutas upp till dess avgörandet i vattenärendet har vunnit laga kraft. På motsvarande sätt, om ett ärende enligt vattenlagen som gäller ett område som är föremål för en ansökan som avses i marktäktslagen är anhängigt, får behandlingen av den ansökan som avses i marktäktslagen skjutas upp. En situation där man väntar på tillståndet enligt vattenlagen kan till exempel vara fall där konsekvenserna för grundvattnet är oklara i fråga om den ansökan som avses i marktäktslagen, men där ett förfarande enligt vattenlagen klargör situationen. Tillstånd enligt vattenlagen beaktas vid prövningen av marktäkttillstånd och normerna i tillståndsvillkoren för marktäkttillstånd kan inte vara lindrigare än i ett tillstånd enligt vattenlagen. Om tillståndsvillkoren dock skiljer sig från varandra, ska aktören följa de strängaste normerna.

När man ansöker om tillstånd enligt vattenlagen ska tillståndsansökan enligt 11 kap. 3 § i vattenlagen innehålla en sådan redogörelse för projektets syfte och projektets inverkan på allmänna intressen, enskilda intressen och miljön som är tillräckligt utförlig för att ärendet ska kunna avgöras, en plan över de åtgärder som är nödvändiga för att projektet ska kunna genomföras, en beräkning av den nytta och de förluster av förmåner som projektet medför för registerenheter för mark- och vattenområden och deras ägare och för andra parter samt en redogörelse för hur verksamhetens verkningar kontrolleras. Närmare bestämmelser om de uppgifter som ska ingå i tillståndsansökan för projekt som avser marktäkt finns i 4 § i statsrådets förordning om vattenhushållningsärenden (1560/2011).

I vattenlagen förskrivs om gemensam behandling i ett förfarande för projekt som kräver tillstånd enligt både vattenlagen och miljöskyddslagen. Om ett projekt omfattar åtgärder som kräver tillstånd enligt både vattenlagen och miljöskyddslagen, behandlas tillståndsärendena tillsammans, om detta inte

av särskilda skäl ska anses onödigt. En tillståndsansökan enligt vattenlagen och en i miljöskyddslagen avsedd ansökan som gäller förorening av vatten och avser samma verksamhet ska i regel behandlas tillsammans och avgöras genom samma beslut. Gemensam behandling behövs dock inte om projektet utöver miljötillstånd endast kräver tillstånd till täkt av vatten och det inte finns något direkt vattenhushållningssamband mellan uttaget av vatten och återutsläppandet av vattnet i vattendraget. Om det vid behandlingen av ett ansökningsärende enligt vattenlagen visar sig att projektet också kräver miljötillstånd, ska den sökande inom rimlig tid som bestäms av tillståndsmyndigheten lämna in en miljötillståndsansökan. I annat fall kan den anhängiga tillståndsansökan enligt vattenlagen lämnas utan prövning.

Enligt 3 kap. 4 § i vattenlagen kan vattenhushållningsprojekt beviljas tillstånd antingen på grundval av projektets ringa betydelse eller en intressejämförelse. Tillstånd får dock inte beviljas, om vattenhushållningsprojektet äventyrar det allmänna hälsotillståndet eller den allmänna säkerheten, orsakar avsevärda skadliga förändringar i omgivningens naturförhållanden eller i vattennaturen och dess funktion eller i hög grad försämrar bosättnings- eller näringsförhållandena på orten. Sökanden ska dessutom ha rätt till de områden som krävs för projektet.

Ett tillstånd enligt vattenlagen beviljas enligt 3 kap. 8 § i vattenlagen tills vidare eller av särskilda skäl för viss tid. Ett särskilt skäl kan vara till exempel att projektet är tidsbegränsat och i fråga om marktäkt beviljas ett tillstånd enligt vattenlagen i allmänhet för viss tid. I tillståndsbeslutet ska meddelas behövliga villkor om hur olägenheter som orsakas av projektet eller av dess genomförande kan undvikas, iståndsättande av landskapet och avlägsnande av spåren av arbetet i övrigt och sådana åtgärder och anordningar som behövs för att bevara förhållandena i vattendraget och grundvattenförekomsten.

Enligt 3 kap. 8 § 2 mom. i vattenlagen ska det anges inom vilken tid ett projekt ska inledas. Tiden får vara högst fyra år. Tiden för att inleda projektet gäller enligt paragrafen tillstånd enligt vattenlagen som gäller tills vidare. I praktiken kan det bestämmas inom

vilken tid ett projekt ska inledas även för tidsbegränsade tillstånd, trots att lagen inte kräver det. Detta kan leda till problem, om behandlingsordningen för tillståndsansökningar enligt villkorsförhållandet leder till att den tid inom vilken ett projekt som beviljats tillstånd enligt vattenlagen ska inledas går ut när marktäktstillstånd söks, om det bestämts inom vilken tid projektet ska inledas. Om det inte bestäms inom vilken tid ett projekt ska inledas, skulle problemet med att tiden går ut vara löst.

Bestämmelserna i 3 kap. 16 § i vattenlagen möjliggör tillstånd till förberedelser, vilket innebär att de åtgärder som specificeras i tillståndet till förberedelser kan vidtas innan vattentillståndet vunnit laga kraft. Enligt paragrafen kan tillståndsmyndigheten av grundad anledning i sitt tillståndsbeslut ge sökanden rätt att redan innan beslutet vunnit laga kraft vidta förberedande specificerade åtgärder för genomförande av projektet. Förutsättningen är att de förberedande åtgärderna kan vidtas utan att den övriga användningen av vattnen eller naturen och dess funktion tillfogas någon avsevärd olägenhet, och förhållandena efter det att åtgärderna har vidtagits till väsentliga delar kan återställas i den händelse att tillståndsbeslutet upphävs eller tillståndsvillkoren ändras. Verksamhetsutövaren förutsätts dessutom ställa en godtagbar säkerhet innan åtgärder vidtas.

Ändring i ett tillståndsbeslut enligt vattenlagen får sökas genom förvaltningsbesvär hos Vasa förvaltningsdomstol och vidare hos högsta förvaltningsdomstolen i enlighet med förvaltningsprocesslagen. Besvärshöjningen har enligt 15 kap. 2 § i vattenlagen en part, en registrerad förening eller stiftelse vars syfte är att främja miljöskydd, hälsoskydd, naturvård eller trivsels i boendemiljön och inom vars stadgeenliga verksamhetsområde miljökonsekvenserna i fråga uppträder, den kommun där vattenhushållningsprojektet är placerat eller av en annan kommun inom vars område projektets miljökonsekvenser uppträder, den statliga tillsynsmyndigheten samt den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten i den kommun där projektet är placerat och kommunerna inom projektets influensområde, någon annan myndighet som bevakar allmänt intresse i ärendet samt sametinget, om ett vat-

tenhushållningsprojekt genomförs inom samernas hembygdsområde eller dess verkningar utsträcker sig till det och om projektet kan påverka samernas rättigheter som urfolk.

Markanvändnings- och bygglagen

De riksomfattande målen för områdesanvändningen enligt 3 kap. i markanvändnings- och bygglagen (132/1999) som styr områdesanvändningen och planläggningen främjar en hållbar användning av naturresurserna så att tillgången på naturresurser tryggas också för kommande generationer. Målen för områdesanvändningen förpliktar till att fästa vikt vid förbrukningen av stenmaterialresurserna på lång sikt i landskapsplaneringen och samordna stenmaterialförsörjningen, natur- och landskapsvärden samt vattenförsörjningen. De områden som anvisas för täkt av stenmaterial ska bygga på en bedömning där områdenas natur- och landskapsvärden samt lämpligheten för vatten- och stenmaterialförsörjning utreds.

I 28 § i markanvändnings- och bygglagen föreskrivs krav på landskapsplanens innehåll. När en landskapsplan utarbetas ska särskild vikt fästas bland annat vid att vatten- och marksubstanstillgångarna används på ett hållbart sätt, att verksamhetsbetingelserna för näringslivet i landskapet ordnas samt att landskapet, naturvärdena och kulturarvet värnas. De omständigheter som nämns ovan ska utredas och beaktas i den utsträckning landskapsplanen i egenskap av översiktlig plan förutsätter. Innehållskravet gällande en hållbar användning av marksubstanstillgångarna förutsätter att landskapsplanen visar alla sådana områden med stenmaterialförekomster som ur nationell, landskapsmässig eller regional synvinkel har sådana egenskaper som avses i 3 § i marktäktlagen och de begränsningar som de ställer på marktäkt. I landskapsplanen kan åtminstone utvisas regionalt betydelsefulla enskilda täktområden eller landskapsmässiga eller regionala principer för områdesanvändningen som gäller en mera detaljerad planering.

I 32 § i markanvändnings- och bygglagen finns bestämmelser om landskapsplanens rättsverkningar för annan planering och för

myndigheternas verksamhet. När myndigheterna planerar åtgärder som gäller områdesanvändningen och beslutar om att vidta dessa åtgärder, ska de beakta landskapsplanen och försöka främja genomförandet av planen. Dessutom ska myndigheterna se till att åtgärderna inte försvårar genomförandet av planen.

Enligt 3 § i marktäktslagen ska det på ett område för vilket en detaljplan eller generalplan med rättsverkningar gäller utöver de övriga villkoren ses till att täktverksamheten inte försvårar att området används för det ändamål för vilket det har reserverats i planen och att den inte fördärvar stads- eller landskapsbilden. Det kan till exempel anses strida mot planen om marksubstanser tas så att det försvårar en senare användning av området för industribruk i enlighet med planen på grund av de svårigheter som uppstår för skyddet av grundvattenförekomsten. I marktäktsprövningen kan det också framgå att projektet strider mot planen eller en planbestämmelse om täktområdet ligger utanför den utredda och enligt planen lämpliga täktområdesreserveringen. En täktområdesreservering i en landskapsplan eller en generalplan med rättsverkningar kan också ha verkningar för tidsfristen för marktäktstillståndet, om reserveringen kan ses som ett särskilt skäl att förlänga tidsfristen för tillståndet. När planen görs upp eller ändras kan en gällande åtgärdsbegränsning förhindra att tillståndet beviljas, om täktverksamheten orsakar betydande men för planläggningen eller fördärvar stads- eller landskapsbilden. På ett detaljplaneområde kan marksubstanser tas med stöd av ett tillstånd för miljöåtgärder enligt markanvändnings- och bygglagen, om det på en enskild byggplats måste avlägsnas marksubstanser som en sådan förberedande åtgärd för ett byggprojekt som förutsätter bygglov. Bestämmelser som gäller tillstånd för miljöåtgärder tillämpas dock inte på sådan marktäkt för vilken behövs marktäktstillstånd.

Marktäktslagen innehåller inget förbud mot att försvåra genomförandet av landskapsplanen. Således, om tillstånd enligt 6 § i marktäktslagen ska beviljas med hänsyn till den aktuella planen och begränsningen i 3 §, inverkar områdesreserveringarna i landskapsplanen inte som sådana på tillståndsprövning

enligt marktäktslagen, när det i 3 § i marktäktslagen inte hänvisas till landskapsplanen som en begränsning för beviljande av tillstånd. Landskapsplanens ställning i prövningen av marktäktstillstånd är att fungera som viktigt bakgrundsmaterial och som informationskälla. Omständigheter som inverkar på landskapsplanens tillämplighet i tillståndsprövningen är hur aktuell landskapsplanen är och om frågor som anknyter till marktäkt och geologiskt skydd särskilt har utretts i planen. Landskapsplanen kan fungera som utredning vid anvisandet av nationellt värdefulla geologiska förekomster samt vid samordningen av skyddet av grundvattnet och stenmaterialförsörjningen. I landskapsplanen har tagits med planbeteckningen område som lämpar sig för marktäkt (EO), vilken inte garanterar att marktäktstillstånd beviljas, utan det bedöms alltid från fall till fall om det finns förutsättningar för att bevilja tillstånd. En landskapsplan enligt markanvändnings- och bygglagen har inte företräde framom marktäktslagen i tillståndsprövningen.

Annan lagstiftning

I den s.k. Muraus-förordningen som utfärdats med stöd av miljöskyddslagen föreskrivs om minimikrav i miljöskyddet i fråga om stenbrott, annan stenbrytning och stenkrossar när verksamheten kräver miljötillstånd. Utöver minimikraven enligt förordningen kan miljötillståndsmyndigheten från fall till fall även utfärda andra bestämmelser. Enligt ikraftträdande- och övergångsbestämmelsen (14 §) i Muraus-förordningen ska förordningen tillämpas i alla miljötillståndspliktiga stenbrott, annan stenbrytning och stenkrossar senast den 1 januari 2018.

Tillämplig i samband med marktäktprojekt blir möjligen också lagen (468/1994) och förordningen om förfarandet vid miljökonsekvensbedömning (713/2006). Förfarandet för bedömning av miljökonsekvenser tillämpas på täkt av sten, grus eller sand, då arealen på brytnings- eller grävningområdet är över 25 hektar eller den substansmängd som ska tas är minst 200 000 kubikmeter fast mått per år. Dessutom kan bedömningsförfarandet till-

lämpas enligt prövning. Även krossning av överskottssprängsten omfattas av miljökonsekvensbedömning, om krossningen omfattar mer än 100 ton per dygn. Det är aktuellt med en ändring av direktivet (2011/92/EU) om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, vilket kommer att påverka även den nationella lagstiftningen.

Enligt avfallslagen (646/2011) ska icke-förorenad jord klassificeras som avfall, om avfallet inte kan återvinnas. Till exempel kan användningen av sidosten från naturstensbrott på så vis kräva miljötillstånd enligt miljöskyddslagen för avfallsbehandling eller återvinning.

Målet för lagen och statsrådets förordning om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen (1299/2004, 1040/2006) är att vattenstatusen ska vara på en god nivå senast år 2015. För att uppnå målet ska enligt författningarna beredas förvaltningsplaner och åtgärdsprogram, i vilka det även ska samlas uppgifter om läget för marktäktomsråden på grundvattenområden. Dessutom ska de risker som marktäkt medför för uppnåendet av kvantitativ och kemisk status för grundvattnen bedömas. Målet är att dessa risker ska decimeras. Lagen om vattenvårdsförvaltningen ska beaktas även vid beviljande av tillstånd. Av ett tillståndsbeslut enligt miljöskyddslagen och ett tillståndsbeslut enligt vattenlagen ska framgå vad som i en förvaltningsplan eller havsförvaltningsplan enligt lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen nämns om de omständigheter som berör vattnens och den marina miljöns status och användning.

Den skyldighet att trygga nätverket Natura 2000 som ingår i naturvårdslagen (1096/1996) har effekt på alla tillståndssystem som gäller miljön. En tillsynsmyndighet enligt naturvårdslagen har rätt att avbryta en verksamhet, om det på en grund som föreskrivs i naturvårdslagen krävs ett undantag från skyddet eller om något annat förbud eller någon annan begränsning följer av naturvårdslagen. I en sådan situation garanterar inte rätten till täktverksamhet i marktäkts-tillståndet att verksamheten får utövas i den omfattning som tillståndet anger.

Rättspraxis

Sambandet mellan marktäktslagen och miljöskyddslagen har behandlats i Vasa förvaltningsdomstols laga kraft vunna beslut av den 30 september 2011 11/0441/3 där det bedömdes vilken betydelse ett avgörande i ett marktäktsärende hade med tanke på behandlingen av ett miljötillståndsärende. I en tillståndsbestämmelse som gäller verkställigheten av ett överklagat miljötillståndsbeslut konstaterades att förutsättningen för att den verksamhet som avses i tillståndet ska kunna inledas är ett tillstånd enligt marktäktslagen för samma område. Ansökan om tillstånd till marktäkt hade förkastats genom ett beslut av högsta förvaltningsdomstolen. Ett lagakraftvunnet beslut i marktäktsärendet hade dock ingen betydelse för förutsättningarna att bevilja tillstånd i ett miljötillståndsärende som ska avgöras självständigt. Enligt beslutet är förutsättningen för beviljande av miljötillstånd inte ens att en ansökan om tillstånd till marktäkt är anhängig.

I rättspraxis har tagits ställning till förhållandet mellan marktäkt och planläggning. I högsta förvaltningsdomstolens rättspraxis har konstaterats att anvisandet av området för annat ändamål inte som sådant utgör ett hinder för marktäkt. Konsekvenserna för myndigheterna av 32 § 2 mom. i markanvändnings- och bygglagen är inte juridiskt bindande för en marktäktsstillståndsmyndighet som ska avgöra en tillståndsansökan enligt rättslig prövning i enlighet med 3 och 6 § i marktäktslagen (HFD 28.12.2007 l. 3417). Ett hinder enligt 3 § 2 mom. i marktäktslagen föreligger, om täktverksamheten försvårar användningen av området för det huvudsakliga ändamål för vilket det har reserverats i planen (HFD:2013:104, HFD 18.2.2009 l. 3614).

I rättspraxis har även förhållandet mellan marktäktslagen och vattenlagen aktualiserats. Enligt högsta förvaltningsdomstolens beslut (HFD 22.5.2013 l. 1762) var ett tillstånd enligt vattenlagen inte nödvändigt, då täktområdet inte var beläget på ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde. Täktverksamheten orsakar enligt en förhandsbedömning inte att tillgången på hushållsvatten äventyras på de ändringssö-

kandes fastighet. Det faktum att det inte fanns något tillstånd enligt vattenlagen var inte ett hinder för beviljandet av marktäkttillstånd. Även tillståndsbestämmelserna kan ha inverkan på behovet av ett tillstånd enligt vattenlagen. Högsta förvaltningsdomstolen har i sitt beslut (HFD 30.10.2009 1. /2714) ansett att man utöver marktäktsverksamheten även skulle beakta de eventuella följderna av borttransporten av marksubstans för grundvattnen. Enligt beslutet kan en tillståndsbestämmelse i marktäkttillståndet undanröja behovet av vattentillstånd, om transporten av marksubstanser via ett grundvattenområde inte med beaktande av tillståndsbestämmelsen äventyrar grundvattnets kvalitet och således inte förutsätter tillstånd med stöd av vattenlagen.

2.1.2 Lagstiftning för ett smidigare miljö-tillståndsförfarande

Miljöskyddslagen

Miljöskydds- och vattenlagstiftningen reformerades första gången i sin helhet 2000, då det stiftades en allmän lag för bekämpning av miljöförorening, miljöskyddslagen (86/2000), som innehöll enhetliga bestämmelser om skyddet av jordmån, vatten och luft. Målet för totalreformen var att skapa ett enhetligt miljö-tillståndssystem. Man strävade efter att granska miljöolägenheter och hur de kan förhindras med beaktande av hela miljön på det sätt som förutsätts i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/1/EG om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (kodifierad version), nedan *IPPC-direktivet*, som genomfördes genom miljöskyddslagen.

Miljöskyddslagen reviderades på nytt 2014 och den nya lagen trädde i kraft den 1 september 2014. Reformen av lagen delades in i två skeden. Ett av de främsta målen i det första skedet av totalreformen av miljöskyddslagen var att modernisera miljöskyddslagen så att den motsvarar den nya lagstiftningen i Europeiska unionen och den avancerade tolkningen av grundlagens bestämmelser. Genom totalreformen av miljöskyddslagen införlivades industriutsläppsdirektivet med den nationella lagstiftningen. Samtidigt

genomfördes vissa ändringar för att få tillstånds- och anmälningssystemet i miljöskyddslagen att fungera bättre. I det första skedet av lagreformen beaktades även naturvärden i tillståndsprovningen för torvproduktion.

Eftersom den nya miljöskyddslagen har varit i kraft endast under en kort tid, beskrivs även de viktigaste bestämmelserna i 2000 års miljöskyddslag.

Syftet med miljöskyddslagen är enligt 1 § att förebygga och hindra förorening och risk för förorening av miljön, förebygga och minska utsläpp, avhjälpa skador orsakade av förorening och avvärja miljöskador, trygga en sund, trivsamt och naturekonomiskt hållbar och mångsidig miljö, stödja en hållbar utveckling och motverka klimatförändringen, främja en hållbar användning av naturresurser, minska mängden avfall och avfallets skadlighet samt förebygga skadeverkningar av avfall, effektivisera bedömningen av konsekvenserna av miljöförorening och beaktandet av dessa konsekvenser som en helhet samt förbättra medborgarnas möjligheter att påverka beslut som gäller miljön.

Tillämpningsområdet för den nya miljöskyddslagen är i huvudsak det samma som för 2000 års miljöskyddslag. Lagens tillämpningsområde definieras i 2 §, enligt vilken lagen tillämpas på industriell och annan verksamhet som orsakar eller kan orsaka förorening av miljön. Lagen tillämpas också på verksamhet som ger upphov till avfall och på behandling av avfall.

På samma sätt som miljöskyddslagen från 2000 innehåller den nya lagen bestämmelser om tillståndsplikt, grunderna för tillståndsprövning och förutsättningarna för beviljande av tillstånd. Enligt 27 § krävs miljö-tillstånd för sådan verksamhet som medför förorening av miljön eller risk för förorening av miljön. Verksamhet som kräver miljö-tillstånd räknas upp i en bilaga till lagen. Dessutom föreskrivs tillståndsplikt för verksamhet som orsakar verkningar av visst slag och för viss annan verksamhet i lagen. Miljö-tillstånd ska enligt 48 § beviljas om verksamheten uppfyller de krav som ställs i miljöskyddslagen och i avfallslagen samt i de bestämmelser som har utfärdats med stöd av dem. Vid avgörandet av ett tillståndsärende ska även natur-

vårdslagen och vad som föreskrivs med stöd av den iakttas. Bestämmelser om förutsättningarna för beviljande av tillstånd finns i 49 § i lagen.

I miljöskyddslagen från 2000 föreskrevs i 28 § 3 mom. om väsentliga ändringar av verksamheten. När det gäller verksamhet som har miljötillstånd krävs det enligt bestämmelsen tillstånd för ändringar som ökar utsläppen eller deras konsekvenser och för andra väsentliga ändringar av verksamheten. Sådant tillstånd behövs emellertid inte om ändringen inte ökar miljöpåverkan eller riskerna och om tillståndet inte behöver justeras på grund av ändringen av verksamheten.

I 29 § i den nya miljöskyddslagen föreskrivs om väsentlig ändring av verksamhet, vilket motsvarar innehållet i miljöskyddslagen från 2000. Till bestämmelsen som gäller väsentlig ändring i den nya miljöskyddslagen har dock fogats att en ändring av verksamheten alltid är väsentlig om den leder till att verksamheten motsvarar verksamheten vid en direktivanläggning.

I 55 § i 2000 års miljöskyddslag föreskrevs om tillståndets giltighet och justering. I lagen gjordes åtskillnad mellan tillstånd för viss tid och tillstånd som gäller tills vidare. Enligt bestämmelsen upphör ett för viss tid beviljat tillstånd att gälla vid utgången av den utsatta tiden, om inte något annat anges i tillståndsbeslutet. I ett tillstånd som gäller tills vidare ska föreskrivas när en ansökan om justering av tillståndsvillkoren senast ska göras och vilka utredningar som då ska läggas fram, om inte en sådan föreskrift ska anses vara uppenbart onödig. Tillståndsvillkoren ska dock justeras regelbundet om tillståndet gäller tillståndspliktig verksamhet enligt rådets direktiv (96/61/EG) om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar. Vid prövningen av villkor för justering eller av tidsbegränsning av tillstånd ska förvaltningsplanerna och havsförvaltningsplanen samt tillhörande åtgärdsprogram enligt lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen beaktas. Av särskilda skäl kan en föreskrift om justering av tillståndsvillkoren tas in också i ett tillstånd som beviljas för viss tid. Den myndighet som har beviljat tillståndet ska i tillämpliga delar behandla ärendet som en tillståndsansökan.

Även den nya miljöskyddslagen innehåller bestämmelser om översyn av tillståndsvillkor. Ett miljötillstånd kan enligt 71 § förenas med ett villkor om att tillståndsvillkoren ska ses över. I detta fall ska det anges när verksamhetsutövaren senast ska göra ansökan om översyn av tillståndsvillkoren och vilka utredningar som då ska läggas fram. När det prövas om ett villkor om översyn behövs ska hänsyn tas till den förväntade omfattningen och betydelsen av verksamheten samt utsläppen från och konsekvenserna av verksamheten. När det prövas om tillståndet bör ses över eller om tillståndet ska vara tidsbegränsat ska även förvaltningsplanerna och havsförvaltningsplanen samt tillhörande åtgärdsprogram enligt lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen beaktas. På översyn av tillståndsvillkor för direktivanläggningar tillämpas 80 och 81§. I tillstånd för direktivanläggningar kan det dock bestämmas om översyn av tillståndsvillkoren enligt 71 § 1 mom., om en tidsfrist för översynen behövs för det fall att ansökan om översyn av tillståndet inte har gjorts med stöd av de nämnda paragraferna.

Lagen innehåller även bestämmelser om ändring av tillstånd. Paragraf 89 i den nya miljöskyddslagen som gäller ändring av tillstånd motsvarar främst 58 § i 2000 års miljöskyddslag. Som en ändring jämfört med den ursprungliga miljöskyddslagen fogades sådana föreningar och stiftelser som avses i 186 § till förteckningen över vilka som har rätt att inleda ärenden. Genom detta tillägg förbättrades rätten att inleda ärenden för organisationer som främjar miljöskyddet och trivseln i boendemiljön. Dessutom preciserades 1 mom. 4 punkten (i nya lagen 5 punkten) så att man i stället för förhållandena talar om verksamhetens yttre förhållanden som bättre beskriver vad som avses med formuleringen enligt motiveringen till 2000 års miljöskyddslag.

Enligt 89 § ska tillståndsmyndigheten på ansökan av tillståndshavaren, en tillsynsmyndighet, den myndighet som bevakar allmänt intresse, den som orsakats olägenhet eller en i 186 § avsedd registrerad förening eller stiftelse ändra tillståndet, om den förorening eller risk för förorening som verksamheten medför väsentligen avviker från vad som

bedömts på förhand, verksamheten har konsekvenser som är förbjudna enligt lagen, utsläppen kan minskas väsentligt utan oskäligen kostnader på grund av den bästa tillgängliga teknikens utveckling, grunderna för ett tillståndsvillkor visar sig vara felaktiga och en ändring av villkoret inte föranleder behov av förnyad prövning av förutsättningarna för beviljande av tillståndet, verksamhetens yttre förhållanden efter beviljandet av tillståndet väsentligt har förändrats och tillståndet därför behöver ändras eller det behövs för att tillgodose ett sådant efter beviljandet av tillståndet genom lag, statsrådsförordning eller Europeiska unionens lagstiftning infört specificerat krav som är bindande och gäller förebyggande eller hindrande av förordning av miljön.

Enligt 27 § 1 mom. i miljöskyddslagen krävs tillstånd för sådan verksamhet som medför risk för förorening av miljön och som anges i tabell 1 i bilaga 1 (*direktivanläggning*) och i tabell 2 i bilaga 1. Tillståndsplikten för djurstallar bygger på produktionsdjurshållning i en produktionsbyggnad. Till verksamheten i ett djurstall hör också bland annat lagring av stallgödsel samt framställning och lagring av foder i anslutning till produktionsbyggnaden. Ett djurstall är tillståndspliktigt, om det överskrider de djurmängder som nämns i bilaga 1 punkt 11 a) eller 11 b) i bilagan till miljöskyddslagen eller som i fråga om gödselproduktion eller miljökonsekvenser motsvarar 210 slaktsvin. Tillståndet kan med stöd av 28 § i miljöskyddslagen krävas även för mindre omfattande verksamhet, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde och verksamheten kan medföra risk för förorening av grundvattnet. Tillstånd kan med stöd av 27 § 2 mom. i miljöskyddslagen dessutom krävas för verksamhet som kan utsätta omgivningen för sådant oskäligt besvär som avses i lagen angående vissa grannelagsförhållanden. I 1 § 2 mom. i miljöskyddsförordningen föreskrivs om tillstånd för djurstallar som handläggs vid den statliga miljöförordningsmyndigheten och i 2 § om tillstånd för djurstallar som hör till den kommunala miljöförordningsmyndighetens behörighet.

2.2 Praxis

2.2.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen

Allmänt

Marksustansreserverna är en viktig del av vår nationalförmögenhet. Marktäkt har stora ekonomiska, men även miljömässiga verkningar. Affärsverksamhet för marktäkt är nästan alltid lokal och inriktad på behoven i byggverksamheten i närregionen. Marktäkt är bunden till platsen där substanserna finns och verksamheten konkurrerar om markanvändningen på områdena med andra former av markanvändning.

Marktäkten är i huvudsak inriktad på olika stenmaterial, såsom sand, grus och berg. Produktionen av dem på tillståndsområden enligt marktäktslagen var under åren 2001—2013 cirka 80—100 miljoner ton per år. Räknet per person är förbrukningen av stenmaterial i Finland den största i Europa, dvs. i genomsnitt ca 15—18 per år. De ekonomiska transportsträckorna för stenmaterial är bara några tiotals kilometer. Den kritiska faktorn i stenmaterialproduktionen är tillgången på rätt slags material nära förbrukningsobjekten. Ungefär hälften av priset på stenmaterial utgörs av transportkostnader. Finlands marksubstansstillgångar har beräknats räkna i århundraden i hela landet, men de regionala skillnaderna är stora. Med nuvarande bruksmängder räcker det stenmaterial som täcks av ikraftvarande tillstånd i princip cirka 15—25 år. I praktiken fördelar sig de användbara reserverna dock inte jämnt i fråga om på vilket sätt olika förädlade stenmaterial behövs. Det finns stora regionala skillnader i kvaliteten och tillgången på stenmaterialreserverna. Med anledning av den effektiva användningen av reserverna råder det i allmänhet redan brist på naturgrus av god kvalitet i närheten av de stora bosättningscentrumen. Därför har man i allt större utsträckning börjat använda ersättande material, såsom berg och stenmaterial av sämre kvalitet, såsom morän. Återvinningen och återanvändningen av stenmaterial har också hela tiden ökat. Tills vidare utgör återvinningsmaterialens andel ändå bara cirka en procent av den totala använd-

ningen av stenmaterial, bland annat till följd av deras växlande kvalitet och villkoren för miljötillstånd.

Eftersom marktäktslagen inte reglerar behovet av täkt eller affärsekonomiska behov, förutsätter lagens mål för en hållbar användning av material att tillståndsförfarandet backas upp även av andra administrativa förfaranden, såsom markanvändningsplanering. I marktäktsverksamhet har behov av en samordning av stenmaterialförsörjningen och andra former av markanvändning blivit alltmer aktuella.

Verksamhetsutövare

Antalet innehavare av marktäkttillstånd var 2013 sammanlagt nästan 3 000, varav cirka 38 procent var bolag eller offentlighetsrättsliga samfund och cirka 62 procent privatpersoner eller privata näringsidkare. Stenmaterialproduktionen har i huvudsak varit koncentrerad till stora riksomfattande företag. För den största delen av stenmaterialproduktionen svarar numera fem företag som verkar i hela landet och några större regionala företag. De tio största företagens stenmaterialproduktion utgjorde 2013 ungefär hälften av stenmaterialproduktionen i hela landet och de trettio största företagens andel var ungefär 80 procent.

Som industrisektor omfattar stenmaterialsbranschen stenmaterialsindustrin och naturstensindustrin. Stenmaterialsindustrin producerar stenmaterial från jord- och berggrund samt icke-förädlade och förädlade stenmaterial. Naturstensindustrin producerar bygg- och brukssten ur berggrunden. I naturstensproduktionen uppstår rikligt med sidosten. Av stenmaterialet används cirka 70 procent till statens och kommunernas infrastruktur och cirka 15 procent till byggandet av bostäder.

Tillståndssituation och uttagmängder

Under åren 1982—2013 har beviljats sammanlagt cirka 40 000 marktäkttillstånd. Antalet gällande marktäkttillstånd har minskat betydligt under de senaste 20 åren. Huvudorsaken till detta är en minskning av till-

stånden för grustäkt. Under åren 2001—2012 beviljades i genomsnitt cirka 600—900 nya marktäkttillstånd per år.

I slutet av 2012 var cirka 6 600 marktäkttillstånd i kraft, varav cirka 4 300 var för grus och sand, nästan 1 800 för berg och cirka 500 för övriga marksubstanser, till vilka hör silt, lera, morän, mull och slam. Antalet täkttillstånd för grus och sand har minskat över 20 procent från 2001 till 2012. Under motsvarande tidsperiod har antalet täkttillstånd för berg ökat över 60 procent. År 2012 beviljades 621 nya marktäkttillstånd, vilket var över 10 procent färre än 2010. Av dessa täkttillstånd var cirka 400 för grus och sand och cirka 200 för berg.

I antalet marktäkttillstånd finns stora variationer i olika delar av landet. Under åren 2001—2012 var flest tillstånd i kraft på området för närings-, trafik- och miljöcentralen i Södra Österbotten och minst i Kajanaland och Nyland. Antalet marktäkttillstånd har varierat avsevärt också i olika kommuner. Under åren 2001—2012 hade i genomsnitt högst ett tillstånd per år beviljats i cirka en tredjedel av kommunerna. Minst fem tillstånd hade beviljats i cirka 10 procent av kommunerna.

Den genomsnittliga arealen för täkttillståndsområden enligt marktäktslagen har sjunkit från den uppskattade nivån på 27 000 hektar 2001 till uppskattningsvis 26 000 hektar 2012. Minskningen av den totala arealen på täktområdena beror på att arealen på grustäktsområdena hela tiden har minskat.

Den uttagmängd som möjliggörs av täkttillstånden har jämfört med förbrukningen under hela marktäktslagens giltighetstid varit i genomsnitt i allmänhet ungefär den tredubbla. Den uttagmängd som möjliggjordes av de 621 tillstånd som beviljades 2012 utgjorde totalt cirka 290 miljoner ton (cirka 115 miljoner kubikmeter), varav cirka 106 miljoner ton (cirka 53 miljoner kubikmeter) var täkt av grus och sand och cirka 186 miljoner ton (cirka 62 miljoner kubikmeter) bergtäkt. Totalförbrukningen av stenmaterial i Finland 2012 var cirka 90 miljoner ton (cirka 45 miljoner kubikmeter).

Sedan 2009 har den uttagmängd som täkttillstånden för berg tillåter varit större än uttagmängden för grus. De uttagmängder

som möjliggjordes av bergtäktstillstånden 2012 var 70 procent större än 2001. Under motsvarande period hade de uttagsmängder som möjliggjordes av grustäktstillstånd minskat nästan 20 procent och uttagsmängderna för övriga jordarter ökat nästan 30 procent. Den ökade användningen av bergmaterial beror framför allt på att det redan på många ställen råder brist på utvinningsbara grustillgångar. Användningen av bergmaterial har dessutom ökat på grund av de begränsningar som grundvattenskyddet ställer på grustäkt samt på grund av att brytnings- och krossningsteknikerna för bergmaterial är effektivare och mer ekonomiska än tidigare. Användningen av bergmaterial förväntas under de närmaste åren öka avsevärt som ersätande material för naturgrus.

Största delen av marktäktstillstånden hade beviljats för en ganska liten uttagsmängd och dessa täktområdens betydelse för stenmaterialförsörjningen var obetydlig. Av de omfattande täktstillstånden för över 500 000 kubikmeter som beviljades 2012 beviljades 4 procent för grus och för sand och 12 procent för berg av det totala antalet tillstånd. Den uttagsmängd som dessa tillstånd möjliggjorde var dock ganska stor, 35 procent av den totala uttagsmängden för grus och 50 procent av den totala uttagsmängden för berg.

Enligt marktäktslagen beviljas tillstånd till täktverksamhet för bestämd tid, dock för högst tio år i sänder. Efter en ändring i marktäktslagen 2005 kan tillstånd av särskilda skäl beviljas för högst 15 år och när det gäller brytning av berg för högst 20 år, om detta anses lämpligt med beaktande av projektets omfattning, den framlagda planens art och andra faktorer som ska beaktas vid täktverksamhet. Ett särskilt skäl kan också vara att uttaget gäller ett område som reserverats för marktäkt i en gällande landskapsplan eller i en generalplan med rättsverkningar enligt markanvändnings- och bygglagen. Om tillstånd har beviljats för en kortare tid än tio år och om en del av de marksubstanser som det beviljade tillståndet avser ännu inte har tagits när tillståndstiden går ut, kan tillståndstiden förlängas så att den totala tiden blir högst tio år.

Den sammanlagda genomsnittliga giltighetstiden för marktäktstillstånd som varit i kraft 2012 var cirka 10 år. Drygt 60 procent av dessa tillstånd går ut senast 2016. Efter ändringen i marktäktslagen 2005 har tillståndstiderna för bergtäktstillstånd inte nämnvärt förlängts. Tillståndens giltighetstid har i huvudsak påverkats av tillståndens storlek, det uppskattade förbrukningsbehovet för stenmaterial och övriga behov som föranleds av markanvändningen på områdena.

Det finns inga exakta statistiska uppgifter om antalet miljötillstånd i anslutning till marktäktstillstånden. På basis av uppgifterna i en utvärderingsrapport om hur marktäktslagen fungerar (Finlands Miljö 12/2013) kan man bedöma att det under åren 2001—2012 fanns i genomsnitt cirka 200—250 marktäktprojekt som varit föremål för tillståndsförfarandet i både marktäktslagen och miljöskyddslagen.

Det finns inte heller någon tillgänglig sammanställd statistik över tillstånd enligt vattenlagen i anslutning till marktäkt. Antalet vattentillstånd som beviljats för marktäktprojekt under åren 2001—2012 uppgick enligt uppskattning till cirka 20 per år. Antalet projekt som kräver tillstånd enligt miljöskyddslagen, marktäktslagen och vattenlagen har uppskattats till några per år. Inte heller över detta finns någon sammanställd statistisk information.

I tillståndsärenden enligt marktäktslagen framförs årligen cirka 80 besvär hos förvaltningsdomstolarna och cirka 30 fortsatta besvär hos högsta förvaltningsdomstolen. Antalet besvär enligt miljöskyddslagen över marktäktprojekt är cirka 30 per år och de behandlas i Vasa förvaltningsdomstol.

Olika utredningar och deras resultat

Under de senaste åren har ett flertal utredningar gjorts om hur marktäktslagen fungerar och kan utvecklas.

År 2006 blev Rambolls utredning om ett enklare miljötillståndssystem och förenklingmetoder klara i anslutning till det projekt för ett effektivare miljötillståndssystem och en effektivare förvaltning samt enhetligare tillståndsförfaranden som miljöministe-

riety tillsatte den 1 december 2005. I utredningen behandlades bland annat möjligheten att slå ihop förfarandet enligt marktäktslagen med miljöskyddslagen. Enligt utredningen gör flera sinsemellan oberoende tillståndsförfaranden att tillståndssystemet i anslutning till marktäkt blir en långsam och komplicerad helhet av förvaltningsförfaranden. I utredningen förs fram hur länge de överlappande tillståndprocesserna totalt varar samt behovet av att behandla tillstånd för marktäkt och eventuellt anknytande tillstånd enligt vattenlagen och miljöskyddslagen som en projekthelhet. Uppmärksamhet har vidare fästs vid ändringssökande, som enligt utredningen kan ordnas som förvaltningsbesvär enligt miljöskyddslagen.

I en utredning av professor emeritus Erkki J. Hollo 2010 utvärderades en sammanslagning av systemet för marktäkttillstånd med miljöstillståndsförfarandet (Finlands miljö 15/2010). Huvudmålet i utredningen var att kartlägga problemsituationer orsakade av den kombinerade effekten eller överlappningen av tillståndssystem. I utredningen konstateras att det med beaktande av likheterna i de ärendehelheter som granskas i förhandskontrollförfarandet enligt marktäktslagen, vattenlagen och miljöskyddslagen är motiverat att förenhetliga myndigheternas funktioner. I utredningen föreslås att separat marktäkttillståndsprövning slopas när det för täktverksamhet och dess sidofunktioner utöver marktäkttillstånd krävs miljöstillstånd eller grundvattenstillstånd enligt vattenlagen. Således överförs tillståndsprövningen för marktäkttillstånd och bedömningen av förutsättningarna med tanke på landskapet och naturvården samt av miljökonsekvenserna till tillståndsprövningen enligt miljöskyddslagen eller vattenlagen. Enligt utredningen tillämpas marktäktslagen i sådana fall materiellträttsligt som en del av tillståndsprövningen i miljöstillstånds- eller vattentillståndsförfarandet. Hollo föreslog dessutom att bestämmelserna om tillståndsförfarande och ändringssökande i marktäktslagen anpassas så att de motsvarar regleringen av tillståndsförfarandet i andra miljöärenden.

År 2011 blev en utredning om ändringssökandets verkningar för marktäkttillståndets giltighetstid klar (Finlands miljö 19/2011). I

utredningen har samlats ett heltäckande material om ändringssökande enligt marktäktslagen.

Målet för den bedömning av hur marktäktslagen fungerar som blev klar 2013 (Finlands miljö 12/2013) var att bedöma hur marktäktslagen fungerar samt hur den motsvarar de mål som i tiden ställdes för marktäktslagstiftningen, framföra en allmän syn på nuläget i marktäktsverksamheten, styrmekanismer och utvecklingsåtgärder för regleringen. I utredningar bestående av en litteraturstudie, enkät och intervjuer framkom behov av en utveckling av marktäktslagen. Som de viktigaste resultaten av bedömningen av hur lagen fungerar framfördes ett behov av ett tydligare förhållande mellan tillståndssystemet enligt marktäktslagen och den övriga miljölagstiftningen samt mindre överlappningar i systemen. Miljöministeriet begärde utlåtanden för rapporten om hur marktäktslagen fungerar och fick in sammanlagt 26. Bland utlåtanden framträdde speciellt stöd för en samordning och effektivisering av tillståndsförfarandena enligt de olika lagarna med anknytning till marktäkt. Bland utlåtandena aktualiserades dessutom ett behov av att stärka markanvändningsplaneringens styreffekt vid styrningen av placeringen av marktäkt. I utlåtandena ansågs det även viktigt att utveckla de elektroniska datasystemen och det elektroniska tillståndsförfarandet.

Våren 2014 blev Ari Ekroos och Matias Warstas utredning om möjligheterna att utveckla bestämmelserna om ändringssökande i marktäktslagen (Maa-aineslain muutoksenhakusäänöksien kehittämissähdollisuuskisista -selvitys) klar. Bakgrunden till utredningen var behovet att utreda effekterna av en sammanslagning av förfarandena i marktäktslagen och miljöskyddslagen för bestämmelserna om ändringssökande. I utredningen föreslås att det i samband med en sammanslagning av procedurbestämmelserna i lagarna skulle vara naturligt att förenhetliga bestämmelserna om ändringssökande i förfarandena. Ekroos och Warsta föreslår att det nuvarande systemet i marktäktslagen som baserar sig på kommunalbesvär ska ersättas med förvaltningsbesvär.

2.2.2 Ett smidigare miljötillståndsförfarande 10 573 miljötillstånd. Flest tillstånd beviljades för djurstallar (2 505 tillstånd), återvinning och hantering av avfall (2 271 tillstånd) samt torvproduktion (1 375 tillstånd) (tabell 1).

Antal och näringsgrenar

De statliga miljötillståndsmyndigheterna beviljade åren 2000—2013 sammanlagt

Tabell 1. Antalet tillstånd under åren 2000—2013 enligt huvudsaklig näringsgren och myndighet (Finlands miljöcentral, preliminära uppgifter).

Huvudsaklig näringsgren enligt 1 § i miljöskyddsförordningen (169/2000)	Regionala miljöcentraler	Miljötillståndsverk	Regionförvaltningsverk	Sammanlagt
(1) Skogsindustri	110	92	57	259
(2) Metallindustri	182	50	64	296
(3) Energiproduktion	301	109	93	503
(4, 5, 6) Kemisk industri, hantering och upplagring av kemikalier	441	71	135	647
(7a-c, e, f och 8) Malm- och mineralbrytning och tillverkning	123	205	195	523
(7d) Torvutvinning	0	895	480	1 375
(9) Produktion eller behandling av skinn eller textilier	34	0	10	44
(10) Tillverkning av livsmedel eller foder	164	8	26	198
(11a-b) Djurstallar	1 820	0	685	2505
(11c) Fiskodling	0	394	102	496
(12) Trafik	13	72	42	127
(13a—b) Behandling av avloppsvatten (och ytvatten)	433	281	224	938
(13c) Avfallsförbränning	8	1	9	18
(13d—f, MSL 28 § 2 mom. 4 punkten) Behandling av avfall	1 696	53	522	2 271
(78 § 1 mom. i miljöskyddslagen) Förorenad mark	102	10	24	136
Annan verksamhet	179	18	40	237
Sammanlagt	5 606	2 259	2 708	10 573

Antalen ansökningar om miljötillstånd som årligen inlets har sedan 2005 växlat mellan cirka 800 och 950 ansökningar. Det uppskattade antalet tillståndsansökningar under åren 2014—2017 varierar mellan knappa 900 och ca 1 100 ansökningar. Den största delen, 57—62 procent, av de ansökningar som kommer att lämnas in under åren 2014—2017 kommer enligt uppskattning att gälla översyn av tillståndsvillkoren. Översynens procentandel av alla ärenden som lämnas in är stor, eftersom det nästan undantagslöst i alla miljötillståndsbeslut föreskrivs en skyldighet till översyn av tillståndsvillkoren och en tidpunkt inom vilken verksamhetsutövarerna ska lämna in tillståndsansökan för översyn av villkoren. Behovet av skyldigheten

kan inte alltid exakt rätt förutsägas i tillståndet, eftersom tidsfristerna för skyldigheten kan vara långa, och variera mellan 5 och 12 år. På så vis kommer också fall där det inte finns något behov av översyn automatiskt till översynsförfarandet.

Typer av tillstånd

När det gäller olika typer av tillstånd beviljade de statliga tillståndsmyndigheterna åren 2005—2013 flest tillstånd för väsentlig ändring av verksamheten (tabell 2). Dessa tillstånd utgjorde en fjärdedel av samtliga beslut. Näst flest tillstånd (1 238 tillstånd, 16 %) beviljades för sådana befintliga verksamheter som hade tilldelats en tidsfrist inom

vilken ansökan om tillstånd enligt miljöskyddslagen ska göras antingen i enlighet med 41—43 § i miljöskyddsförordningen (169/2000) eller enligt beslut om saken i tillstånd som beviljats enligt tidigare lagstiftning. Också för nya verksamheter beviljades många tillstånd (1 190 tillstånd, 15 %) av alla beslut som fattades.

I tio procent av besluten framgick inte på vilken grund ansökan om tillstånd hade gjorts

eller tillstånd beviljats. Merparten av dessa beslut gällde verksamheter där verksamhetsutövaren i enlighet med lagen om införande av miljöskyddslagstiftningen skulle ansöka om tillstånd enligt miljöskyddslagen, men någon information om skyldigheten att ansöka om tillstånd framgick inte av tillståndsbeslutet.

Tabell 2. Typer av tillståndsbeslut enligt grunderna för beviljande av tillstånd och myndighet åren 2005—2013 (Finlands miljöcentral, preliminära uppgifter).

Typ av tillståndsbeslut (huvudsaklig grund vid beviljande av tillstånd)	Regionala miljöcentraler st.	Miljö-tillstånd sverks st.	Regionförvaltningsverk st.	SAMMANLAGT st.	Andel av alla tillstånd (%)
Ny verksamhet	521	260	409	1 190	15,2
Befintlig verksamhet med tidsfrist för ansökan om tillstånd	543	520	175	1 238	15,8
Väsentlig ändring av verksamheten (28 § 3 mom. i MSL)	1 223	68	762	2 053	26,2
Justering av tillståndsvillkoren (55 § 2 mom. i MSL)	117	54	477	648	8,3
Komplettering av tillstånd (55 § 3 mom. i MSL)	14	115	85	214	2,7
Ändring av tillstånd (58 § och 115 § i MSL)	188	146	203	537	6,9
Avslutande av verksamheten	42	27	46	115	1,5
Tillståndsbeslut upphör att gälla	25	4	64	93	1,2
Inledning av verksamhet trots att ändring har sökts (enbart beslut enligt 101 § i MSL)	24	12	30	66	0,8
Ansökan återtagen	156	47	161	364	4,6
Ansökan har avslagits, lämnats obehandlad eller förfallit	29	32	52	113	1,4
Återförvisad från Vasa förvaltningsdomstol/högsta förvaltningsdomstolen för ny behandling (helt eller delvis)	39	37	44	120	1,5
Tillstånd har inte beviljats	33	35	102	170	2,2
Grunden för ansökan om tillstånd inte angiven	529	182	92	803	10,2
Kombination av ovannämnda, icke specificerade beslut	62	44	6	112	1,4
SAMMANLAGT	3 545	1 583	2 708	7 836	100,0

Av de tillståndsbeslut som meddelades 2013 gällde sju procent en ändring av tillstånd, 29 procent en väsentlig förändring av verksamheten och 22 procent en översyn av tillståndsvillkoren. Flest tillstånd under 2013 beviljades för avfallshantering (201 till-

stånd), för djurstallar och fiskodling (193 tillstånd) samt för utvinningsindustrin (176 tillstånd) (tabell 3). Av de tillståndsbeslut som beviljades för avfallshanteringen gällde 14 procent en ändring av tillstånd, 12 procent en väsentlig förändring av verksamheten och

27 procent en översyn av tillståndsvillkoren. När det gäller djurstallar och fiskodling förekom det inte ett enda tillståndsbeslut som gällde ändring av tillstånd, tillståndsbeslut som gällde en väsentlig förändring av verksamheten utgjorde 13 procent och nästan 63 procent av tillståndsbesluten gällde en översyn av tillståndsvillkoren. Bland tillstån-

den för utvinningsindustrin (176 tillstånd) gällde 126, dvs. 72 procent torvutvinning. Av de tillståndsbeslut som gällde torvutvinning gällde två procent en ändring av tillståndet, 11 procent en väsentlig förändring av verksamheten och 23 procent en översyn av tillståndsvillkoren.

Tabell 3. Tillståndsbeslut 2013 för ändring av verksamheten eller översyn av tillståndsvillkoren. I siffrorna ingår inte återtagna, avslagna ansökningar eller negativa beslut. De totala antalen för varje sektor inbegriper samtliga beslut. Tillståndsantalen är preliminära. (Finlands miljöcentral)*

2013	Regionförvaltningsverket i Södra Finland	Regionförvaltningsverket i Östra Finland	Regionförvaltningsverket i Västra och Inre Finland	Regionförvaltningsverket i Norra Finland	Sammanlagt	Andel av samtliga tillstånd (%)
1 Skogsindustri tillstånd sammanlagt	8	2	7	1	18	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	1	0	1	0	2	11,1
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	1	0	0	0	1	5,6
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	5	1	2	0	8	44,4
2 Metallindustri tillstånd sammanlagt	10	3	11	0	24	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	2	1	2	0	5	20,8
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	0	1	1	0	2	8,3
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	4	1	4	0	9	37,5
3 Energiproduktion tillstånd sammanlagt	19	6	10	6	41	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	3	0	0	0	3	7,3
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	7	1	3	2	13	31,7
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	5	3	5	2	15	36,6
4 Kemisk industri tillstånd sammanlagt	2	2	4	0	8	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	0	0	1	0	1	12,5
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	1	0	1	0	2	25,0
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	1	0	2	0	3	37,5
5 Upplagring och hantering av kemikalier & bränsle tillstånd sammanlagt	8	4	4	2	18	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	1	0	0	0	1	5,6
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	2	0	2	1	5	27,8
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	1	0	0	0	1	5,6
6 Verksamhet som använder VOC-föreningar tillstånd sammanlagt	5	3	1	0	9	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	1	0	0	0	1	11,1
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	2	0	0	0	2	22,2
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	0	3	1	0	4	44,4
7 Utvinningsindustri tillstånd sammanlagt	37	21	65	53	176	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	5	0	0	1	6	3,4
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	8	4	7	7	26	14,8

2013	Regionförvaltningsverket i Södra Finland	Regionförvaltningsverket i Östra Finland	Regionförvaltningsverket i Västra och Inre Finland	Regionförvaltningsverket i Norra Finland	Sammanlagt	Andel av samtliga tillstånd (%)
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	6	4	16	9	35	19,9
8 Framställning av mineralprodukter						
tillstånd sammanlagt	3	0	0	0	3	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	0	0	0	0	0	0,0
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	1	0	0	0	1	33,3
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	1	0	0	0	1	33,3
9 Läder- och textilindustri						
tillstånd sammanlagt	1	0	4	0	5	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	0	0	0	0	0	0,0
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	0	0	0	0	0	0,0
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	0	0	2	0	2	40,0
10 Livsmedels- och foderindustri						
tillstånd sammanlagt	2	1	3	2	8	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	0	0	0	0	0	0,0
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	0	0	0	1	1	12,5
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	0	1	3	1	5	62,5
11 Djurstallar och fiskodling						
tillstånd sammanlagt	75	29	62	27	193	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	0	0	0	0	0	0,0
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	51	21	37	20	129	66,8
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	3	6	11	1	21	10,9
12 Trafik						
tillstånd sammanlagt	5	2	3	1	11	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	0	0	0	0	0	0,0
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	1	0	0	1	2	18,2
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	0	0	2	0	2	18,2
13 Avfallshantering						
tillstånd sammanlagt	104	31	46	20	201	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	14	1	9	4	28	13,9
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	14	5	3	3	25	12,4
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	23	11	16	4	54	26,9
14 Annan verksamhet						
tillstånd sammanlagt	2	4	0	2	8	
ändring av tillstånd (MSL 58 § eller 115 §)	1	0	0	0	1	12,5
väsentlig ändring av verksamheten (MSL 28 § 3 mom.)	0	0	0	0	0	0,0
justering av tillståndsvillkoren (MSL 55 § 2 mom.)	0	1	0	0	1	12,5

* I fallen av översyn av tillstånd ingår ofta även en väsentlig ändring av tillståndet. Sådana fall där det är fråga om både en väsentlig ändring av verksamheten och en översyn av tillståndsvillkoren har tagits in i översynssiffrorna i tabell 3, eftersom det inte framgår av tillståndsuppföljningen, vilken grund som varit mera avgörande för ansökan om tillstånd. Detta framgår inte heller alltid av besluten, eftersom en väsentlig ändring av verksamheten kan komma fram under tillståndsperioden i samband med översynsansökan.

2.3 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och i EU

2.3.1 Regleringen i Sverige i anslutning till en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen och marktäktslagen

Utgångspunkten för regleringen i Sverige kan anses vara 1982, då det gjordes en ändring i den dåvarande naturresurslagen som tryggade främst landskapsvärden. En större reform som även berörde marktäktsregleringen gjordes i Sverige 1998, då miljöbalken som trädde i kraft 1999 stiftades. I miljöbalken samlades allmänt regleringen av miljösektorn, bland annat bestämmelserna om miljötillstånd. Bestämmelser om ändringar i miljön ingår i kapitlen 3 och 4 i miljöbalken. Bestämmelser om miljötillstånd har placerats i 9 kap. i miljöbalken, som gäller miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd, och i den kompletterande förordningen 1998:899 om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Tillståndskravet är i princip kopplat till begreppet miljöfarlig verksamhet, men i praktiken bestäms tillståndsplikten nästan undantagslöst på förordningsnivå genom förteckningar över anläggningar. Miljöfarlig verksamhet har bundits till begreppet utsläpp, varvid ändringen i markanvändningsformen i princip inte är en sak som ska regleras på det sätt som avses i 9 kap. i miljöbalken. Ärenden som gäller marktäkt, såsom täkt av grus, sand, morän och sten har dock senare fogats till 9 kap.

Tillståndspliktiga verksamheter som förändrar miljön är bland annat bergtäkt, om produktionsområdet är över 25 hektar, täkt av naturgrus eller någon annan marksubstans än den som nämns i föregående punkt samt gruvverksamhet, om målet är att producera malm, mineral eller kol. Enligt 9 kap. 6 f § i miljöbalken får tillstånd för en täkt av naturgrus som kräver tillstånd eller anmälan inte meddelas, om det med hänsyn till det avsedda användningsområdet är tekniskt möjligt och ekonomiskt rimligt att använda ett annat material eller naturgrusförekomsten är betydelsefull för nuvarande eller framtida dricksvattenförsörjning eller naturgrusförekomsten utgör en värdefull natur- eller kulturmiljö.

Bestämmelser om behovsutredning ingår i 20 e § i den förordning som kompletterar miljöbalken. De värdefulla natur- och kulturmiljöer som ska beaktas i tillståndsprövningen avgörs från fall till fall och tillståndsmyndigheten kan utöver annan information till stöd för beslutsfattandet använda grusinventeringar som verkställt i en stor del av Sverige. Vid inventeringarna har grustillgångarna graderats i tre naturvärdesklasser.

I Sverige används på samma sätt som i Finland både förvaltningsbesvär och kommunalbesvär. Huvudregeln är att förvaltningsmyndighetens beslut överklagas genom förvaltningsbesvär och kommunernas beslut genom kommunalbesvär, om inte något annat föreskrivs i speciallagstiftning. Eftersom miljöbalken är en speciallag och innehåller bestämmelser om ändringssökande, behandlas även ärenden som gäller marktäkt som förvaltningsbesvär i överklagandeförfarandet. Kommunala beslut i enlighet med miljöbalken överklagas i regel hos länsstyrelsen. Ändring i länsstyrelsens beslut söks vid miljödomstolen och vidare hos miljööverdomstolen. Den högsta besvärinstansen i domstolshierarkin är Högsta domstolen. Överklaganderätten i miljöbalken bygger i regel på partsställning. Rätt att överklaga har dessutom den lokala fackorganisationen och centraliserade fackförbund under vissa förutsättningar, samt myndigheten, den kommunala myndigheten eller någon annan särskilt nämnd i miljöbalken eller i gränsflodsavtalet mellan Sverige och Finland förutom vissa föreningar i enlighet med 16 kap. 13 § i miljöbalken. Enligt 21 kap. 3 § i miljöbalken får mål eller ärenden som har samma sökande och avser samma verksamhet eller verksamheter handläggas i en och samma rättegång. Bestämmelser om överklagandeförfarandet i Mark- och miljööverdomstolen samt Högsta domstolen ingår i 23 kap. i miljöbalken.

2.3.2 Relevant EU-lagstiftning för ett smidigare miljötillståndsförfarande

Industriutsläppsdirektivet

I industriutsläppsdirektivet som trädde i kraft vid ingången av 2011 gjordes en sam-

manslagning av flera reviderade direktiv, varav det mest centrala var IPPC-direktivet som gällde stora och medelstora industrianläggningar. Förutom IPPC-direktivet slogs direktivet om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar (2001/80/EG), direktivet om förbränning av avfall (2000/76/EG), direktivet om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska föroreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar (1999/13/EG) samt direktiv om titandioxidindustrin (78/176/EEG, 82/883/EEG, 92/112/EEG) samman med industriutsläppsdirektivet och samtidigt reviderades.

I industriutsläppsdirektivet finns bestämmelser om de allmänna principerna för miljöskyddet när det gäller stora och medelstora företags industriella verksamhet samt avfallshanteringsanläggningar och djurstallar samt gränser för utsläpp vid tillämpning av bästa tillgängliga teknik och andra branschspecifika särskilda krav för stora förbränningsanläggningar, avfallsförbränningsanläggningar, anläggningar som använder lösningsmedel och titandioxidindustrin.

Enligt artikel 20 i direktivet ska verksamhetsutövaren underrätta den behöriga myndigheten om alla planerade ändringar av anläggningens art eller funktion, eller en utvidgning av anläggningen, som kan få konsekvenser för miljön. Vid behov ska myndigheten uppdatera tillståndet.

I artikel 21 i industriutsläppsdirektivet finns bestämmelser om omprövning och vid behov uppdatering av villkoren i tillstånd. Tillståndsvillkoren ska regelbundet ses över särskilt när tekniken ger grund för sänkning av gränsvärdena för utsläpp, dock senast inom fyra år efter godkännandet av besluten om nya BAT-slutsatser om anläggningen, när utsläppen har ökat avsevärt, när driftssäkerheten kräver att annan teknik används och när miljö kvalitetsnormer så kräver. Verksamhetsutövaren ska på begäran av den behöriga myndigheten överlämna alla uppgifter som är nödvändiga för en omprövning av tillståndsvillkoren.

I direktivet definieras väsentlig ändring. Med en väsentlig ändring avses enligt definitionen i artikel 3.9 en ändring av art eller

funktion, eller en utvidgning, av en anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning, som kan ha en betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön.

I artikel 63 i direktivet föreskrivs om väsentlig ändring av befintliga anläggningar där organiska lösningsmedel används. I direktivet definieras särskilt väsentlig ändring när det gäller små anläggningar och andra anläggningar som använder organiska lösningsmedel. En ändring av den största mängd organiska lösningsmedel som tillförs i en befintlig anläggning, som ett medelvärde under en dag, ska anses vara väsentlig om den leder till att utsläppen av flyktiga organiska föreningar ökar med mer än 25 procent för en anläggning som bedriver antingen verksamheter som omfattas av de nedre tröskelvärdena i posterna 1, 3, 4, 5, 8, 10, 13, 16 eller 17 i tabellen i del 2 i bilaga VII eller verksamheter som omfattas av någon av de andra posterna i del 2 i bilaga VII och som har en förbrukning av lösningsmedel på mindre än 10 ton per år. För alla andra anläggningar är det fråga om en väsentlig ändring, om utsläppen av flyktiga organiska föreningar ökar med mer än 10 procent.

Om en befintlig anläggning genomgår en väsentlig ändring, eller för första gången omfattas av industriutsläppsdirektivet efter en väsentlig ändring, ska den del av anläggningen som genomgår den väsentliga ändringen enligt artikel 63 behandlas antingen som en ny anläggning eller som en befintlig anläggning. Om den del som genomgått en väsentlig ändring behandlas som en befintlig anläggning, får anläggningens totala utsläpp inte överskrida de utsläpp som den skulle ha gett upphov till om den del som genomgått en väsentlig ändring hade behandlats som en ny anläggning.

Den behöriga myndigheten ska i händelse av en väsentlig ändring kontrollera att anläggningen uppfyller kraven i industriutsläppsdirektivet.

Avfallsdirektivet

Genom Europaparlamentets och rådets direktiv om avfall och om upphävande av vissa

direktiv (2008/98/EG, *avfallsdirektivet*) upphävdes Europaparlamentets och rådets tidigare direktiv om avfall (2006/12/EG, kodifierad version), rådets direktiv 91/689/EEG om farligt avfall och rådets direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spilloljor. I avfallsdirektivet fastställs åtgärder som syftar till att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga eller minska de negativa följderna av generering och hantering av avfall samt minska resursanvändningens allmänna påverkan och få till stånd en effektivisering av denna användning. Enligt direktivet ska återvinning och bortskaffande av avfall ske utan fara för människors hälsa och utan att skada miljön. Avfallsdirektivet har genomförts nationellt genom en ny avfallslag.

I avfallsdirektivet ingår inga egentliga hänvisningar till översyn av tillstånd eller väsentlig ändring. I artikel 23.2 föreskrivs dock att tillstånden kan beviljas för en viss period och får därefter förlängas. I andra direktiv i avfallssektorn hänvisas till tillståndsplikten enligt avfallsdirektivet och beviljande av avfall för avfallsbränning bestäms i enlighet med industriutsläppdirektivet.

Direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse

Direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse 91/271/EEG gäller hanteringen av avloppsvatten från tätbebyggelse i tätorter vars personequivallent är minst 2 000. Direktivet har i Finland genomförts genom miljöskyddslagen och genom statsrådets förordning om avloppsvatten från tätbebyggelse (888/2006). I artikel 11 i direktivet föreskrivs om utsläpp av industrispillvatten som ska leda till reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse och förutsätts att regleringarna för ledningen av utsläpp av industrispillvatten regelbundet ska ses över och vid behov anpassas. I artikel 12 föreskrivs om utsläpp från reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse och förutsätts att tillstånden för ledningen av utsläppen regelbundet ses över och vid behov anpassas.

Ramdirektivet om vattenpolitiken och havsstrategidirektivet

Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, nedan ramdirektivet om vattenpolitiken, genomfördes nationellt huvudsakligen genom lagen om vattenvårdsförvaltningen (1299/2004). Lagens namn ändrades senare så att den även inbegriper havsvårdsförvaltningen när Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område, nedan direktivet om en marin strategi, genomfördes nationellt. Miljömålen enligt ramdirektivet om vattenpolitiken och sätten att uppnå dem definieras i en förvaltningsplan och i dess åtgärdsprogram. Avsikten är att förvaltningsplanerna i tillämpliga delar ska beaktas i olika slags beslutsfattande, men de inverkar inte direkt till exempel på förutsättningarna för att bevilja miljötillstånd. Skyldigheter för verksamhetsutövare meddelas i annan lagstiftning, tillstånd och kommunernas miljöskyddsbestämmelser. Bestämmelser om havsvårdsförvaltningen ingår på motsvarande vis i 4 a kap. i lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen, som innehåller bestämmelser om havsförvaltningsplaner.

I artikel 11 i ramdirektivet om vattenpolitiken föreskrivs om de grundläggande åtgärder som varje åtgärdsprogram ska inbegripa och som är minimikrav för alla vattenförvaltningsområden. Som en grundläggande åtgärd enligt artikel 11.3 g förutsätter direktivet när det gäller punktkällor som kan ge upphov till vattenföroreningar ett krav på förhandsprövning, såsom tillstånd eller registreringskyldighet. Enligt led g ska dessa regleringar regelbundet ses över och, när så är nödvändigt, uppdateras. Skyldigheten att granska regleringar hänför sig i direktivet till uppgörandet av åtgärdsprogram, som i Finlands sköts av närings-, trafik- och miljöcentralerna. Kommissionen har i samband med regleringarna i anslutning till ramdirektivet om vattenpolitiken ansett att kravet på en regelbunden översyn förutsätter att regleringarna granskas uttryckligen under sexårsperioderna enligt förvaltningsplanerna. I artikel 13.2 om

åtgärdsprogram i direktivet om en marin strategi hänvisas däremot till beaktandet av de åtgärder som förutsätts i ramdirektivet om vattenpolitiken.

2.4 Bedömning av nuläget

2.4.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen

Regleringen av marktäkt bygger på förhandskontroll enligt marktäktslagen, miljöskyddslagen samt vattenlagen. Som regleringsmetoder fungerar marktäkttillstånd för tagande av marks substanser, miljötillstånd för brytning av sten och för en krossanläggning som placeras på täktområdet samt på grundvattensområden i vissa fall tillstånd enligt vattenlagen. Tillståndsprocesserna är oberoende av varandra och mellan de lagar som är tillämpliga på marktäktsverksamhet förekommer överlappningar. I nuläget finns det inga bestämmelser om det ömsesidiga förhållandet mellan olika förfaranden och i praktiska situationer kan det vara oklart vilka sakfrågor som ska avgöras i vilket förfarande. I enlighet med villkorsförhållandet för tillstånd enligt vattenlagen och enligt marktäktslagen ska ett projekt ha tillstånd enligt vattenlagen innan marktäkttillståndet behandlas. Tillstånd enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen är parallella och behandlingsordningen för dem är oberoende av varandra.

De delvis överlappande tillståndsförfarandena enligt olika lagar orsakar mångdubbelt arbete och kostnader för den som ansöker om tillstånd. Separata tillståndsansökningar belastar den tillståndssökandes resurser genom den tid som går åt till att göra upp tillståndsansökningarna och olika handlingar och utredningar. För den tillståndssökande leder de parallella och oberoende tillståndsförfarandena enligt nuvarande praxis även till en utdragen total behandlingstid. För skadelidande har de nuvarande olikheterna i förfarandena lett till situationer där ärenden som hänför sig till olika förfaranden kan vara svåra att identifiera bland annat på grund av att förfarandena görs vid olika tidpunkter.

De separata tillståndsförfarandena leder nu vid ändringssökande också till separata be-

svärsprocesser och överlappande besvär. Ändring i ett myndighetsbeslut om marktäkttillstånd som meddelats med stöd av marktäktslagen söks genom kommunalbesvär hos den regionala förvaltningsdomstolen. Ändring i ett myndighetsbeslut som meddelats med stöd av miljöskyddslagen och vattenlagen söks åter genom förvaltningsbesvär och ärendet avgörs av Vasa förvaltningsdomstol. Besvärsrätten i fråga om kommunalbesvär avviker från förvaltningsbesvär såtillvida att även kommunmedlemmar alltid har besvär rätt i kommunalbesvär. De separata besvärprocesserna kan avsevärt förlänga den totala behandlingstiden för tillståndsärenden. De separata besvärprocesserna är också svåra att överblicka för de skadelidande, eftersom tillståndsärenden som gäller samma verksamhet behandlas i två eller till och med tre olika processer.

I regeringsprogrammet har skrivits in en totalreform av miljöskyddslagen och miljöskyddsförordningen som syftar till att trygga miljövärden, bekämpa klimatförändringen och främja materialeffektiviteten samt förebygga uppkomsten av avfall. Som en del av totalreformen genomförs reformer som gör att tillstånds- och anmälningssystemet i miljöskyddslagen fungerar bättre och gör lagens uppbyggnad klarare. Målet i regeringsprogrammet är också att klargöra miljötillståndssystemet bland annat genom att i tillämpliga delar undanröja överlappningar i miljötillståndsförfarandena, utan att försämra den goda nivån på miljöskyddet och medborgarnas påverkningsmöjligheter. I regeringsprogrammet finns dessutom en skrivning om en kundorienterad utveckling av elektronisk ärendehantering.

Ett projekt för att reformera miljöskyddslagen och miljöskyddsförordningen samt vissa andra författningar har i enlighet med regeringsprogrammet pågått sedan 2011. Regeringen lämnade ett förslag till ny miljöskyddslag den 19 december 2013. I reformprojektets andra fas bedöms behoven av ändringar i miljöskyddslagen och annan miljölagstiftning som samtidigt tillämpas på verksamhet i enlighet med den. Omständigheter kring hur förhandskontrollförfarandena och förfarandena för översyn av tillstånd kan göras smidigare ska utvärderas, förhållandena mellan

tillståndsförfaranden enligt olika miljölagar ska göras klarare samt bedömningar och utredningar av verksamhetens miljökonsekvenser ska utnyttjas ännu bättre i miljötillståndsförfarandet. Ett program som gäller klagörendet av förhållandet mellan tillståndsförfarandena enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen samt vattenlagen hänför sig till reformprojektets andra fas.

Marktäktslagen trädde i kraft 1982 och under dess giltighetstid har täktverksamheten förändrats betydligt. Genom marktäktslagen har från första början reglerats främst grustäkt och dess primära syfte har varit skydd av åsnaturen. Nu överskrider uttagsmängderna för bergstensmaterial grusuttagsmängden och marktäkten inriktas på ännu större täktområden än tidigare.

Marktäktslagen har visat sig vara en mycket fungerande speciallag i synnerhet när det gäller skyddet av grundvattnet. Tillståndssystemet har även främjat skyddet av värdefulla geologiska förekomster och bevarandet av landskapsvärden. Till följd av att det blivit allmännare med täkt av bergmaterial har antalet miljötillstånd enligt miljöskyddslagen dock ökat betydligt i marktäktprojekt. Även ett tillstånd enligt vattenlagen kan krävas, om täkten inriktas på ett viktigt eller ett för vattenförsörjning lämpligt grundvattensområde. När det i allt högre utsträckning krävs tillstånd enligt flera lagar i täktprojekt, har de överlappande tillståndsförfarandena, tillståndens särskilda giltighetstider och de separata tillståndsvillkoren och överklagandeprocesserna lett till att det blivit besvärligt att hantera tillståndshelheten och till en ineffektiv resursanvändning.

Tillämpningen av tillståndsförfarandena enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen på marktäkt har med stöd av ett flertal utredningar konstaterats leda till en överlappande och utdragen helhet av förvaltningsförfaranden. Överlappande, separata tillståndsbehandlingar kan leda till en situation där ett tillstånd som erhållits med stöd av en tillståndprocess inte kan användas, om en annan tillståndprocess resulterar i att tillstånd inte beviljas. Att samla tillståndsärendena i en enda behandling skulle göra resursanvändningen effektivare ur såväl myndighetens som verksamhetsutövarens synvinkel

och göra nuvarande praxis klarare. Att utveckla tillståndsprövningen till ett enda förfarande skulle på förhand förbättra även möjligheterna att förutse slutresultatet av tillståndsförfarandet. I ett kombinerat förfarande kan man dessutom enligt nuvarande praxis beakta omständigheter som gäller giltighetstiden för tillstånd vid olika tidpunkter, tillståndsvillkoren och eftervårdsskyldigheterna i en gemensam helhetsprövning. Genom en sammanslagning av förfarandena skulle de nuvarande separata överklagandeförfarandena slås ihop till ett enda förfarande. Ändringen skulle göra nuläget klarare ur såväl den tillståndssökandes som de skadelidandes synvinkel och förkorta den totala behandlingstiden för tillståndsärenden. En övergång från kommunalbesvär till förvaltningsbesvär skulle förbättra de skadelidandes ställning, när kommunalbesvärens kassatoriska förfarande slopas. Besvärsrätten i kommunalbesvär skulle dock inte inskränkas enbart när det gäller om marktäktstillstånd, utan kommunmedlemmarna skulle fortfarande ha besvärsrätt i dem vid en övergång till förvaltningsbesvär.

Även den omständigheten som kommit fram i rättspraxis att det saknas en koppling mellan behandling enligt marktäktslagen och behandling enligt miljöskyddslagen talar för en sammanslagning av förfarandena. Enligt ett laga kraft vunnet beslut av Vasa förvaltningsdomstol (30.9.2011, 11/0441/3) invercade högsta förvaltningsdomstolens beslut om avslag av ett tillstånd enligt marktäktslagen inte på behandlingen av ett tillståndsärende enligt miljöskyddslagen. Den planerade verksamheten krävde tillstånd enligt både marktäktslagen och miljöskyddslagen. Det nekade marktäktstillståndet hade ingen inverkan på behandlingen av miljötillståndsärendet, även om miljötillståndet ensamt inte skulle ha möjliggjort den planerade brytningen och krossningen av berg på området.

2.4.2 Smidigare miljötillståndsförfarande

Inom miljöförvaltningen har man intensivt gett akt på hur lagen fungerar och vilka verkningar den haft. Under de senaste åren har lagens funktion när det gäller behandlingen

av miljö tillstånd påverkats av att genomförandet av statens effektivitets- och resultatprogram (tidigare statens produktivhetsprogram) minskar tillståndsmyndighetens och miljö tillsynens resurser, vilket kräver att verksamheten på ett effektivare sätt än tidigare riktas på de viktigaste ärendena och att det är nödvändigt att överväga hur denna inriktning ska kunna stödjas genom lagstiftning.

Det har gjorts ett flertal undersökningar om en utveckling av statens miljö tillståndsförvaltning. Likaså har riksdagens revisorer fäst uppmärksamhet vid en utveckling av tillståndsförvaltningens effektivitet och tillståndsbestämmelsernas enhetlighet (Statrevisorernas berättelse B 16/2005 rd). Den senaste utredningen om de regionala miljö myndigheterna är Riitta Rainios utredning från december 2012 om alternativa sätt att organisera de regionala miljöuppgifterna inom miljöförvaltningen (Miljöministeriets rapporter 25/2012).

På sista tiden har man i flera sammanhang fäst uppmärksamhet vid miljö tillståndsmyndigheternas utdragna behandlingstider för miljö tillståndsärenden. Utredningar har visat att det finns två ärendegrupper vid statens miljö tillståndsmyndigheter som antingen redan nu eller åtminstone i framtiden kommer att vara större än andra ärendegrupper. En stor ärendehelhet vid regionförvaltningsverken kommer under de närmaste åren att vara ansökningar som gäller översyn av miljö tillståndsvillkoren. Deras andel uppskattas i fortsättningen uppgå till en hela 60 procents andel av de ärenden som inleds. Regionförvaltningsverken uppskattar den arbetsmängd som dessa ärenden kräver till i genomsnitt 50 procent av handläggningen av tillstånd för ny verksamhet. Motsvarande bedömning från kommunerna finns inte. En annan stor ärendegrupp är ansökningar om miljö tillstånd för djurstallar. Djurstallarnas andel av alla anläggningar som är beroende av miljö tillstånd uppgår till cirka 42 procent. Genom att inrikta åtgärder på dessa två ärendehelheter kan verksamheten effektiviseras vid tillståndsmyndigheterna och resurserna samtidigt styras så att anhopningen av ärenden kan underlättas.

I föregående regeringsproposition som gäller miljöskyddslagen (RP 214/2013 rd) kun-

de man i ganska begränsad utsträckning genomföra ändringar som hänför sig till underlättandet av tillstånds- eller andra förfaranden, eftersom beredningen av förslaget gjordes enligt en mycket brådskande tidtabell för att genomföra industriutsläppsdirektivet i nationell lagstiftning. Åtgärder för att förenkla och effektivisera de administrativa åtgärderna fanns dock med i flera av förslagen i propositionen. I samband med att riksdagen antog miljöskyddslagen och vissa andra lagar i samband med den godkände riksdagen (RSv 67/2014 rd, regeringens proposition med förslag till miljöskyddslag och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med den) bland annat följande uttalande: Riksdagen förutsätter att regeringen ser till att det finns tillräckliga resurser för en snabb behandling av miljö tillstånd och att den skyndsamt genomför en reform som effektiviserar, förenklar och försnabbar miljö tillståndsförfarandena.

Vid utvärdering och utveckling av tillståndssystemet bör man fästa uppmärksamhet vid möjligheterna att göra systemet lättare genom att höja tröskeln för ansökan om tillstånd, genom att öka s.k. normstyrning i stället för beviljande av tillstånd, genom att utnyttja ett anmälningssystem som administrativt sett är lättare än tillståndsförfarandet, inklusive informativa anmälningar av typen registrering, och genom att utveckla och effektivisera tillsynen. När det gäller underlättande av tillståndssystemet ställer dock de grundläggande miljö rättigheterna i grundlagen sina egna gränser. Med tanke på verksamheten inom förvaltningen kan effektivt underlättande bestå endast av sådana åtgärder där tillståndsplikten gallras genom att verksamheter stryks ur förteckningen över tillståndspliktiga anläggningar eller genom att grunder för tillståndsansökan stryks eller genom en övergång till sådant förfarande där det inte fattas något förvaltningsbeslut som avslutning på förfarandet. I beslutsförfaranden ska alltid redan enligt de allmänna principerna i förvaltningslagen iakttas principerna om god förvaltning och i regel bl.a. höras dem till vars rättigheter ärendet hör.

I Finland finns cirka 18 000 tillståndspliktiga verksamheter, varav cirka 7000 anläggningar ska beviljas tillstånd och övervakas av

statliga myndigheter och cirka 11 000 av kommunerna. Ungefär hälften av de verksamheter som ska beviljas tillstånd av kommunerna är djurstallar och fiskodling (Finlands miljöcentral, 2014). I och med strukturomvandlingen inom jordbruket upphör små gårdar med sin verksamhet och verksamheten centraliseras till ännu större enheter.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

3.1.1 Målen för en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen

Målet i propositionen är att göra tillståndsförfarandet för marktäkt smidigare. Genom en sammanslagning av förfarandena för tillståndsplikten för marktäkt enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen eftersträvas en resursanvändning som är effektivare för såväl förvaltningen som de tillståndssökande utan att de skadelidandes ställning och nivån på miljöskyddet äventyras. Målet för propositionen är att genomföra en reform i enlighet med regeringsprogrammet för att tillståndsoch anmälningssystemet enligt miljöskyddslagen ska fungera bättre. Propositionen genomför dessutom regeringens strukturpolitiska program för att stärka de ekonomiska tillväxtförutsättningarna och råda bot på hållbarhetsgapet i den offentliga ekonomin. Genom strukturreformer enligt det strukturpolitiska programmet strävar man efter att få bort hållbarhetsgapet i Finlands offentliga ekonomi och på så vis trygga finansieringen av offentliga tjänster och förmåner. Propositionen förverkligar i synnerhet målen i det strukturpolitiska programmet för smidigare tillstånds- och besvär förfaranden och för en gallring bland kommunernas uppgifter.

Vid beredningen av propositionen har granskats olika alternativ för att göra förfarandena smidigare och slå ihop dem. Utöver sammanslagningensalternativen har man även övervägt alternativet att hålla kvar nuvarande praxis med små effektiviserande ändringar,

bland annat genom att gallra bland förfarandena samt ta i bruk förhandsförhandlingar mellan myndigheten och den tillståndssökande, men det ansågs inte ensamt vara ett tillräckligt sätt att uppnå målen. Målet är att de effektiviseringsåtgärder som kommit fram i beredningen, såsom ibrukttagande av förhandsförhandling, också ska främjas i ett förslag enligt propositionen.

Under beredningen av propositionen har även utretts möjligheterna att slå ihop tillståndsförfarandena enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen till ett likadant förfarande som enligt den gällande marktäktslagen. Procedurbestämmelserna i miljöskyddslagen är dock nyare än i marktäktslagen och motsvarar i fråga om förfaranden marktäktslagen bättre än de krav som ställts på tillståndsförvaltningen i dess nuvarande form. Genom att förenhetliga de tillståndspliktiga förfarandena i anslutning till miljöbeslutsfattandet kan förvaltningens resurser användas effektivare.

Målen i propositionen torde i praktiken uppnås i form av en flexiblare och snabbare tillståndsprocess. En sammanslagning av förfarandena effektiviserar resursanvändningen både för myndigheternas och de tillståndssökandes del. Samtidigt tryggas klarare påverkningsmöjligheter för skadelidande.

3.1.2 Målen för ett smidigare miljö tillstånds-förfarande

Målet för propositionen är att effektivisera behandlingen av miljö tillstånd. Propositionen inriktar sig på behandlingen av ändringar i tillståndspliktig verksamhet och i synnerhet på begreppet väsentlig ändring samt på upphävande av översynsförfarandet för tillståndsvillkor i dess nuvarande form.

Större betydelse med tanke på att tillståndsförfarandet ska göras effektivare och flexibla bland de föreslagna ändringarna har upphävandet av översynsförfarandet för tillståndsvillkor och en uppföljningsskyldighet för tillsynsmyndigheten i stället för det upphävda förfarandet.

Genom att minska antalet ansökningar om översynstillstånd kan man effektivt påverka tendensen till anhopningar i behandlingen av ärenden. Tillsynsmyndigheterna inom miljö-

skyddet kan i tillsynsförfarandet välja ut anläggningar som har ett verkligt behov av en ändring i tillståndet till förfarandet för ändring av tillståndet. Bedömningen kopplas till den regelbundna övervakning som övervakningsmyndigheten utför redan nu, vilket gör att inte heller övervakarens börda ökas oskäligt. I övervakningsmyndighetens arbete faller en del av utlåtandena i tillståndsförfarandet bort i och med att tillståndsansökningarna minskar. Även för verksamhetsutövarnas del eftersträvas en effektivare behandling och undanröjande av onödiga tillståndsförfaranden genom ändringarna. Målet är att inrikta tillståndsförfarandena och de resurser de kräver på ändringar i verksamheten eller dess omständigheter som är viktiga och väsentliga med tanke på miljön och förebyggandet av miljöförureningar eller på situationer som inte tillräckligt väl har kunnat förutsägas i det ursprungliga tillståndet.

Genom att dela in tillståndspliktiga ändringar i verksamheten i två grupper kan behandlingen av tillståndsärenden bättre än för närvarande samordnas med sakens betydelse och natur. Genom propositionen klargörs också nuläget att definitionerna på begreppet väsentlig ändring skiljer sig från varandra i industriutsläppsdirektivet och miljöskyddslagen.

Genom att höja gränserna för djurstallarnas tillståndspliktighet faller en del av de verksamheter som nu omfattas av tillståndsplikt, tillståndsövervakning och översyn av tillstånd bort, vilket bidrar till att underlätta verksamhetsutövarnas och kommunernas administrativa börda. Genom att höja gränserna för tillståndsplikten för djurstallar möjliggörs i fortsättningen även en höjning av behörighetsgränserna i miljöskyddsförordningen, dvs. en överföring av handläggningen av miljötillståndsansökningar för större djurstallar än tidigare till kommunerna. Genom att foga en ny bilaga till lagen där det definieras vilka djurenhetskoefficienter som ska tillämpas vid olika beräkningar av tillstånds- och behörighetsgränserna förenhetligas förfarandena vid olika tillståndsmyndigheter och främjas lika bemötande av tillståndssökande.

3.2 De viktigaste förslagen

3.2.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen

Det viktigaste förslaget i denna proposition är att separata tillståndsförfaranden enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen som gäller samma projekt processuellt slås ihop så att man i fråga om dem följer procedurbestämmelserna i miljöskyddslagen. Målet för de föreslagna ändringarna är att göra den administrativa tillståndsprocessen flexiblare och snabbare. I propositionen föreslås dessutom att procedurbestämmelserna i marktäktslagen också annars harmoniseras med procedurbestämmelserna i miljöskyddslagen. I propositionen har beaktats totalreformen av miljöskyddslagen.

Miljöskyddslagen

Till miljöskyddslagen fogas en ny bestämmelse som gäller gemensam behandling av marktäkttillstånd och miljötillstånd för samma projekt. Den nya bestämmelsen om gemensam behandling förutsätter inga ändringar i bestämmelserna om tillstånds- och tillståndsmyndigheter i miljöskyddslagen och miljöskyddsförordningen i och med att tillstånden för gemensam behandling delas in i tillstånd som ska avgöras av den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten och tillstånd som ska avgöras av regionförvaltningsmyndigheten. En informativ bestämmelse om tillståndets giltighet fogas till lagen, eftersom miljöskyddslagen möjliggör såväl beslut som fattas tills vidare som beslut som fattas för viss tid. Den informativa bestämmelsen hänvisar till att giltigheten för tillstånd i gemensam behandling bestäms enligt marktäktslagen. Till lagen fogas också en informativ bestämmelse till paragrafen som gäller avgifter.

Marktäktslagen

Till marktäktslagen fogas på samma sätt som till miljöskyddslagen en bestämmelse om gemensam behandling av tillstånd enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen när de gäller samma projekt. Syftet med den be-

stämmelse som föreslås är att göra tillståndsprocessen för samma projekt smidigare och undanröja överlappande tillståndsförfaranden enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen.

I syfte att förenhetliga procedurbestämmelserna föreslås att den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten ska vara den huvudsakliga tillståndsmyndigheten enligt marktäktslagen. Samtidigt föreslås att tillsynsmyndigheten enligt marktäktslagen ändras till den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten. Ändringarna ska gälla samtliga tillståndsärenden enligt marktäktslagen. Genom ändringarna förverkligas på lagstiftningsnivå den praxis som redan tillämpas i de flesta kommuner där den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten avgör även tillståndsärenden enligt marktäktslagen. Målet för ändringarna är att på lagnivå trygga en god nivå på miljöskyddet och förenhetliga miljöövervakningssystemen. På grund av kommunernas sakkunskap och erfarenheter är det motiverat att de i regel även i fortsättningen sköter tillståndsprövningen och övervakningen av tillstånd enligt marktäktslagen.

När det gäller beslutanderätten i den gemensamma behandlingen av tillstånd iaktas 34 § i miljöskyddslagen och den statsrådsförordning som utfärdats med stöd av den, varvid det i regel är den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten och vissa föreskrivna fall regionförvaltningsverken som har beslutanderätten. Tillståndsmyndigheten ska på motsvarande vis vara den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten och närings-, trafik- och miljöcentralen. Övervakningsavgifterna bestäms i samband med tillståndet för gemensam behandling med stöd av marktäktslagen i enlighet med 145 § i markanvändnings- och bygglagen, när den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten är tillstånds- och övervakningsmyndighet. I andra fall bestäms tillstånds- och övervakningsavgifterna i enlighet med lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992).

När det gäller ändringssökande föreslås att sökande av ändring i marktäktslagen ändras till förvaltningsbesvär enligt förvaltningsprocesslagen. En övergång från kassatoriska kommunalbesvär till förvaltningsbesvär skulle förenhetliga bestämmelserna om ändringssökande i marktäktslagen så att de motsvarar bestämmelserna om ändringssökande i miljö-

skyddslagen. Samtidigt skulle ändringssökandet i miljöärenden förenhetligas som helhet. Besvärsmått har utöver parterna bland annat miljöorganisationer. Kommunmedlemmar ska enligt förslaget fortfarande ha besvärsmått i sådana ärenden där det är fråga om enbart marktäktsstillstånd. Till lagen ska dessutom fogas en bestämmelse om hörande med anledning av besvär över ett beslut om marktäktsstillstånd samt en bestämmelse om förfarande i fullföljdsdomstol.

När det gäller iakttagandet av ett beslut som inte vunnit laga kraft ska marktäktslagen förenhetligas med motsvarande bestämmelse i miljöskyddslagen.

Ansökan om tillstånd och fullföljdsdomstol

En gemensam behandling av tillstånd skulle spara både den tillståndssökandes och tillståndsmyndighetens resurser, när delvis överlappande tillståndsförfaranden slås ihop till samma administrativa process. Ansökan om tillstånd skulle underlättas om den sökande i enlighet med förslaget skulle kunna ansöka om tillstånd genom en enda tillståndsansökan. Som slutresultatet av en gemensam tillståndsansökan skulle meddelas ett tillståndsbeslut i vilket ändring också kan sökas genom endast ett överklagande.

När det gäller tillståndsärenden som behandlas i ett sammanslaget förfarande söks ändring i fortsättningen hos Vasa förvaltningsdomstol. I tillståndsärenden enbart enligt marktäktslagen söks ändring dock fortfarande hos den regionalt behöriga förvaltningsdomstolen. En överföring av ärendehelheter som ska behandlas vid gemensam behandling till Vasa förvaltningsdomstol skulle vara motiverad på grund av fullföljdsdomstolens specialkompetens i ärendehelheter enligt miljöskyddslagen.

3.2.2 Smidigare miljöförvaltningsförfarande

Målet är att genom propositionen begränsa ett tillståndsförfarande som omfattar alla skeden till ett mindre antal ändringssituationer vid anläggningarna. De väsentligaste ändringarna av direktivanläggningar som mest ökar miljöföroreningar eller risken för

sådana ska enligt förslaget fortfarande behandlas i ett fullskaligt tillståndsförfarande. I största delen av ändringarna tillämpas det något begränsade tillståndsförfarandet i 96 § och vid de allra enklaste ändringarna räcker det med att verksamhetsutövaren gör en anmälan till myndigheten. I propositionen föreslås inga ändringar i den totala omfattningen av tillståndsplikten för ändringar av verksamhet.

Genom propositionen upphävs tillsynsförfarandet för tillståndsvillkor enligt gällande lag. Det föreslås bli ersatt med en skyldighet för tillsynsmyndigheterna i anslutning till den regelbundna övervakningen att granska om det finns grunder för ändringen av ett tillstånd. Om det finns en grund eller grunder för en ändring av tillståndet ska tillsynsmyndigheten ta initiativ till tillståndsmyndigheten för en ändring av tillståndet. I kommunen är dessa myndigheter en och samma aktör. Som grunder för ändring av tillstånd fungerar ändringsgrunderna enligt 89 § i gällande lag. I övrigt kvarstår paragrafen om ändring av tillstånd oförändrad, dock så, att punkten om den grund för ändring av tillståndet enligt vilken en ändring av ett tillstånd kan inledas om grunderna för ett tillståndsvillkor visar sig vara felaktiga och en ändring av villkoret inte föranleder behov av förnyad prövning av förutsättningarna för beviljande av tillståndet. Det föreslås att punkten stryks på grund av att den är svår att förstå och har använts så sällan.

Genom propositionen höjs tröskelvärdena för tillståndsplikten för djurstallar och definieras på lagnivå sätten att räkna ut tillståndsgränserna i olika tillämpningssituationer. Bestämmelser om den tabell för djurenhetskoefficienter som tidigare varit bilaga till miljöskyddsanvisningen för husdjurshushållning föreskrivs i en bilaga till lagen och är därmed bindande för alla tillståndsmyndigheter. Samtidigt uppdateras innehållet i den tidigare vägledande tabellen.

3.2.3 De viktigaste förslagen som gäller F-gaser

I den nya Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 517/2014 (nedan *F-gasförordningen*) om fluorerade växthusga-

ser och om upphävande av förordning (EG) nr 842/2006 föreskrivs på unionsnivå om frågor som tidigare reglerats nationellt genom miljöskyddslagen och genom förordning av statsrådet med stöd av den. Sådana är vissa frågor som ansluter sig till certifiering, kontroller av läckor samt register över service och kontroller. Miljöskyddslagen ska således ändras så att den motsvarar F-gasförordningen och det nödvändiga genomförandet av den. Samtidigt föreslås en precisering av de nuvarande bestämmelserna om att återkalla ett certifikat för en person eller verksamhetsutövare och att Säkerhets- och kemikalieverkets övervakning ska inriktas enbart på frågor som gäller certifiering. Dessutom föreslås det bli föreskrivet att både personer och företag som gör kontroller av läckage ska vara certifierade, vilket motsvarar nuvarande praxis.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäcktlagen

4.1.1 Ekonomiska konsekvenser

Överlag är de ekonomiska konsekvenserna av marktäkt inte entydiga. Vid en kortsiktig analys blir faktorer som påverkar verksamhetsutövarens ekonomiska ställning framträdande, medan åter regionalekonomiska och miljöekonomiska konsekvenser är centrala vid en analys på längre sikt. När marktäkten utarmar den biologiska mångfalden eller förfular ett vackert landskap är det fråga om konsekvenser av täktverksamhet för både naturens ekosystem och de ekonomiska intressena.

Positiva ekonomiska verkningar av marktäkt kan vara till exempel arbetsplatser och ökande skatteinkomster till kommunen till följd av täktverksamheten. Negativa ekonomiska verkningar kan vara bland annat en sänkning av egendomsvärden och ökning av produktionskostnader. Dessutom har miljöolägenheter på grund av projektet, såsom minskad trivsel och sanitära olägenheter, förlusten av naturresurser och utarmningen av den biologiska mångfalden ekonomiska konsekvenser. För ovan nämnda ekonomiska

omständigheter har propositionen inga direkta konsekvenser.

Propositionen har inga konsekvenser för tillgången och priset på marksubstanser eller mängden använda marksubstanser och därför har propositionen inga direkta samhällsekonomiska eller regionalekonomiska konsekvenser. Propositionen har inte heller några direkta konsekvenser för sysselsättningen.

Positiva, ekonomiska konsekvenser har propositionen för tillståndssökande och verksamhetsutövare, när antalet behövliga handlingar minskar och behandlingstiderna blir kortare. Även de tillstånds- och tillsynsavgifter som tas ut hos verksamhetsutövare kommer sannolikt att minska. På motsvarande vis skulle kommunernas inkomster av tillstånds- och tillsynsavgifterna sannolikt minska något.

4.1.2 Konsekvenser för företagen

Ett centralt mål i propositionen är att göra de administrativa processerna i anslutning till tillståndsförfarandet för marktäkt smidigare och snabbare. Enligt propositionen ska tillstånd enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen för samma projekt kunna sökas genom en enda gemensam tillståndsansökan.

Antagandet när det gäller bedömningen av konsekvenser för företagen är att propositionen sparar verksamhetsutövarens resurser, om tillstånd söks genom en enda ansökan i stället för genom två separata ansökningar. Samma konsekvens följer av tillståndsbeslutet, i vilket ändring också kan sökas genom ett enda överklagande.

För den tillståndssökande förkortas den tid som behövs för att utarbeta tillstånd och minskar antalet nödvändiga handlingar samt förkortas behandlingstiden. Behandlingsavgifterna för tillstånden kommer sannolikt också att vara lägre än behandlingsavgifterna för de två nuvarande separata tillstånden tillsammans. Även ojämlikheten mellan verksamhetsutövare jämnas ut då de nuvarande eventuella skillnaderna i avgifterna för behandlingen av tillstånd, avgifterna för tillsyn över taktverksamheten och de säkerheter som tas ut sannolikt minskar. Relativt sett flest positiva ekonomiska konsekvenser har pro-

positionen för de största företagen i marktäktsbranschen.

I propositionen föreslås att den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten ska fungera som både tillstånds- och tillsynsmyndighet i marktäktsprojekt även när det är fråga om ett projekt enbart enligt marktäktslagen. Detta skulle sannolikt genomgående förbättra sakkunskapen vid kommunernas tillstånds- och tillsynsmyndigheter samt rättsprövningen av tillstånd och tillsynen över taktverksamheten. Samtidigt skulle förutsägbarheten i beslutsfattandet förbättras och den regionala ojämlikheten i hur verksamhetsutövarna bemöts sannolikt också minska jämfört med nuläget.

I propositionen föreslås att även i ändringsökande som gäller takttillstånd enligt marktäktslagen sker en övergång från kommunalbesvär till förvaltningsbesvär, dock så, att kommunmedlemmar fortfarande ska ha besvärsmöjlighet i ärenden som gäller enbart marktaktstillstånd. När det gäller ett gemensamt tillstånd anförs besvär hos Vasa förvaltningsdomstol och när det gäller enbart ett marktaktstillstånd hos den behöriga regionala förvaltningsdomstolen. De ändringar som gäller sökande av ändring i marktaktstillstånd förväntas inte ha några betydande konsekvenser för den tillståndssökande och verksamhetsutövaren.

4.1.3 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

Propositionen kommer sannolikt att minska den totala arbetsmängden vid de statliga och kommunala tillståndsmyndigheterna, eftersom behandlingen av ansökningar skulle bli smidigare och behandlingstiderna i genomsnitt kortare och framför allt eftersom en sammanlagning av separata tillståndsbeslut enligt två olika lagar något skulle minska antalet tillståndsärenden på kommunnivå.

I propositionen föreslås att tillståndsmyndighet enligt marktäktslagen i fortsättningen ska vara den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten även i sådana fall där det behövs verksamhetstillstånd enbart enligt marktäktslagen. Ändringen skulle i vissa kommuner förutsätta en omorganisering av tillståndsmyndighetens uppgifter enligt marktäktslagen. Konsekvenserna är dock små, eftersom den

kommunala miljövårdsmyndigheten enligt utredningar redan sköter tillståndsärenden enligt marktäktslagen i största delen av kommunerna. För kommunernas resursbehov vid tillstånds- och tillsynsmyndigheten har propositionen sannolikt ingen total effekt.

Genom en gemensam behandling skulle en del av de marktäktsfall som behandlats i kommunerna överföras till regionförvaltningsverken för avgörande, vilket i någon mån skulle minska kommunernas uppgifter i tillstånds- och tillsynsärenden. På motsvarande sätt skulle detta något öka tillstånds- och tillsynsoppgifterna vid de statliga regionförvaltningsverken. Antalet fall som överförs till regionförvaltningsverken kan uppskattas till dryga tio per år. Eftersom det redan nu hör till närings-, trafik- och miljöcentralen att övervaka marktäktslagen på allmän nivå, skulle deras uppgifter inte öka nämnvärt, även om övervakningen av tillstånd i gemensam behandling som ingår i regionförvaltningsverkens behörighet skulle överföras till dem.

Regionförvaltningsverken har utifrån sina nuvarande uppgifter ingen särskild erfarenhet av att bedöma de landskapsmässiga värden som avses i marktäktslagen. Däremot finns det många sådana gemensamma drag i ärenden som gäller både miljötillstånd och marktäktsfall som hänför sig till konsekvenserna av verksamheten i form av buller och damm samt konsekvenser för grundvattnet. De ändringar som föreslås i fråga om tillståndsmyndigheter är således ägnade att utöka den sakkunskap som behövs när ärenden avgörs och inte minska den jämfört med nuläget.

Propositionen skulle också minska den judiciella myndighetens arbetsmängd, eftersom en sammanslagning av förfarandena sannolikt skulle resultera i färre besvär än i nuläget.

Generellt har förvaltningsdomstolarna utvecklats i den riktningen att så många ärendegrupper som möjligt ska avgöras vid den regionalt behöriga förvaltningsdomstolen. I förslaget föreslås dock att ändringssökande i ärenden i gemensam behandling ska centraliseras till Vasa förvaltningsdomstol, till vilken man redan nu centraliserat behandlingen av besvär enligt miljöskyddslagen och vattenla-

gen. Den föreslagna modellen kan med tanke på det nuvarande systemet betraktas som en mindre ändring än att decentralisera ändringssökandet till de regionala förvaltningsdomstolarna och på detta sätt kan sakkunskapen i behandlingen av besvär tryggas även i fortsättningen.

Den föreslagna ändringen förväntas inte nämnvärt öka arbetsmängden vid Vasa förvaltningsdomstol, eftersom samma omständigheter beaktas vid prövningen av marktäktsfall som vid prövningen av miljötillstånd, såsom till exempel verkningar för yt- och grundvattnet samt buller-, damm- och vibrationsolägenheter. Eftersom det är viktigt att dessa omständigheter utreds vid besvär, måste Vasa förvaltningsdomstol redan nu skaffa även de handlingar som hänför sig till behandlingen av marktäktsfall för att kunna bedöma miljökonsekvenserna. På årsnivå antas antalet besvär över beslut enligt en gemensam behandling vara cirka 40 stycken. Eftersom Vasa förvaltningsdomstol redan i enlighet med gällande lagstiftning skulle behandla besvär enligt miljöskyddslagen, kommer antalet ärenden vid Vasa förvaltningsdomstol inte öka nämnvärt utan innehållet i besluten skulle utvidgas till att omfatta även marktäktslagen. På motsvarande sätt skulle mängden besvär enligt marktäktslagen vid de övriga förvaltningsdomstolarna på årsnivå minska med sammanlagt cirka 40 stycken.

Eftersom systemet för ändringssökande i miljöskyddslagen ska tillämpas på sökande av ändring i gemensamma tillstånd, utvidgar detta de ärenden som Vasa förvaltningsdomstol och högsta förvaltningsdomstolen ska behandla i sammansättningen för ärenden enligt miljöskyddslagen materiellt till marktäktslagen.

I tillståndsprövning enligt marktäktslagen ska i synnerhet även beaktas projektets verkningar för landskapet. Det föreslagna förfarandet kan till dessa delar i någon mån utöka behovet av inspektioner för Vasa förvaltningsdomstol. Inspektionerna inverkar dock i allmänhet inte nämnvärt på behandlingstiderna för miljötillståndsärenden. Däremot skulle behovet av inspektioner och synnerhet minska avsevärt vid de övriga förvaltningsdomstolarna. Därför förväntas inte det före-

slagna förfarandet öka förvaltningsdomstolarnas behov av anslag som helhet betraktat.

4.1.4 Miljökonsekvenser

På riksnivå har normerna för marktäkt betydligt minskat olägenheterna av marktäkt för landskapet och naturvärdena. Däremot har de totala verkningarna av miljöolägenheterna av själva täktverksamheten ökat trots den miljötekniska utvecklingen av produktionen, eftersom transportsträckorna för stenmaterial blir längre och täktverksamheten i allt större grad inriktar sig på brytning och krossning av bergmaterial. I marktäktsverksamheten är det speciellt förädling, lastning och transport av stenmaterial som orsakar skadliga miljökonsekvenser lokalt, av vilka de värsta är damm- och bullerolägenheterna. Transporter av marksubstanser orsakar bränsleutsläpp och trafikolägenheter för bosättningen. Normerna för täktverksamhet i marktäktslagen kan ändå inte reglera de miljöolägenheter som orsakas av transporter av marksubstanser.

Propositionen skulle ha positiva miljökonsekvenser åtminstone på längre sikt. Man kan anta att miljökonsekvenserna av marktäkt blir ännu bättre och mångsidigare beaktade, om det entydigt föreskrivs att tillståndsprövningen och tillsynen i kommunerna hör till den kommunala miljöskyddsmyndigheten.

4.1.5 Konsekvenser för medborgarnas ställning

Propositionen innehåller en ändring av systemet för ändringsökande enligt marktäktslagen från kommunalbesvär till förvaltningsbesvär så att kommunmedlemmar fortfarande ska ha möjlighet att överklaga enbart marktäkstillstånd,

Propositionen förbättrar medborgarnas verksamhets- och påverkningsmöjligheter. Om tillstånds- och tillsynsärenden för täktverksamhet sköts vid samma myndighet, blir även förfarandet för sökande av ändring klarare och effektivare. Som en praktisk effektiviseringsåtgärd föreslås i propositionen bland annat att det elektroniska förfarandet görs effektivare i tillstånds- och tillsynsärenden. Propositionen gör till dessa delar även till-

stånds-förfarandena öppnare och förbättrar medborgarnas tillgång till information och således även medborgarnas påverkningsmöjligheter.

4.2 Konsekvenser av ett smidigare miljö-tillståndsförfarande

4.2.1 Konsekvenser av förslaget som gäller en väsentlig ändring av verksamheten

Att tillståndsförfarandet för väsentlig ändring av verksamheten görs flexiblere antas inte ha några större ekonomiska konsekvenser, konsekvenser för företagen eller för myndighetens verksamhet. Möjligheten att anpassa typen av förfarande till sakens natur och omfattning skulle i någon mån göra tillståndsförfarandet smidigare. Behandlingen av ett tillståndsärende som inte har miljökonsekvenser eller konsekvenser för andras än enskilda parter eller verksamhetsutövares rättigheter, skulle bli enklare och snabbare. Detta minskar indirekt, via inbesparing av arbetstid och kortare behandlingstid, myndigheternas och verksamhetsutövarnas administrativa börda.

Ställningen för organisationer som driver medborgarnas och miljöskyddets intressen skulle påverkas i någon mån. Myndigheten kan anpassa informationen om ansökan och beslutet enligt sakens natur. På myndigheternas anslagstavlur och på internet informeras endast om sådana ansökningar och beslut av mera allmängiltig betydelse. Om ett avgörande i ärendet dock påverkar vissa enskilda aktörers rätt eller fördel, ska dessa alltid höras. På grund av reformen antas den allmänna informationen i någon mån minska jämfört med nuläget. I miljöärenden gynnas en bred informationsdelning för att trygga olika aktörers rättigheter att delta. Genom att både tidsmässigt och i sak rikta informationen rätt kan man dock även främja ett effektivt förverkligande av rätten att delta.

4.2.2. Konsekvenser av att översynsförfarandet för tillståndsvillkor slopas

Slopandet av översynsförfarandet för tillstånd antas ha konsekvenser för företagens och myndigheternas verksamhet och ekono-

mi. Dessutom förändras ställningen för organisationer och andra delaktiga som driver parternas och miljöskyddets intressen. Indirekt kan ändringar i procedurbestämmelserna även påverka utvecklingen av miljöns tillstånd, även om de materiella bestämmelserna inte förändras. Revideringen av procedurbestämmelserna förutsätter en ändring av tillvägagångssätten och detta ger upphov till en administrativ börda i synnerhet för myndigheterna men även för andra aktörer.

Genom att översynsförfarandet slopas eftersträvas en gallring bland onödiga administrativa förfaranden. Vid regionförvaltningsverken och kommunernas miljöskyddsmyndigheter behandlas efter reformen inte längre sådana ärenden för översyn av tillståndsvillkor där det inte finns något behov av att ändra tillståndet. Tillsynsmyndigheterna skulle för sin del spara in arbetstid, eftersom de inte längre skulle ge utlåtanden i ärenden som gäller översyn av tillståndsvillkor. Om målet nås, sparar reformen in både verksamhetsutövarnas och övriga parter och myndigheters tid, gallrar bort onödiga utredningar och främjar myndigheternas möjligheter att fokusera på sin kärnuppgift, dvs. att förebygga miljöföroreningar.

De statliga myndigheterna har cirka 7 000 tillståndspliktiga anläggningar att övervaka, varav cirka 1000 är direktivanläggningar. Om översynen av tillståndsvillkoren för andra än direktivanläggningar slopas och man antar att alla dessa anläggningar är skyldiga att tillåta översyn av tillståndet med 10 års mellanrum, minskar slopandet av översynen behandlingen av tillstånd för i genomsnitt 600 anläggningar per år. Om man antar att det i ett annat förfarande ändå i hälften av dessa tillstånd finns behov av en begränsad ändring av tillståndsvillkoren under en 10-årsperiod, skulle minskningen fortfarande gälla behandlingen av 300 tillstånd per år. Och om man antar att upp till tre fjärdedelar av besluten behöver revideras under denna tid, handlar det fortfarande om en minskning på 150 tillståndsbehandlings per år. På motsvarande sätt ska de kommunala myndigheterna övervaka cirka 11 000 tillståndspliktiga anläggningar, vars miljö tillstånd dock inte lika regelbundet innehåller en föreskrift om översyn av tillståndsvillkor som re-

gionförvaltningsverken miljö tillstånd. Om man antar att det i ungefär hälften av dessa kommunala miljö tillstånd ingår ett översynsvillkor och översynsintervallet är i genomsnitt 10 år, skulle 550 tillståndsärenden per år inte bli inledda. Om det på grund av andra behov av ändringar i tillstånden i de övriga förfarandena även i kommunerna inleds till exempel 300 ändringsärenden per år, skulle minskningen fortfarande gälla 250 tillståndsärenden.

Minskningens betydelse för myndigheternas administrativa börda är större än det ovan beskrivna, när man beaktar att ansökan i ärenden som inte inleds inte heller sänds på remiss till NTM-centralerna, den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten eller andra myndigheter som övervakar det allmänna intresset och vars arbetstid alltså inte längre går åt till att bereda utlåtandena om dessa ärenden. På motsvarande sätt sparas verksamhetsutövarnas och övriga parter arbete och tid.

Ur NTM-centralernas och de kommunala miljöförvaltningsmyndigheternas synvinkel ska de behov av ändringar i tillstånden som har framkommit i tillsynen och som tidigare har framförts som behov av ändring av tillståndet i utlåtandena som gäller ansökningar om översyn av tillståndsvillkoren i fortsättningen registreras och inledas som ärenden för ändring av tillstånd. En del av den inbesparade arbetstid som uppnås sedan utlåtandena fallit bort går förlorad eftersom motsvarande ärenden ska skrivas upp och verkställas på eget initiativ. På motsvarande sätt ska parterna och miljöorganisationerna vara initiativtagande i dessa ärenden.

Slopandet av översynsförfarandet torde öka användningen av de andra förfarandena för ändring av tillstånd som finns i miljöskyddslagen. Det är svårt att exakt uppskatta antalet sådana eventuella ersättande förfaranden, eftersom beslut som fattats med anledning av ansökningar om översyn av tillståndsvillkoren inte kan granskas statistiskt utifrån vilka ändringar som gjorts i tillstånden. Det finns inte heller någon statistisk information om hur många tillstånd som har ändrats och hur många tillståndspliktiga verksamheter som har fått fortsätta på tidigare villkor. Dessa andra bestämmelser som ger rätt till ändring av tillståndet är bland annat ändring av till-

stånd (89 §) och förtydligande av tillstånd (92 §), ändring av tillstånd utifrån särskild utredning (90 §) samt ändring av kontrollvillkor (65 §) och ändring och meddelande av villkor om avslutande av verksamheten (94 §). Direktivanläggningarnas eget översynsförfarande förblir i kraft i enlighet med lagen (81 §).

I utlåtandena har det kommit fram ett behov av att tidvis uppdatera tillståndsbeslutet för att det ska vara aktuellt. Ändringsbehovet kan bero på den föråldrade laghänvisningen, en liten ändring i verksamheten på grund av vilken till exempel motiveringsdelen i tillståndet inte är uppdaterad, på att verksamhetsutövaren är ny, icke fungerande tillståndsvillkor eller andra motsvarande skäl. Att uppdatera tillståndet av dessa skäl påverkar inte egentligen någons rättigheter eller fördelar, eftersom ändringarna är sådana att de har kunnat ersättas genom en anmälan till tillsynsmyndigheten eller till exempel när det gäller om ändringar i lagstiftningen att den nya lagen har iakttagits direkt med stöd av lagen utan att detta nämns i tillståndet. De bestämmelser om ändring av tillståndet som nämns i föregående stycke gäller i allmänhet inte dessa mindre uppdateringsbehov. Även i fortsättningen torde dessa mindre textuppdateringar av teknisk natur naturligt kunna slås ihop med andra tillståndsärenden åtminstone i vissa fall. Om inget annat tillståndsärende inleds, finns det dock inget eget förfarande för att göra sådana ändringar. I framtiden skulle det vara nödvändigt att ge akt på om sådana här ändringar tidvis behöver registreras i tillståndsbeslutet, eller om det skulle vara möjligt att utnyttja tillsyns- eller tillståndsdatasystemet effektivare än nu så att de olika parterna kunde få aktuella uppgifter om tillståndspliktig verksamhet utan att ett egentligt tillståndsförfarande måste inledas på grund av en registrering av ändringar.

Översynen av tillståndsvillkor har varit ett kostnadseffektivt förfarande såtillvida att olika behov av ändring i tillståndet och även vid olika tidpunkter då har kunnat slås ihop både i fråga om tid och förfarande. Parter och andra aktörer inom verksamhetens influensområde har kunnat höras centraliserat i förfarandet. Denna kostnadseffektivitet skulle delvis gå förlorad om reformen genomförs.

Däremot skulle kostnadseffektiviteten öka på annat håll, eftersom det endast är verkliga behov av ändring i tillståndet som går vidare till tillstånds- och utlåtandeförfarandet.

Ändringen i sättet att inleda ärende påverkar parternas ställning i förfarandet. Myndigheternas, parternas eller miljöorganisationernas roll som dem som anför anmärkningar, framför åsikter eller ger utlåtande skulle övergå i rollen som initiativtagare. För att en ändring av tillstånd ska inledas måste någon aktivt inleda ärendet. Tröskeln för att själv inleda ett ärende torde speciellt för många skadelidande vara högre än tröskeln för att anför en anmärkning eller framföra en åsikt på särskild begäran.

I ett ärende som gäller ändring av tillstånd (89 §) är innehållet i det ärende som inleds sannolikt mera begränsat och förutsägbart än i den allmänna översynen av tillståndsvillkor. Även kretsen av parter torde ofta vara snävare än vid översyn. Fördelen är att både verksamhetsutövaren och de övriga deltagare kan fokusera på de frågor som avgränsats i utredningarna och utlåtandena. Detta främjar en snabb behandling av ärendet. Däremot skulle tillståndsmyndigheterna bli tvungna att avgöra hur de eventuella ändringsgrunder som anförts under förfarandets gång och breddar ärendet kan beaktas i avgörandet och aktualiserade saker eventuellt behandlas senare på grund av andra inledda ärenden. Miljöorganisationerna som i allmänhet inte är egentliga parter, skulle sannolikt bli tvungna att allt oftare själva inleda ett ändringsärende jämfört med att de skulle delta i behandlingen av ett redan inlett ärende.

Den föreslagna ändringen skulle inverka på de delaktigas (parter, organisationer, myndigheter) framförande av ändringskrav. Yrkandet på ändring av verksamheten ska framföras när ärendet inleds. Grunderna för yrkandet ska i praktiken ytterligare kunna kompletteras efter det att tillståndsmyndigheten har hört verksamhetsutövaren och eventuella andra aktörer. De delaktiga i översynsförfarandet framför sina yrkanden först efter det att myndigheten har lagt fram verksamhetsutövarens ansökan om översyn av tillståndet och begär in åsikter och utlåtanden om den. I översynsförfarandet utgör ansökan och anknytande utredningar ett kunskapsun-

derlag och en framtidsbild som de egna yrkandena kan vara baserade på. I inledande på eget initiativ fungerar den information som erhållits i den regelbundna övervakningen, allmän information om utvecklingen av bästa tillgängliga teknik och bland annat besvär över olägenheter och rapporterade störnings- och undantagssituationer som övervakarens kunskapsunderlag. De skadelidandes och miljöorganisationernas inledande kan basera sig till exempel på en upplevd eller observerad olägenhet eller annan information om verksamheten eller miljön.

I utlåtandena om lagförslaget har framförts oro över att ett system som baserar sig på de att de delaktiga inleder ärenden skjuter över ansvaret för bevisbördan och utredningsskyldigheten från verksamhetsutövaren till den som inleder ärendet. Varken gällande lag eller lagförslaget innehåller dock bestämmelser om bevisbördan, utan i ansökningsärenden tillämpas i fråga om utredningsskyldigheten de allmänna bestämmelserna i förvaltningslagen kompletterade med specialbestämmelser i miljöskyddslagen. Enligt förvaltningslagen ska en part lägga fram utredning om grunderna för sina yrkanden (31 § i förvaltningslagen). Skyldigheten att lägga fram utredning gäller de egna yrkandena oavsett i vilket skede av förfarandet (inledning, hörande) de läggs fram, eller i vilken position (sökande, skadelidande, den som ger bemötande) de läggs fram. Däremot är verksamhetsutövaren skyldig att känna till verksamhetens konsekvenser för miljön, hanteringen av dem samt möjligheterna att minska verksamhetens negativa miljöpåverkan (6 § i miljöskyddslagen). Verksamhetsutövarens utredningsskyldighet är på grund av denna skyldighet mera omfattande än normalt och delvis oberoende av den processuella ställningen.

Tillsynsmyndighetens skyldighet att aktivera än nu bedöma behoven av ändringar i tillstånd kan göra övervakningen mera arbetskrävande. Möjligheten att integrera bedömningen i den regelbundna övervakningen torde dock minska denna risk. Vid bedömningen av tidsanvändningen ska dessutom beaktas att tillsynsmyndigheternas skyldigheter att ge utlåtande minskar, om översynsärenden slopas. Behoven av ändringar i till-

stånd bedöms redan nu i övervakningen och därför är ändringen jämfört med nuläget inte så stor till dessa delar. Ändringsbehoven kommer naturligt fram samtidigt som man i övervakningen går igenom eventuella tillståndsförseelser, besvär över olägenheter eller andra saker som gäller verksamheten. Slopandet av översynsförfarandet skulle mera än nu betona övervakarens aktiva grepp. Också övervakaren ska i fortsättningen inleda ett separat förfarande om ett ändringsbehov upptäcks, istället för att önskemål om ändringar framförs först i ett utlåtande som gäller översyn av tillståndet.

Propositionen bedöms inte ha några betydande miljökonsekvenser. Vissa framtida positiva miljökonsekvenser skulle dock kunna förbli ouppnådda, om de delaktiga inte använder sin rätt att vid behov inleda ärenden som gäller ändring av tillstånd. Utvecklingen av bästa tillgängliga teknik (BAT), till de delar den har kunnat beaktas i ett förfarande för översyn av tillstånd för en befintlig anläggning, ska i fortsättningen överföras till tillståndsbesluten på något annat sätt. Den statliga tillsynsmyndighetens roll i BAT-ärenden håller på att öka, eftersom NTM-centralerna nyligen ålades en skyldighet att följa upp och bedöma om direktivanläggningar iakttar slutsatserna om bästa tillgängliga teknik. Tillsynsmyndigheten kan med stöd av 89 § ansöka om ändring i ett tillstånd, om det är nödvändigt på grund av BAT-teknikens utveckling och verksamhetsutövaren inte själv är initiativkraftig.

Betydelsen av den besparing i arbetstid som eftersträvas genom förslaget och av de ekonomiska konsekvenserna beror på hur stor del av de ärenden som nu omfattas av översynsförfarandet skulle falla helt bort för att de är onödiga och hur många som ändå — på ett eller annat sätt — skulle inledas som ärenden för ändring av tillstånd. Ju färre ändringsärenden som inleds desto mer effektiviserar den föreslagna ändringen tillståndssystemet som helhet och tvärtom. Helheten påverkas också av förhållandet mellan de direkta skyldigheterna i lagstiftningen och tillståndsbesluten. Även om det krävs miljötillstånd för att utöva verksamhet, kan specialvillkor för utövandet av tillståndspliktig verksamhet och skyldigheter för verksam-

hetsutövare utöver tillståndsvillkoren uppstå via direkta skyldigheter i lag. Detta förhållande mellan olika styrmedel påverkar indirekt även hur ofta själva tillståndsbeslutet måste ses över.

Genom det elektroniska tillståndssystemet och utvecklandet av det kan man indirekt påverka behovet av översyn av tillstånd för att säkerställa att de är uppdaterade. Lagstiftningsändringar och tillståndsbeslut som gäller samma verksamhet och beslut om ändringar i dem är ibland orsaken till behovet att upprätta ett nytt tillståndsbeslut, där alla skyldigheter som tidigare ingått i olika beslut samlas. Om man i det elektroniska tillståndssystemet i fortsättningen kan granska tillståndet som en i realtid sammanställd och sammanslagen version, skulle behovet av sådana här ändringar i tillståndet vara mindre än vad nu är fallet.

4.2.3. Konsekvenser av ändringarna av tillståndsplikten för djurstallar och ibruktagnen av nya djurenhetskoefficienter

De ändringar som ska göras i tröskelvärdena för tillståndsplikten för djurstallar antas i någon mån minska verksamhetsutövarnas och myndigheternas administrativa börda. I och med ändringarna förfaller de tillstånd för djurstallar och pälsdjursfarmer som kommunen beviljat och samtidigt faller sammanlagt 3300 stycken djurstallar bort från tillståndsövervakningen. Uppskattningen baserar sig på en utredning som utförts av Centraförbundet för lant- och skogsbruksproducenter (MTK) på beställning av jord- och skogsbruksministeriet samt på uppgifter som tillhandahållits av Finlands pälsdjursuppfödarens förbund. Enligt uppskattning kommer få nya gårdar som faller under gränsen för tillståndsplikt att grundas i fortsättningen när verksamheten centraliseras till större enheter på grund av strukturomvandlingen inom jordbruket.

Höjningen av gränserna för tillståndsplikten förväntas inte ha några stora miljökonsekvenser. Miljöskyddsfrågor som gäller sådan verksamhet som faller bort från miljötillståndet, såsom lokaliseringsrådgivning, har i tiden lösts i samband med tillståndsprövningen och det finns inga skäl att anta att verksam-

heten skulle genomgå någon väsentlig förändring i fråga om miljön. Lagringen och spridningen av gödsel från djurhållningen regleras i statsrådets förordning om begränsning av utsläpp i vattnen av nitrater från jordbruket (931/2000). Dessutom innehåller miljöskyddslagen en allmän skyldighet för alla verksamhetsutövare att förebygga och begränsa miljöförorening (7 §), den kommunala miljöförvaltningsmyndighetens rätt att meddela ett föreläggande för att förebygga förorening (180 §) och kommunens rätt att för verkställigheten av miljöskyddslagen meddela nödvändiga miljöskyddsföreskrifter (202 §). Miljötillstånd krävs alltid för verksamhet, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde och verksamheten kan medföra risk för förorening av grundvattnet (28 § 2 mom.) eller verksamheten kan utsätta omgivningen för sådant oskäligt besvär som avses i 17 § 1 mom. i lagen angående vissa grannelagsförhållanden (27 § 2 mom.).

Att bestämma tillståndsplikten för djurstallar i praktiska tillämpningssituationer bygger endast sällan på de djurmängder som uppges i anläggningsförteckningen i miljöskyddslagen. Djurstallar har i allmänhet inte bara en huvudproduktionsinriktning eller i ett djurstall finns åtminstone djur i olika åldrar inom djurarten i huvudproduktionsinriktningen, vilka ska beaktas när tillståndsplikten bestäms. Anvisningar för beräkningen av tillstånds- och behörighetsgränser finns i sådana fall i miljöskyddsanvisningen för husdjurs-hållning (Miljöförvaltningens anvisningar 1/2010), vars bilaga innehåller djurenhetskoefficienter enligt djurart. Målet har varit att genom djurenhetskoefficienterna göra miljökonsekvenserna av olika djurarter jämförbara när tillstånds- och behörighetsgränserna bestäms för djurstallar med olika djurarter eller kreatur i olika åldrar. Genom att i lag reglera djurenhetskoefficienterna på ett bindande sätt för samtliga tillståndsmyndigheter kan man i fortsättningen säkerställa att tillståndssökande blir likvärdigt bemötta.

På grund av de ändringar som ska göras i tröskelvärdena för tillståndsplikten för djurstallar skulle sammanlagt cirka 3100 gårdar falla bort från. I och med de höjningar som ska göras i gränserna för tillståndsplikten för

pälsdjursfarmer kommer cirka 200 pälsdjursfarmer att falla bort från miljötillståndsplikten.

4.3 Konsekvenser av förslagen som gäller F-gaser

På grund av den lagstiftningstekniska karaktären på de ändringar i miljöskyddslagen som gäller F-gaser har ändringarna i lagen inga konsekvenser för verksamhetsutövarnas, myndigheternas eller medborgarnas ställning utöver vad som direkt orsakas av F-gasförordningen.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Allmänt

I november 2011 inrättade miljöministeriet ett projekt med uppgift att bereda reformen av miljöskyddslagen och miljöskyddsförordningen samt vissa andra författningar. Uppgiften inom projektet var att bereda reformen av miljöskyddslagen under beaktande av regeringsprogrammets mål för en totalreform av miljöskyddslagen och miljöskyddsförordningen samt tidigare beredningar och utredningar, särskilt promemorian och bilagorna som utarbetats inom miljöministeriets lagstiftningsprojekt med riktlinjer för reformen av miljöskyddslagen samt de förslag från arbetsgruppen för utveckling av tillsynen över miljöskyddet (VALSU) som gällde utvecklingen av tillsynen och samordningen av den i närings-, trafik- och miljöcentralerna.

En regeringsproposition med förslag till miljöskyddslag och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med den som beretts utifrån projektets förslag lämnades till riksdagen i december 2013. En ny miljöskyddslag har stadfäst och trätt i kraft den 1 september 2014. Projektets arbete fortsatte i dess andra fas med uppgiften att bedöma sådana åtgärder och ändringsbehov i tillståndsförfarandena, tillståndsprövningen, översynen och övervakningen av tillstånd som behövs för att göra miljötillståndsförfarandet smidigare och lägga fram nödvändiga lagstiftnings- och andra förslag samt göra förhållandet mellan marktäktslagen, miljö-

skyddslagen och vattenlagen klarare och lägga fram nödvändiga förslag om detta.

Regeringens proposition har behandlats i Delegationen för kommunal ekonomi och kommunalförvaltning i oktober 2014.

Propositionens konsekvenser för företagen har bedömts av arbets- och näringsministeriets grupp för lagstiftningsutveckling, och gruppen ansåg att konsekvenserna bedömts på berömvärd sätt.

5.2 Beredningen av en sammanslagning av förfarandena i miljöskyddslagen ja marktäktslagen

Förslaget till en sammanslagning av tillståndsförfarandet i miljöskyddslagen och marktäktslagen var på remiss i maj—juni 2014. Utlåtanden begärdes från sammanlagt 64 myndigheter och organisationer, och via Kommunförbundet informerades även kommunerna om möjligheten att ge utlåtande. Utlåtanden kom in från 46 instanser. I remisssvaren understöddes nästan enhälligt den föreslagna gemensamma behandlingen. Åsikterna i utlåtandena kunde delas in bland annat i följande centrala detaljer: borde ändringssökande i tillstånd som behandlats i gemensam behandling centraliseras till Vasa förvaltningsdomstol eller de regionala förvaltningsdomstolarna, borde det i förfarandet för gemensam behandling av tillstånd tas in en skyldighet för tillståndsmyndigheten att begära tillstånd om ansökan från närings-, trafik- och miljöcentralerna, borde gemensam behandling av vattenhushållningsärenden också beaktas i propositionen och borde besvärsmått på grundval av kommunmedlemskap hållas kvar i tillstånd som behandlas i gemensam behandling, som i regel i marktäktslagen. Med anledning av de kommentarer som gavs under remissrundan beslöts dock att en del av de aktuella alternativen slopas. Viktigast av dessa var tillståndsmyndighetens skyldighet att begära utlåtande om ansökningar som kommer till gemensam behandling från närings-, trafik- och miljöcentralerna. En rimlig tidsfrist skulle ha ställts för att ge utlåtande och det skulle ha fallit på närings-, trafik- och miljöcentralens prövning att ge utlåtande. Vid bedömningen av konsekvenserna av förslaget kom man likväl fram

till att en obligatorisk utlåtandebegäran skulle ha tagit en oproportionerligt stor del av tillståndsmyndighetens resurser i anspråk och förlängt hela tillståndsförfarandet, vilket kunde anses strida mot de allmänna målen i propositionen. Däremot ansågs att de största konsekvenserna av ansökningar som kommer till gemensam behandling redan enligt befintliga bestämmelser blir utvärderade på ett tillräckligt sätt, med beaktande av de utlåtanden som begärs i enlighet med 7 § i marktäktslagen och 42 § i miljöskyddslagen samt skyldigheten för den kommunala miljöskyddsmyndigheten enligt 12 § 1 mom. i miljöskyddsförordningen att begära utlåtande från närings-, trafik- och miljöcentralen, om verksamheten är belägen på ett viktigt grundvattenområde eller något annat grundvattenområde som lämpar sig för vattenförsörjning.

Motsvarande prövning användes när det övervägdes om den besvärsmått för kommunmedlemmar som ingår i marktäktslagen bör utsträckas till tillstånd som avgörs vid en sådan gemensam behandling som avses i 47 a § i miljöskyddslagen och 4 a § i marktäktslagen. I bedömningen kom man dock fram till att parternas besvärsmått enligt miljöskyddslagen som tillämpas vid gemensam behandling på ett tillräckligt sätt tryggar skadelidandes rättsskydd och deltagarrättigheter. Utifrån utredningar som gäller ändringssökande kan det bedömas att de som söker ändring på grundval av kommunmedlemskap i allmänhet har yttranderätt även genom sin partsställning, eftersom besvären i regel lämnas in från det omedelbara influensområdet för verksamheten.

5.3 Beredningen av ett smidigare miljö-tillståndsförfarande

Utlåtanden om projektets förslag till ett smidigare tillståndsförfarande begärdes i september 2014 från 44 myndigheter och organisationer. Lika många utlåtanden kom in, delvis från olika instanser.

I remissyttrandena riktades omfattande kritik mot förslaget att slopa översynsförfarandet enligt gällande lag och ersätta det med andra arrangemang som redan finns i lagen och som gäller ändring av tillstånd. I den fortsatta beredningen beslöt man hålla kvar

slopan det av översynsförfarandet, men på grundval av responsen ströks dock den paragrafen i propositionen som skulle ha berört tillsynsmyndighetens roll och uppgifter vid ändringar i tillstånd. Man stannade för att slopa paragrafen, eftersom uppföljningen av om det finns grunder för ändring av tillstånd är en del av den normala övervakningen redan nu och en separat bestämmelse skulle ha kunnat skapa bilden av att det nu föreskrivs ett nytt tungt förfarande som en del av övervakningen.

I remissyttrandena riktades också allmänt kritik mot bestämmelsen som gäller behovet av tillstånd vid ändring av verksamheten. Förslaget till bestämmelse ansågs ge upphov till tolkningssvårigheter på grund av det finns två ändringssituationer av olika omfattning och typ men i utlåtandena lades ändå inte fram konkreta förslag till en förbättrad formulering av bestämmelsen. På grundval av remissyttrandena ändrades förslaget till bestämmelse så att endast sådana väsentliga ändringar av direktivanläggningar som kan orsaka betydande olägenheter för människors hälsa eller miljö handläggs i ett fullskaligt tillståndsförfarande och alla andra väsentliga ändringar i ett flexiblare förfarande enligt 96 §.

I synnerhet på grundval av finansministeriets och regionförvaltningsverkens utlåtanden beslöt man föreslå ändringar även i 205 § som gäller avgifter. Ändring av tillstånd som avses i 89 § och som inleds på initiativ av en myndighet föreslås också vara ett avgiftsbelagt beslut för verksamhetsutövaren.

På förslag av den grupp som utrett hur förfarandet för miljötillstånd för djurstallar kunde utvecklas har utlåtanden begärts från centrala myndigheter och intressentgrupper. Utlåtandematerialet har dessutom varit tillgängligt på miljöministeriets webbplats. Det kom in 40 utlåtanden om propositionen. I utlåtandena ansågs åtgärderna för att utveckla förfarandet för miljötillstånd för djurstallar överlag ha rätt inriktning. Flera remissinstanser lyfte dock fram behovet av ett fortsatt förenklande av tillståndsförfarandet och för att möjliggöra detta betonades vikten av att inleda beredningen av en statsrådsförordning som reglerar minimikraven på miljöskyddet i verksamhetsområdet. Ibruktataget av nya

djurskyddskoefficienter fick med undantag för några instanser ett positivt mottagande. Utifrån remissyttrandena har vissa ändringar gjorts i propositionen. Gränserna för tillståndsplikt när det gäller mjölkkor, köttnöt, tackor och getter har justerats uppåt på förslag från arbetsgruppen. Målet har varit att ytterligare klarlägga de underpunkter som slår fast tröskelvärdena för tillståndsplikten för djurstallar och pälsdjursfarmer i anläggningsförteckningen i olika tillämpningssituationer och i koefficienterna i tabellen över djurenhetskoefficienter har utifrån utlåtande-

na gjorts avrundningar som förtydligar beräkningarna.

5.4 Beredning som gäller F-gaser

Utlåtanden om ändringar som gäller F-gaser har begärts från arbets- och näringsministeriet, Säkerhets- och kemikalieverket, Finlands miljöcentral, Finlands näringsliv, Kylfirmornas Förbund i Finland rf, Suomen Lämpöpumppuyhdistys ry samt Föreningen för Teknisk Handel och Tjänster rf.

Utlåtandena har i mån av möjlighet beaktats vid finslipningen av förslaget.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Miljöskyddslagen

21 §. Statliga myndigheter. Det är fråga om en ändring som beror på den nya F-gasförordningen. Det föreslås att det i 4 mom. hänvisas till den nya F-gasförordningen (EU) nr 517/2014 i stället för till den tidigare F-gasförordningen.

27 §. Allmän tillståndsplikt. Det föreslås att det fogas en ny bilaga 3 till lagen, med bestämmelser om sådana djurenhetskoefficienter som i vissa fall ska användas vid fastställandet av tillståndsplikten för djurstallar. Det föreslås att två av de tröskelvärden för tillståndsplikt i fråga om djurstallar som anges i den ena av tabellerna i bilaga 1 ändras.

I tabell 2 punkt 11 i bilaga 1, djurstallar eller fiskodling, föreslås det i underpunkterna a och b en höjning av gränserna för tillståndsplikten när det gäller mjölkkor, fullvuxna suggor, slaktsvin, tackor eller getter, värphönor samt avelshonor av mink eller iller och avelshonor av räv. Dessutom föreslås det nya underpunkter c—d i tabellen och att den punkt om fiskodlingar som för närvarande är underpunkt c ska överföras som sådan till en ny underpunkt e.

I underpunkt a föreskrivs det om nya gränser för tillståndsplikten som baserar sig på antalet djur i situationer där den huvudsakliga produktionen i djurstallet har riktats in på ett av de djurslag som anges i underpunkten. På motsvarande sätt föreskrivs det i underpunkt b om gränserna för tillståndsplikt när det gäller pälsdjursfarmer med en huvudsaklig produktionsinriktning.

I den nya c-underpunkten föreskrivs det om gränsen för tillståndsplikt när det gäller djurstallar eller pälsdjursfarmer för andra djurslag än de som anges i underpunkterna a och b. Gränsen baserar sig på det sammanlagda antalet djurenheter för djuren i djurstallet. Antalet djurenheter i djurstallet fås fram genom att man multiplicerar antalet djur av olika djurslag i djurstallet med de djurenhetskoefficienter enligt djurslag som finns i den nya bilagan 3 och räknar ihop dessa. Om det

sammanlagda antalet djurenheter är minst 250, krävs det miljötillstånd för djurstallet.

Räkneexempel 1

Det finns 1 500 slaktkalkoner och 500 kalkonmödrar i djurstallet

$1\,500$ (antalet djur) \times $0,12$ (djurenhetskoefficienten för slaktkalkoner enligt bilaga 3) = 180 (antalet djurenheter)

500 (antalet djur) \times $0,14$ (djurenhetskoefficienten för kalkonmödrar enligt bilaga 3) = 70 (antalet djurenheter)

Det totala antalet djurenheter för djurstallet blir 250, vilket är det antal som har satts som gräns för tillståndsplikten på basis av antalet djurenheter i underpunkt c, och därför krävs det miljötillstånd för djurstallet i exemplet.

I den nya d-underpunkten föreskrivs det om hur man fastställer gränsen för tillståndsplikt när det är fråga om djurstallar där det ingår flera av de djurslag som anges i underpunkt a och b eller i tabellen i bilaga 3. Gränsen för tillståndsplikt när det gäller sådana djurstallar ska räknas med hjälp av djurenhetskoefficienterna i bilaga 3. Först räknar man ut antalet djurenheter per djurslag för de olika djurslagen i djurstallet genom att multiplicera antalet djur av varje djurslag med de djurenhetskoefficienter som anges för varje djurslag i bilaga 3. Sedan räknas antalet djurenheter för de olika djurslagen samman och det totala antalet djurenheter för djurstallet som man får genom denna räkneoperation jämförs med den gräns för tillståndsplikt som har räknats som antal djurenheter för det djurslag som har fått det största antalet djurenheter. För djurstallar där det största antalet djurenheter uppnås för djurslag som anges i underpunkt a eller b får man fram gränsen för tillståndsplikt enligt antalet djurenheter genom att multiplicera antalet djur enligt underpunkt a eller b med den djurenhetskoefficient som anges för djurslaget i bilaga 3. Till exempel, om det är köttnöt som uppnår det största antalet djurenheter i djurstallet, ska

gränsen för tillståndsplikten räknas så att man multiplicerar det antal djur som anges i underpunkt a, dvs. 80, med djurenhetskoefficienten 5,7 i bilaga 3. Det antal djurenheter som fås fram, dvs. 456, jämförs med det sammanlagda antalet djurenheter för alla djurslag i djurstallet, och om antalet överskrider denna summa krävs det miljötillstånd för djurstallet.

Räkneexempel 2

Det finns 60 köttnö, 20 mjölkkor, 5 kalvar (under 6 månader) och 8 kalvar (6—12 månader) i djurstallet

60 köttnö (antalet djur) x 5,7 (djurenhetskoefficienten för köttnö enligt bilaga 3) = 342 (antalet djurenheter)

20 mjölkkor (antalet djur) x 10,8 (djurenhetskoefficienten för mjölkkor enligt bilaga 3) = 216 (antalet djurenheter)

5 kalvar under 6 månader (antalet djur) x 1,7 (djurenhetskoefficienten för kalvar under 6 månader enligt bilaga 3) = 8,5 (antalet djurenheter)

8 kalvar, 6—12 månader (antalet djur) x 3,4 (djurenhetskoefficienten för kalvar som är över 6 månader men under 12 månader enligt bilaga 3) = 27,2 (antalet djurenheter)

Det totala antalet djurenheter för djurstallet blir 593,7. Det är köttnö som står för det största antalet djurenheter i djurstallet (342), vilket betyder att gränsen för tillståndsplikt bestäms enligt den gräns för tillståndsplikt som har räknats som antalet djurenheter för köttnö. Det totala antalet djurenheter för djurstallet, dvs. 593,7, överskrider gränsen för tillståndsplikt enligt antalet djurenheter för köttnö, som representerar det största antalet djurenheter, dvs. 570, och på så sätt krävs det miljötillstånd för djurstallet i exemplet.

Dessutom föreskrivs det att övriga djur på gården inte ska beaktas vid uträkningen av gränsen för tillståndsplikt, om det sammanlagda antalet djurenheter är högst 10 för dem. Genom den nya underpunkten beaktas de si-

tuationer där det förutom produktionsdjuren i djurstallet finns sådana djur som anges i bilaga 3 på gården, men som man har för andra ändamål än gårdens egentliga produktionsverksamhet, till exempel en fritidshäst eller gårdshöns. Det sammanlagda antalet djurenheter för dessa djur räknas inte med i antalet djurenheter för djurstallet vid fastställandet av tillståndsplikten, under förutsättning att det sammanlagda antalet djurenheter för dem, uträknat med hjälp av djurenhetskoefficienterna i bilaga 3, är högst 10. Det har funnits oklarheter i fråga om detta bland dem som tillämpar lagen och den föreslagna flexibiliteten torde rätta till situationen.

Den nya e-underpunkten ska ersätta den nuvarande c-underpunkten i tabellen över andra anläggningar, där det föreskrivs om tillståndsplikt för fiskodlingar. Det föreslås inga ändringar i fråga om tillståndsplikten för fiskodlingar.

Djurenhetskoefficienterna i bilaga 3 ska tillämpas vid fastställandet av tillståndsplikt och den behöriga tillståndsmyndigheten för djurstallar där det finns andra djurslag än de som anges i underpunkterna a och b i tabell 2 punkt 11 i bilaga 1. I praktiken omfattar merparten av djurstallarna flera olika slag av produktionsdjur, eller boskap i olika ålder för en huvudsaklig produktionsinriktning, vars potentiella miljöbelastning ska beaktas vid fastställandet av tillståndsplikten eller den behöriga tillståndsmyndigheten för djurstallet i fråga. Det föreslås att den tabell över djurenhetskoefficienter som finns i anvisningen om miljöskydd vid husdjursskötsel (miljöförvaltningens anvisningar 1sv/2010), och som har tillämpats vid jämförelsen av olika djurslag och boskap av olika ålder, med beaktande av de uppdateringar som har gjorts i den år 2014 ska tas med som bilaga till lagen. På så sätt kommer den tabell som tidigare har varit en anvisning för tillståndsmyndigheterna i fortsättningen att vara bindande för alla tillståndsmyndigheter och de olika förfaranden som har tillämpats hos tillståndsmyndigheterna att bli enhetliga i hela landet.

Djurenhetskoefficienterna i anvisningen om miljöskydd vid husdjursskötsel har tidigare grundat sig på utsöndringen av fosfor i olika djurs spillning. Som jämförelsedjur vid uträkningen har man använt slaktsvin, som

har fått koefficienten 1, och utsöndringen av fosfor i spillningen hos andra djurslag har jämförts med detta. Den djurenhetskoefficient som finns i anvisningen om miljöskydd vid husdjursskötsel har kritiserats för att en koefficient som enbart baserar sig på fosformängden i spillningen inte är en tillräckligt pålitlig indikator vid jämförelsen av den potentiella miljöbelastningen från olika djurslag. Dessutom är den utsöndring av fosfor som har tillämpats för liten i jämförelse med situationen i dag. I syfte att uppdatera den nuvarande djurenhetskoefficienten och att få den att bättre motsvara de faktiska miljöeffekterna av olika djurslag beställde miljöministeriet en separat undersökning av Finlands miljöcentral och Forskningscentralen för jordbruk och livsmedelsekonomi. I undersökningen utvärderades djurenhetskoefficienter som grundade sig på uppdaterade uppgifter om utsöndringen av fosfor från djur, utsöndringen av kväve, den kombinerade utsöndringen av fosfor och kväve samt ammoniakutsläppen från varje djurgrupp såväl som djurenhetskoefficienten EII-index, som baserar sig på de potentiella totala miljöeffekterna av varje enskilt djur och som beaktar alla de ovan nämnda faktorerna. EII-indexet skulle förena källuppgifterna för alla koefficienter inklusive deras potentiella miljöeffekter och skulle vara den mest mångsidiga av de koefficienter som står som alternativ, och av denna anledning föreslås det att den nuvarande koefficienten ersätts med detta index. De nya djurenhetskoefficienterna ska endast tillämpas vid fastställande av tillstånds- och befogenhetsgränserna. De ska inte tillämpas vid fastställande av de minimiavstånd för djurstall som avses i bilaga 4 till anvisningen om miljöskydd vid husdjursskötsel.

Det fel i underpunkt e i tabell 1 punkt 2 i bilaga 1 som kvarstod efter att regeringens proposition om miljöskyddslagen godkändes ska rättas till.

29 §. Väsentlig ändring av tillståndspliktig verksamhet. När det gäller verksamhet som har miljötillstånd krävs det enligt den gällande lagen tillstånd för ändringar som ökar utsläppen eller deras konsekvenser och för andra väsentliga ändringar av verksamheten. Enligt lagen behövs sådant tillstånd dock inte om ändringen inte ökar miljöpåverkan eller

riskerna och miljötillståndet inte behöver ses över på grund av ändringen av verksamheten. Vidare föreskrivs det att en ändring av verksamheten alltid är väsentlig om den leder till att verksamheten motsvarar verksamheten vid en direktivanläggning. Till denna del föreslås det inga ändringar i bestämmelserna.

Däremot föreslås det ändringar i behandlingen av tillståndsansökningar som gäller en väsentlig ändring av verksamheten. I 2 mom. föreslås det bestämmelser om det förvaltningsförfarande som ska tillämpas vid ändring av ett tillstånd genom en hänvisning till 39 § i fråga om inlämnandet av ansökan och till 96 § i övrigt. Lagens 39 § innehåller bestämmelser om tillståndsansökan och 96 § om andra faser i behandlingen av ett ärende. Närmare bestämmelser om innehållet i en ansökan om ändring finns i 8 § i miljöskyddsförordningen. Av den information och utredning som krävs vid ett normalt tillståndsförfarande ska ansökan enligt paragrafen endast innehålla sådana uppgifter som gäller ändringen av verksamheten och ändringens miljökonsekvenser.

Genom ändringen blir det möjligt att behandla tillståndsansökningar som gäller väsentliga ändringar hos andra anläggningar än direktivanläggningar i ett förfarande enligt 96 §, vilket, om de förutsättningar som anges i bestämmelsen finns, ger tillståndsmyndigheten prövningsrätt när den ska besluta om vilka utlåtanden som behövs, delgivning av beslut och offentliggörande av beslut. Syftet är att lätta upp och på så sätt påskynda tillståndsförfarandet och att styra över en större del av behandlingen än tidigare till ett förfarande som är kortare än nu. Om en ändring i verksamheten är mindre än väsentlig, behövs det inget tillstånd. En anmälan om mindre ändringar i verksamheten ska göras i enlighet med 170 §.

Om en väsentlig ändring sker vid en direktivanläggning, ska bestämmelserna i 5 och 8 kap. iaktas i fråga om behandlingen av ärendet, om ändringen kan medföra betydande skadeverkningar för människors hälsa eller miljön. Genom bestämmelsen säkerställer man att artikel 24 i direktivet om industriutsläpp blir genomförd. I meningen har man kopplat tillämpningen av ett så att säga fullt tillståndsförfarande till sådana situationer

som har beskrivits på samma sätt som i definitionen av väsentlig ändring i artikel 3.9 i direktivet om industriutsläpp, där det förutsätts betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön. Andra tillståndsansökningar som gäller en väsentlig ändring vid en direktivanläggning ska behandlas på samma sätt som tillståndsansökningarna för andra anläggningar i samband med en väsentlig ändring.

Parternas rätt att bli hörda och få ett motiverat beslut och allmänhetens rätt att delta i beslutfattandet om deras livsmiljö tryggas dock vid behov i sista hand genom 96 § 3 mom. i den gällande lagen.

I 3 mom. finns det ett bemyndigande att utfärda förordning som motsvarar den gällande lagen.

40 a §. *Energiprojekt av gemensamt intresse för Europeiska unionen.* Det föreslås en ny 40 a § i lagen. Genom paragrafen kompletteras genomförandet av den så kallade energiinfrastrukturförordningen (EU) nr 347/2013 på så sätt att det fogas en hänvisning till lagen om att lagen om tillståndsförfarandet för energiprojekt av gemensamt intresse inom Europeiska unionen (684/2014) ska iakttas utöver de tillståndsförfaranden som anges i miljöskyddslagen när det är fråga om energiprojekt av gemensamt intresse inom Europeiska unionen. Sådana energiprojekt av gemensamt intresse som avses i energiinfrastrukturförordningen är stora infrastrukturprojekt som kräver ett stort antal olika tillståndsförfaranden, bedömningar och planering av områdesanvändningen för att de ska kunna genomföras. Syftet med energiinfrastrukturförordningen är att säkerställa att sådana här projekt behandlas utan dröjsmål.

47 a §. *Gemensam behandling av miljö tillståndsansökningar och ansökningar om marktäktstillstånd.* Det föreslås en ny 47 a § i lagen. Paragrafen gäller den gemensamma behandlingen av ansökningar om miljö tillstånd och marktäktstillstånd i det fall att det är fråga om tillstånd för samma projekt. Den nya paragrafen överensstämmer till innehållet i stort sett med 47 § i miljöskyddslagen, som gäller den gemensamma behandlingen av tillstånd enligt vattenlagen och miljöskyddslagen, och med 11 kap. 12 § i vattenlagen. Syftet med paragrafen är att göra för-

farandena smidigare för såväl tillståndssökanden som tillståndsmyndigheten och att avlägsna överlappande behandling. Den föreslagna 47 a § motsvaras av den nya 4 a § som föreslås i marktäktslagen.

Paragrafen innebär inga ändringar i miljöskyddslagens bestämmelser om tillståndsmyndigheterna. Den största delen av de fall där miljö tillstånd och tillstånd enligt marktäktslagen ska behandlas gemensamt kommer att avgöras av den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten. Regionförvaltningsverket kommer att avgöra sådana tillstånd som ska behandlas gemensamt och som i enlighet med 4 kap. i miljöskyddslagen om den behöriga tillståndsmyndigheten samt statsrådets förordning om miljöskydd hör till den statliga miljö tillståndsmyndigheten.

Sådana tillståndsärenden som avses i paragrafen ska behandlas genom ett förfarande enligt miljöskyddslagen, på det sätt som föreskrivs i 5 kap. och 84, 85 och 96 § i miljöskyddslagen. Till den del det är fråga om sådana funktioner inom ett projekt som behandlas gemensamt som kräver miljö tillstånd ska ärendet avgöras i enlighet med de materiella bestämmelserna i miljöskyddslagen.

71 §. *Bestämmelser om översyn av tillståndsvillkor.* Det föreslås att 71 § upphävs.

I den gällande lagen innehåller paragrafen bestämmelser om översyn av tillståndsvillkor. Ett miljö tillstånd kan förenas med ett villkor om att tillståndsvillkoren ska ses över, och då ska det också anges en tidpunkt för när ansökan om översyn ska vara inlämnad till tillståndsmyndigheten. I 2 mom. finns det bestämmelser om vilka omständigheter som ska beaktas när ett villkor om översyn fastställs. Paragrafens 2 mom. fogades till bestämmelsen i samband med att den gällande lagen stiftades.

Det föreslås att paragrafen upphävs och att översynsförfarandet ersätts med den föreslagna 89 § och det att tillsynsmyndigheten är skyldig att följa förekomsten av grunder för ändring av ett tillstånd som ett led i den regelbundna tillsynen såväl som annan tillsyn. Skyldigheten enligt den gällande lagen att se över tillståndsvillkor och dess verkställande har på bred front inom myndighetsverksamheten upplevts som en del av tillsynen över tillstånd. Enligt 2 mom. är också

förvaltningsplanerna och havsförvaltningsplanen samt tillhörande åtgärdsprogram enligt lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen sådana omständigheter som ska beaktas. För att säkerställa att ramdirektivet om vattenpolitiken och havsstrategidirektivet genomförs behöver man även framöver beakta dessa program. I fortsättningen kommer skyldigheten att beakta åtgärdsprogrammen att gälla närings- trafik- och miljöcentralerna i stället för tillståndsmyndigheten i och med att de dels är de myndigheter som svarar för vattenvården och havsvården och dels tillsynsmyndigheter enligt miljöskyddslagen. Bestämmelser om skyldigheten att beakta programmen kan till denna del utfärdas genom förordning med stöd av lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen samt miljöskyddslagen.

I förvaltningspraxisen enligt den gällande lagen har skyldighet att se över tillståndsvillkoren nästan undantagslöst fastställts i varje miljö tillstånd. Tidpunkterna för när villkoren ska ses över har varierat med cirka 5—12 år. I och med att villkoret i praktiken har varit automatiskt och verkställandet av det relativt långt in i framtiden, har det vid tidpunkten för beslutet kunnat vara svårt att förutse om det behövs en översyn av tillståndsvillkoren i fråga om varje verksamhet. På så sätt har också verksamhet som det inte nödvändigtvis finns något behov av att ändra tillståndet för omfattats av översynsförfarandet. Genom att slopa den typ av automatiskt översynsförfarande som tillämpas i dag och ersätta det med anläggningsvis uppföljning av hur uppdaterade tillstånd och tillståndsvillkoren är kan man gallra ut onödiga tillståndsförfaranden och effektivisera verksamheten. Man kan utgå från att mängden tillståndsansökningar kommer att minska, vilket betyder att också tillsynsmyndigheternas arbete i egenskap av remissinstans inom tillståndsförfarandet kommer att minska. Tillsynsmyndigheterna är redan nu tvungna att i samband med tillsynen följa samma angelägenheter, det vill säga förekomsten av grunder för ändring av tillstånd, så det extra arbete som tillsynen kräver behöver inte nödvändigtvis utgöra lika mycket arbete som behandlingen av tillståndsansökningar. Ändringen av bestäm-

melserna gör tillsynsmyndigheternas arbete mera systematiskt.

Bestämmelser om översyn av direktivanläggningarnas tillståndsvillkor finns i 80 och 81 § i den gällande lagen, och det föreslås inga ändringar i dem. När det gäller dessa anläggningar finns det redan ett förfarande där den statliga tillsynsmyndigheten först bedömer behovet av att se över tillståndet utifrån de slutsatser om bästa tillgängliga teknik som kommissionen har offentliggjort, och om det finns behov av en översyn ska en tillståndsansökan inledas. Det är först efter denna gallring som tillståndsansökningarna tas med i tillståndsförfarandet och blir behandlade av den statliga tillståndsmyndigheten.

87 §. Tillståndets giltighet. I 1 mom. föreslås det att miljö tillstånd ska gälla tills vidare. Med avvikelse från tidigare praxis ska det vara möjligt att bestämma att ett tillstånd ska gälla för viss tid endast i sådana situationer som anges särskilt i lagen. Sådana omständigheter kan vara verksamhetens särskilda egenskaper, frågor i anslutning till svårigheten i att bedöma negativ påverkan eller tillämpningen av ny teknik eller nya metoder inom verksamheten. Skälen förutsätts vara tunga. Ett tillstånd kan få vara för viss tid också om verksamhetsutövaren själv har ansökt om det.

Det föreslås ett nytt 2 mom. i paragrafen, vilket gäller sådana särskilda situationer som avses i 47 a §. Bestämmelsen är informativ, för när det är fråga om tillstånd enligt miljöskyddslagen och marktäktslagen som ska behandlas tillsammans, ska en bestämd giltighetstid för ett tillstånd fastställas med stöd av 10 § i marktäktslagen i enlighet med den uttryckliga bestämmelse som ska fogas till paragrafen. Genom den hänvisningsbestämmelse som fogas till miljöskyddslagen undanröjs eventuella oklarheter om huruvida det i fall av gemensam behandling kan bestämmas att tillstånd ska gälla tills vidare.

88 §. När tillstånd upphör att gälla. Hänvisningarna till 71 §, som föreslås bli upphävd, och till översynen av tillståndsvillkor stryks i paragrafen.

89 §. Ändring av tillstånd. En verksamhetsutövare får ansöka om ändring av ett miljö tillstånd. I 1 mom. föreslås det klagande bestämmelser om den möjlighet som en

verksamhetsutövare alltid ska ha. Denna rätt ska inte vara bunden av de grunder som anges i 2 mom.

Betydelsen av paragrafen om ändring av tillstånd kommer att öka i och med att förfarandet för översyn av tillståndsvillkor enligt 71 § slopas och således helt kommer att försvinna från det urval av medel som myndigheterna har att tillgå. Tillsynsmyndigheten ska som ett led i den regelbundna tillsynen såväl som annan tillsyn följa förekomsten av grunder för ändring av ett tillstånd, det vill säga bland annat risken för förorening på grund av verksamheten, stridighet mot de förbud som anges i 16—18 § som verksamheten eventuellt kan ge upphov till, behov av ändring som uppstår på grund av yttre förhållanden och inte av själva verksamheten samt nya krav som ställs i någon av Europeiska unionens författningar efter att ett tillstånd har beviljats, såsom till exempel nya bestämmelser om ämnen som är skadliga för vattenmiljön enligt ramdirektivet om vattenpolitiken. Om det i fråga om sådana här omständigheter uppstår situationer där det enligt en motiverad bedömning av tillsynsmyndigheten finns skäl att ändra ett tillstånd, ska tillsynsmyndigheten föreslå en ändring av tillståndet hos tillståndsmyndigheten. Tillsynsmyndigheten är i detta sammanhang den som ser till att ett tillståndsförfarande inleds. Samtidigt avviker myndighetens ställning från den egentliga tillståndssökandens, eller verksamhetsutövarens, ställning. Även de andra aktörerna som nämns i 2 mom. har rätt att inleda ett förfarande: den myndighet som bevakar allmänt intresse, den som har orsakats olägenhet och en sådan registrerad förening eller stiftelse som avses i 186 §.

De aktörer som avses i 2 mom. kan inleda ett initiativ till tillståndsförfarande genom en fritt formulerad handling och utan en tillståndsansökan enligt 39 §. I synnerhet när det gäller den statliga tillsynsmyndigheten kan innehållet i och omfattningen av ett initiativ till stor del jämföras med de utlåtanden som tillsynsmyndigheten ger den statliga tillståndsmyndigheten i samband med ett tillståndsförfarande. I kommunerna bör förfarandena anpassas till det att tillsynen och behandlingen av tillståndsärenden hör till samma myndighet.

Tillståndsmyndigheten ska med anledning av att ett sådant ärende som avses i 2 mom. har inletts, innan ärendet har avgjorts, ge verksamhetsutövaren möjlighet att bli hörd samt vid behov en specificerad begäran om att lämna in de redogörelser som behövs för att man ska kunna bedöma grunderna för och behovet av en ändring av tillståndet. Tillståndsmyndigheten har till uppgift att bedöma de redogörelser som verksamhetsutövaren har lämnat in, inhämta andra tilläggsutredningar som behövs, och att utifrån dessa överväga om det finns behov av att ändra tillståndet och sedan fatta beslut i ärendet. Om tillståndsmyndigheten vid sin prövning kommer fram till att inget av villkoren i paragrafen ger anledning till att ändra tillståndet, ska den avslå ansökan och låta tillståndet kvarstå såsom oförändrat.

I övrigt kvarstår grunderna för ändring i 89 § såsom oförändrade, men dock så att det föreslås att 1 mom. 4 punkten i den gällande lagen stryks eftersom den är svårtydd och det inte längre finns någon användning för den.

Det föreslås att paragrafen kompletteras genom en bestämmelse som tas in i 3 mom. Om en ändring av ett tillstånd inleds på initiativ av någon av de aktörer som avses i 2 mom., det vill säga någon annan än verksamhetsutövaren, ska tillståndsmyndigheten enligt bestämmelsen, innan den avgör ärendet, höra verksamhetsutövaren och ge denne en specificerad begäran om att lämna in de redogörelser som behövs för att kunna bedöma grunderna för och behovet av en ändring av tillståndet.

Vid prövningen av om 89 § ska tillämpas ska tillsynsmyndigheten också beakta att det i bestämmelsen anges att konsekvenser av verksamheten som är förbjudna enligt denna lag utgör en grund för att ändra ett tillstånd, och i en sådan situation är det också möjligt att tillsynsmyndigheten blir tvungen att inleda ett förfarande enligt 175 §.

Enligt artikel 21.1 i direktivet om industriutsläpp ska den behöriga myndigheten regelbundet ompröva tillståndsvillkoren och om nödvändigt uppdatera dem. Enligt den andra punkten i samma artikel ska verksamhetsutövaren på begäran av den behöriga myndigheten överlämna alla uppgifter som är nödvändiga för en omprövning av tillståndsvill-

koren, inklusive särskilt resultaten av utsläppskontroller och andra uppgifter som möjliggör en jämförelse av driften av anläggningen med bästa tillgängliga teknik och med de utsläppsnivåer som motsvarar sådan teknik.

Genom paragrafen om ändring av tillstånd samt 39 § i miljöskyddsförordningen anses det att skyldigheterna enligt artikel 21.1 och 21.2 i direktivet om industriutsläpp blir genomförda i den nationella lagstiftningen till den del det inte handlar om översyn av tillstånd på grund av att slutsatser om bästa tillgängliga teknik har trätt i kraft. Särskilda bestämmelsen om den saken finns i 80 och 81 §. De grunder för uppdatering av ett tillstånd som anges i punkt 5 i samma artikel motsvarar de grunder som det föreskrivs om i 89 §.

Enligt artikel 24 i direktivet om industriutsläpp ska den berörda allmänheten på ett tidigt stadium ges tillfälle att på ett effektivt sätt delta i förfaranden som gäller uppdateringen av ett tillstånd för en anläggning eller av tillståndsvillkoren för en anläggning i enlighet med artikel 21.5 a. I den punkt som nämns hänvisas det som grund för ändring av ett tillstånd till att en anläggning orsakar förorening av sådan betydelse att nya eller reviderade gränsvärden för utsläpp behöver införas i tillståndet. Denna grund genomförs genom 89 § och genom bestämmelserna om förfarandet för ändring av tillstånd.

I 168 § i miljöskyddslagen finns det bestämmelser om regelbunden tillsyn, som inbegriper en tillsynsplan och ett tillsynsprogram. Tillsynsprogrammet ska innehålla uppgifter om de objekt som tillsynen gäller och om de regelbundna tillsynsåtgärder som vidtas i fråga om dem, såsom periodiska inspektioner. Bedömningen av behovet av att ändra ett tillstånd som ett led i tillsynen ansluter sig till den regelbundna tillsynen, och på så sätt blir den också en del av den tillsyn som är avgiftsbelagd. Bestämmelser om det finns i 205 och 206 § i miljöskyddslagen.

89 a §. Ändring av fiskevårdsskyldighet och fiskerihushållningsavgift. Till den nya paragraf som föreslås överförs 89 § 2 mom. i den gällande lagen med oförändrat innehåll.

91 §. Förlängning av tidsfrist. Det föreslås att hänvisningen till 71 §, som föreslås bli upphävd, stryks i paragrafen.

96 §. Förvaltningsförfarande i vissa ärenden. Det föreslås att hänvisningsbestämmelsen i paragrafen ändras med anledning av ändringen i 89 §.

98 §. Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för förbränningsanläggningar. Det föreslås att hänvisningen till stora förbränningsanläggningar stryks ur paragrafen för att reglerna för sammanräkning av bränsleeffekten för förbränningsanläggningar exakt ska motsvara industriutsläppsdirektivets bestämmelser även i fråga om samförbränningsanläggningar. Paragrafen ska gälla förbränningsanläggningar generellt. Enligt 109 § i miljöskyddslagen som baserar sig på direktivet ska reglerna för sammanräkning i 98 § iakttas när bränsleeffekten för en samförbränningsanläggning fastställs.

De föreslagna preciseringarna påverkar inte reglerna för sammanräkning av bränsleeffekten för förbränningsanläggningar med en bränsleeffekt på minst 50 megawatt d.v.s. stora förbränningsanläggningar.

109 §. Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för samförbränningsanläggningar. Det föreslås att den felaktiga hänvisningsbestämmelsen i paragrafen korrigeras.

125 §. Ersättningsbeslut i samband med tillståndsärenden. Det föreslås att hänvisningen till 71 §, som föreslås bli upphävd, stryks i paragrafen.

159 §. Kompetens som krävs av dem som hanterar ämnen som bryter ned ozonskiktet samt vissa fluorerade växthusgaser och hur kompetensen visas. Det är fråga om en ändring som beror på den nya F-gasförordningen. Det föreslås att paragrafens 1 mom. ändras till en informativ hänvisning till den förordning av statsrådet som innehåller bestämmelser om kompetenskraven för personer och verksamhetsutövare som hanterar anordningar som innehåller F-gaser eller ämnen som bryter mer ozonskiktet. Hänvisningen är nödvändig för förståelsen av 17 kap.

162 §. Certifiering. I 3 mom. föreslås det en precisering av de grunder på vilka Säkerhets- och kemikalieverket kan återkalla certifikatet för en person eller verksamhetsutöva-

re. Den gällande bestämmelsen har visat sig vara tvetydig bland annat i fall där det kan vara nödvändigt att återkalla ett certifikat på grund av otillbörlig verksamhet.

163 §. Läckagekontroller. Ändringen beror på den nya F-gasförordningen. Det föreslås att paragrafens rubrik ändras eftersom tillämpningsområdena för den nya F-gasförordningen och ozonförordningen skiljer sig från varandra, vilket betyder att förteckningarna över utrustning inte längre sammanfaller. Det föreslås att 1 mom. ändras till en informativ hänvisning till ozonförordningen och F-gasförordningen, vilka innehåller bestämmelser om kontroller av läckor och registrering av service och kontroller. I 2 mom. preciseras det att det krävs ett certifikat av både den som utför en inspektion och verksamhetsutövaren, vilket motsvarar nuvarande praxis.

165 §. Lämmande av uppgifter om fluoretrade växthusgaser. Det föreslås att paragrafen utökas med en skyldighet för företag som säljer F-gaser att på begäran även lämna uppgifter om den mängd F-gaser som har sålts. I enlighet med artikel 6.3 i F-gasförordningen ska företag som tillhandahåller F-gaser upprätta register över sin verksamhet och på begäran lämna den behöriga myndigheten uppgifter. Uppgifterna ska lämnas in till Finlands miljöcentral samtidigt som uppgifterna om växthusgaser lämnas in. Det föreslås att paragrafen också utökas med en skyldighet att på begäran lämna uppgifter om även sådana gaser som anges i bilaga II till F-gasförordningen. Detta motsvarar nuvarande praxis, eftersom det vid de finländska växthusgasinventeringarna har samlats in uppgifter om dessa gaser sedan 2011. Det följer också de nya rekommendationerna i Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring (FördrS 61/1994).

183 §. Förbud och förelägganden som gäller ämnen, kemikalier, preparat, produkter, anordningar och maskiner. Det föreslås att 2 mom. preciseras så att det är Säkerhets- och kemikalieverket som ska övervaka certifieringen av de personer och verksamhetsutövare som hanterar ämnen som bryter ned ozonskiktet och F-gaser.

205 §. Avgifter. Det föreslås att det fogas ett informativt nytt 3 mom. till paragrafen,

där det hänvisas till marktäktslagen. Enligt momentet ska avgifter för behandlingen av sådana tillståndsansökningar som ska behandlas gemensamt enligt 47 a § och för kontroll av tillstånden fastställas i enlighet med 23 § i marktäktslagen.

Om ändring av ett tillstånd inleds på initiativ av en myndighet så att ett miljötillstånd ändras med stöd av 89 §, ska behandlingen av tillståndet vara avgiftsbelagd. Det föreslås att 4 mom. om avgifter ändras med anledning av att antalet situationer där tillstånd ändras på initiativ av myndigheterna i enlighet med 89 § sannolikt kommer att öka i och med att det förfarande för översyn av tillståndsvillkor som det föreskrivs om i 71 § i den gällande lagen föreslås bli slopat och förfarandet enligt 89 § kommer att bli en av huvudreglerna för ändring av tillstånd. Om bestämmelsen inte ändras, kommer den nuvarande formuleringen att leda till att sådana här ändringar av tillstånd inte är avgiftsbelagda. Vid den översyn av tillståndsvillkoren som det nu föreslås att man ska frånga har det tagits ut avgift även med stöd av den tidigare lagen.

225 §. Brott mot miljöskyddslagen. Ändringen beror på F-gasförordningen. Genom 1 mom. 6 punkten genomförs F-gasförordningens krav i fråga om sanktioner. Det föreslås att försummelse av att lämna sådana uppgifter om F-gaser som avses i 165 § i miljöskyddslagen ska vara straffbar.

230 §. Skyldighet att ansöka om miljötillstånd. Det föreslås en korrigerande hänvisning till vissa tidigare beslut som finns i 2 mom. Avsikten har varit att det i övergångsbestämmelserna ska hänvisas till sådana förvaltningsbeslut som föregår ett miljötillstånd och som har meddelats före den upphävda miljöskyddslagen. I så fall ska hänvisningen gälla 228 § 2 mom. i stället för 3 mom.

231 §. När tillståndsplikten upphör. Hänvisningen till 71 §, som föreslås bli upphävd, stryks i paragrafen.

232 §. Direktivanläggningar. Det föreslås att hänvisningen till 71 §, som föreslås bli upphävd, stryks i paragrafen.

235 §. Översyn av tillståndsvillkor som gäller säkerhet för avfallsbehandling. Hänvisningen till 71 §, som föreslås bli upphävd, stryks i paragrafen.

1.2 Marktäktslagen

4 a §. *Gemensam behandling av ansökningar om marktäktstillstånd och miljötillståndsansökningar.* Det föreslås att den gällande 4 a § ändras till innehållet så att den blir en ny bestämmelse. I paragrafen föreslås det bestämmelser om gemensam behandling av tillstånd enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen när de gäller samma projekt. Syftet med de bestämmelser som föreslås är att göra det smidigare i situationer där samma projekt för närvarande behöver två olika tillstånd som behandlas hos två olika myndigheter, och i fråga om vilka ändring i regel ska sökas hos två olika förvaltningsdomstolar genom två olika besvärstyper. Avsikten är dessutom att avlägsna överlappningar i tillståndsförfarandena enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen, bland annat i fråga om hörande och delgivning av beslut. Den 4 a § som förslås motsvaras av den nya 47 a § som samtidigt föreslås i miljöskyddslagen. En gemensam behandling av motsvarande slag har tillämpats sedan år 2000 i fråga om tillstånd enligt miljöskyddslagen och vattenlagen i situationer där ett projekt skulle leda till vattenförorening.

I praktiken kommer en gemensam behandling av tillstånd oftast att övervägas när den skulle vara till nytta för sådana nya projekt som kräver såväl tillstånd för täktverksamhet enligt marktäktslagen som miljötillstånd. Bestämmelsen utesluter dock inte ett förfarande med gemensam behandling även i fall där till exempel ett miljötillstånd är i kraft tills vidare och ett tillstånd enligt marktäktslagen som har beviljats för viss tid ska sökas på nytt efter att giltighetstiden har löpt ut. Tillståndssökanden kan då hänvisa till 89 § i miljöskyddslagen i sin tillståndsansökan, för att få tillståndet enligt miljöskyddslagen ändrat. Förfarandemässigt begränsar sig nyttan av en gemensam behandling i ett sådant här fall dock närmast till att övervakningen av tillståndet eller ett eventuellt besvär förfarande blir klarare.

Enligt 1 mom. kan tillstånd enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen som gäller samma projekt sökas genom en gemensam tillståndsansökan. Med samma projekt avses sådan verksamhet som sker inom samma

verksamhetsområde och som samtidigt kräver både marktäktstillstånd och miljötillstånd. Tillstånden kan även i fortsättningen också sökas skilt. Även skilda tillståndsansökningar ska dock behandlas tillsammans, om det inte av särskilda skäl är onödigt. Som särskilda skäl kan man betrakta till exempel det att ett tillstånd enligt marktäktslagen och ett tillstånd enligt miljöskyddslagen inte har någon tidsmässig eller funktionell koppling, även om de gäller projekt som genomförs på samma verksamhetsområde. En tidsmässig koppling saknas till exempel i situationer där det är fråga om ett projekt som ursprungligen bara krävde marktäktstillstånd, men där råmaterialet förändras medan tälkten av marksubstanser pågår så att det blir nödvändigt att ansöka om tillstånd enligt miljöskyddslagen för krossningen. I så fall har verksamheten pågått med stöd av ett tillstånd enligt marktäktslagen redan innan det blev nödvändigt att ansöka om ett tillstånd enligt miljöskyddslagen. Tillstånden kan också sakna en funktionell koppling även om det skulle vara fråga om verksamhet som pågår samtidigt på samma område, till exempel om det på det ställe där tälkten av marksubstanser pågår ordnas hantering och mottagning av en viss typ av stenmaterial. I så fall kan rent stenmaterial som förts dit från ett byggnadsprojekt någon annanstans krossas och förvaras tillfälligt på området, vilket kräver tillstånd enligt miljöskyddslagen, men den verksamheten behöver inte nödvändigtvis ha någon funktionell koppling till den tälkt av marksubstanser som pågår på samma område och som endast kräver tillstånd enligt marktäktslagen.

Om det i vid behandlingen av en tillståndsansökan enligt marktäktslagen framgår att det också behövs ett tillstånd enligt miljöskyddslagen, men något sådant inte finns, ska tillståndsmyndigheten enligt 2 mom. sätta en skälig tidsfrist för inlämnandet av en tillståndsansökan enligt miljöskyddslagen. Myndigheten ska inte ha någon prövningsrätt i fråga om sättandet av en tidsfrist, utan en frist ska alltid sättas i de situationer som avses i bestämmelsen. Syftet med bestämmelsen är att förbättra effektiviteten i förvaltningen och snabba upp handläggningen av ärenden. Längden på tidsfristen får bestäm-

mas av myndigheten. Tidsfristens längd begränsas dock på så sätt att den ska vara skäligen beaktande av varje enskilt fall. Vid bedömningen av vad som är en skäligen tidsfrist bör man beakta vad som föreskrivs i 33 § i förvaltningslagen om att frister för framläggande av utredning ska vara tillräckliga. Frågan om vad som är en skäligen tidsfrist ska alltså bedömas bland annat med hänsyn till ärendets art och omfattningen av och innehållet i den tillståndsansökan som behövs. Om tidsfristen inte iakttas, kan den tillståndsansökan som har inletts lämnas obehandlad.

I 3 mom. föreslås det en hänvisning till de bestämmelser om förfarande i miljöskyddslagen som ska tillämpas vid en gemensam behandling. Förutom i de situationer som avses i 7 § 2 mom. i marktäktslagen ska tillståndsmyndigheten begära utlåtanden om de ansökningar som har kommit in för gemensam behandling i enlighet med 42 § i miljöskyddslagen. I 42 § 5 mom. i miljöskyddslagen hänvisas det till miljöskyddsförordningen, och enligt 12 § i den förordningen ska den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten be närings-, trafik- och miljöcentralen om ett utlåtande om ett miljötillstånd gäller en sådan verksamhet som förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde.

När det gäller hörande tillämpas vid gemensam behandling det som föreskrivs i 43 § i miljöskyddslagen om parter, anmärkningar och åsikter samt det som föreskrivs i 44 § i samma lag om information om tillståndsansökan. Enligt 44 § ska en kungörelse som gäller en tillståndsansökan delges separat de parter som saken särskilt berör.

Också miljöskyddslagens 45 § om ordnande av elektronisk information ska tillämpas på gemensamma behandlingar. I paragrafen föreskrivs det om parternas och andras möjlighet att på begäran få elektroniska meddelanden om miljötillståndsansökningar som har inletts inom ett visst område och som gäller samma projekt. Genom bestämmelsen främjas rätten att få information som gäller miljön. Bestämmelsen innebär ingen ovillkorlig skyldighet för myndigheterna att ordna informationen på det sätt som beskrivs i paragrafen. Skyldigheten att ordna denna möjlighet till information gäller endast om myn-

digheten använder sig av ett sådant här system.

I fråga om förfarandet för anslag tillämpas miljöskyddslagens 84 § om meddelande av tillståndsbeslut, som innehåller något mera omfattande bestämmelser om innehållet i ett anslagsmeddelande än 19 § i marktäktslagen, som gäller samma sak.

Information om ett tillståndsbeslut ska ges i enlighet med 85 § i miljöskyddslagen. Enligt den paragrafen ska ett tillståndsbeslut skickas till bland annat de myndigheter som bevakar det allmänna intresset i ärendet samt till närings-, trafik- och miljöcentralen. Enligt 19 § 2 och 3 mom. i marktäktslagen, som motsvarar denna paragraf, ska tillståndsbeslutet sändas enbart till den som har ansökt om tillstånd, och övriga parter får ett meddelande om att tillstånd har beviljats.

Det föreslås att man på begäran ska ha rätt att få information om ett tillståndsbeslut som har meddelats som resultat av en gemensam behandling genom ett elektroniskt meddelande på det sätt som föreskrivs i 86 § i miljöskyddslagen om främjande av elektronisk information. Bestämmelsen motsvarar 45 § i miljöskyddslagen, som innehåller bestämmelser om en motsvarande möjlighet att få information om tillståndsärenden som inleds. Paragrafen innehåller dessutom en hänvisning till 96 § i miljöskyddslagen, som gäller förvaltningsförfaranden i vissa ärenden.

Vid en gemensam behandling tillämpas de materiella bestämmelserna i marktäktslagen och miljöskyddslagen skilt på innehållet i tillståndsansökan, tillståndsprövningen, förutsättningarna för beviljande av tillstånd och tillståndsvillkoren. För att tillstånd ska beviljas vid en gemensam behandling krävs det att förutsättningarna för beviljande av tillstånd enligt bägge lagarna uppfylls. Om tillstånd inte kan beviljas på grundval av den ena lagen, avslås hela ansökan.

Dessutom tillämpas bestämmelserna i marktäktslagen och miljöskyddslagen skilt på gemensamma tillstånd när det är fråga om ändring av tillstånd, verksamhet som upphör och tillsynsmyndighetens uppgifter. På så sätt ska den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten och närings-, trafik- och miljöcentralen i egenskap av tillsynsmyndigheter iakttas vad som föreskrivs om tillsynsmyndighetens

uppgifter i både marktäktslagen och miljöskyddslagen och i de bestämmelser som har utfärdats med stöd av dem.

4 b §. *Styrning och tillsyn över täktverksamhet.* Det föreslås att det fogas en ny 4 b § till lagen, med samma innehåll som i den gällande 4 a §.

5 a §. *Plan för hantering av utvinningsavfall.* Det föreslås att miljöskyddslagens författningsnummer stryks i hänvisningen till den lagen i 1 mom.

7 §. *Tillståndsmyndighet och utlåtan.* Det föreslås att 1 mom. ändras. I 1 mom. föreslås det bestämmelser om att tillstånd för täktverksamhet i fortsättningen ska beviljas av den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten. Den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten kan delegera sin beslutanderätt till en tjänsteinnehavare i enlighet med 7 § i lagen om kommunernas miljöförvaltning. Syftet med förslaget är att skapa ett tydligt och enhetligt förfarande, där sakkunskapen inom området koncentreras till samma myndighet i varje kommun. Genom ändringen börjar lagstiftningen också motsvara det sätt på vilket förvaltningen redan nu har organiserats i många kommuner. Samtidigt harmoniseras tillståndsförfarandet med miljöskyddslagen.

I den tredje meningen i 1 mom. anges det att tillståndsmyndigheten för ett gemensamt tillstånd enligt den föreslagna 4 a § ska fastställas i enlighet med miljöskyddslagen, det vill säga tillståndsmyndigheten ska i regel vara den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten. Detta innebär att såväl enskilda tillstånd för täktverksamhet som tillstånd som beviljas vid en gemensam behandling i fortsättningen i regel kommer att avgöras hos samma myndighet.

Regionförvaltningsverket kommer dock att avgöra sådana tillstånd som behandlas gemensamt och som i enlighet med 34 § i miljöskyddslagen om den behöriga tillståndsmyndigheten samt statsrådets förordning om miljöskydd hör till den statliga miljöförvaltningsmyndigheten. Enligt 34 § 1 mom. 1 punkten i miljöskyddslagen ska den statliga miljöförvaltningsmyndigheten avgöra en ansökan om miljöförvaltningsstånd, om verksamheten kan ha betydande miljökonsekvenser eller det annars, med hänsyn till verksamhetens art eller natur, är motiverat att den statliga miljö-

förvaltningsmyndigheten avgör ärendet. Enligt 34 § 1 mom. 2–4 punkten i miljöskyddslagen ska den statliga miljöförvaltningsmyndigheten också avgöra en ansökan om tillstånd, om miljökonsekvenserna av annan verksamhet än sådan som avses i 1 punkten i betydande omfattning kan komma att beröra ett större område än den kommun där verksamheten ska placeras, verksamheten utöver miljöförvaltningsstånd kräver tillstånd enligt 3 kap. i vattenlagen eller avloppsvattnet från verksamheten kan orsaka förorening av ett dike, en källa eller en i 1 kap. 3 § 1 mom. 6 punkten i vattenlagen avsedd rännil. 1 och 2 punkten i den nämnda 1 mom. ska tillämpas tillsammans med statsrådets förordning om miljöskydd, eftersom uttömmande bestämmelser om den beslutanderätt som grundar sig på dem finns i den förordningen. Enligt 34 § 2 mom. i miljöskyddslagen överförs den beslutanderätt som annars skulle höra till den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten dessutom till den statliga miljöförvaltningsmyndigheten, om verksamheten är belägen på flera miljöförvaltningsmyndigheters verksamhetsområde, det är fråga om verksamhet som är avsedd för militära ändamål eller om verksamheten inbegriper sanering av förorenad mark eller grundvatten. Om det i samband med ett sådant projekt för att krossa bergmaterial eller annat stenmaterial som kräver marktäkttillstånd och miljöförvaltningsstånd hanteras icke-förorenat jordavfall, betongavfall, tegelavfall eller asfaltavfall, är det enligt 1 § 2 mom. 13 f-punkten i miljöskyddsförordningen den statliga miljöförvaltningsmyndigheten som ska behandla tillståndsansökan när den behandlade mängden avfall är minst 50 000 ton per år.

10 §. *Tillstånds giltighetstid.* Det föreslås ett nytt 4 mom. i paragrafen, enligt vilket giltighetstiden för ett sådant tillstånd som beviljas genom gemensam behandling och som avses i 4 a § ska fastställas i enlighet med marktäktslagen på det sätt som föreskrivs i lagens 10 §. Täkten av marksubstanser är tidsbunden till sin natur på grund av de begränsade resurserna inom täktområdet. Enligt lagen är verksamhetsutövaren skyldig att utföra eftervård av täktområdet och tillsynsmyndigheten är skyldig att utföra en inspektion efter det att ett tillstånd har upphört att gälla. Dessa skyldigheter gäller också verk-

samhet som bedrivs med stöd av ett tillstånd som har beviljats genom gemensam behandling, och därför ska giltighetstiden för ett sådant tillstånd vara tidsbunden. Beroende på de förutsättningar som har angetts kan ett gemensamt tillstånd beviljas med stöd av 10 § för högst 10, 15 eller 20 år.

14 §. Tillsynsmyndighet och förvaltningstvångsärenden. Det föreslås att paragrafens rubrik samt 1 och 4 mom. ändras.

Det föreslås att uttrycket hot om tvångsutförande i den gällande rubriken ändras till förvaltningstvångsärenden, som bättre beskriver innehållet i paragrafen.

I 1 mom. föreslås det en bestämmelse om att det i fortsättningen är den kommunala miljövårdsmyndigheten som ska övervaka att marktäktslagen iakttas. Enligt nuvarande praxis är det i allmänhet byggnadsnämnden eller miljönämnden som övervakar att marktäktslagen iakttas i kommunerna. Det föreslås att tillsynsuppgifterna enligt marktäktslagen koncentreras till samma kommunala myndighet som den som sköter tillståndsuppgifterna. Syftet med bestämmelsen är att effektivisera de kommunala myndigheternas verksamhet i miljöärenden och att harmonisera bestämmelserna med miljöskyddslagen.

Verksamhet enligt ett sådant gemensamt tillstånd som avses i 4 a § ska enligt 167 och 168 § i miljöskyddslagen i huvudsak övervakas av den kommunala miljövårdsmyndigheten. Om det är regionförvaltningsverket som fattar beslut om ett gemensamt tillstånd, är det närings- trafik- och miljöcentralen som är statlig tillsynsmyndighet.

I 4 mom. föreskrivs det att det är bestämmelserna om åtgärder vid överträdelser eller försummelser i 175 § i miljöskyddslagen som ska tillämpas när det är fråga om ett förvaltningstvångsärende som gäller verksamhet enligt ett sådant tillstånd som har beviljats genom gemensam behandling och som avses i 4 a §. Om förvaltningstvångsärendet enbart gäller iakttagandet av en skyldighet enligt marktäktslagen eller någon bestämmelse som har utfärdats med stöd av den, är det dock bestämmelserna i marktäktslagen som ska tillämpas.

20 §. Sökande av ändring. I propositionen föreslås det att man i fråga om sökande av ändring i ett tillstånd för taktverksamhet en-

ligt marktäktslagen ska övergå från kommunalbesvär till förvaltningsbesvär. Syftet med förslaget är att få förfarandena enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen att närma sig varandra inte bara i fråga om tillståndsförfarandena utan också i fråga om ändringsökande. Systemet med förvaltningsbesvär tillämpas också i fråga om besvär enligt till exempel avfallslagen (646/2011) och naturvårdslagen (1096/1996).

När det gäller marktäktstillstånd sker ändringssökandet enligt marktäktslagen för närvarande i form av kommunalbesvär, som har gemensamma drag med förvaltningsbesvär, såsom besvär rätt för den statliga miljömyndigheten. Systemet med kommunalbesvär används dock inte fullt ut i tillståndsärenden enligt marktäktslagen, eftersom det inte tillämpas något förfarande för begäran om omprövning.

Det var först i utskottsbehandlingen som man gick in för kommunalbesvär i stället för förvaltningsbesvär som den besvärstyp som skulle tillämpas enligt marktäktslagen. Motiveringen till detta val anslöt sig till tillståndsmyndigheten och till att kretsen av personer som hade rätt att anföra förvaltningsbesvär var så begränsad. Det ansågs också att kommunalbesvär skulle göra laglighetskontrollen effektivare i kommunerna.

Särdragen med kommunalbesvär är en omfattande besvär rätt, begränsade besvärsgrunder och en begränsad prövning rätt och beslutanderätt för förvaltningsdomstolen. Förvaltningsbesvär kan bara anföras av en part, men prövningen av besvär hos domstolen grundar sig på officialprincipen. Vid förvaltningsbesvär kan besvär myndigheten också ersätta ett felaktigt beslut med ett nytt beslut och på så sätt påskynda slutförandet av ärendet. I det gällande systemet för ändringsökande enligt marktäktslagen kan besvär myndigheten dock göra mindre ändringar i ett tillståndsbeslut utan att ärendet återförvisas.

Den största delen av kommunalbesvären anföras på grund av eget intresse, men också övervakningen av lagenlighet har betydelse. Som nackdel med en omfattande besvär rätt har man sett möjligheten att genom besvär avsiktligt fördröja beslutsfattandet. Det har

dock konstaterats att andelen sådana besvär är liten.

Enligt olika utredningar som har gjorts har de ursprungliga orsakerna till att man valde kommunalbesvär när marktäktslagen stiftades i stort sett försvunnit. Förfarandet för ändringssökande enligt marktäktslagen har utvidgats i fråga om både rätten till delaktighet och tillämpningsområdet för officialprincipen. Samtidigt som förfarandet med underställande och fastställande av tillståndsbeslut har slopats i marktäktslagen, har den möjlighet till intressebevakning som förfarandet tillät ersatts med besvär rätt för den regionala miljöcentral som bevakar det allmänna intresset. Inte heller utifrån rättspraxisen kan man sluta sig till att det skulle finnas viktiga motiv i anslutning till rättsskyddet för tillämpningen av kommunalbesvär i ärenden som gäller tillstånd för täktverksamhet. För närvarande framträder skillnaden mellan systemet med kommunalbesvär enligt marktäktslagen och systemet med förvaltningsbesvär närmast i det att systemet med kommunalbesvär innebär större begränsningar för omfattningen av ändringssökandet. I vissa fall kan en övergång till förvaltningsbesvär också ha en positiv effekt på den totala behandlingstiden för de ärenden som är föremål för ändringssökande. För en övergång från kommunalbesvär till förvaltningsbesvär talar också det att förvaltningsbesvär utgör huvudregeln inom tillståndsförvaltningen när det gäller miljöanvändning.

I 1 mom. föreskrivs det att ett myndighetsbeslut som har meddelats med stöd av marktäktslagen får överklagas genom besvär på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Ändring ska sökas hos förvaltningsdomstolen.

Enligt 2 mom. ska 190 § i miljöskyddslagen tillämpas i fråga om överklagande av gemensamma tillstånd. Skillnaden i jämförelse med ändringssökandet enligt marktäktslagen är att besvär som gäller ett gemensamt tillstånd ska anföras hos Vasa förvaltningsdomstol enligt miljöskyddslagen. Bestämmelser om förvaltningsdomstolens sammansättning i ärenden enligt miljöskyddslagen finns i 12 § 2 mom. i lagen om förvaltningsdomstolarna (430/1999), och enligt momentet ska det förutom lagfarna ledamöter alltid

ingå en eller flera ledamöter som är förtrogna med det naturvetenskapliga eller tekniska området i sammansättningen. Eftersom gemensamma tillstånd beviljas genom ett förfarande enligt miljöskyddslagen och miljöskyddslagens bestämmelser om ändringssökande tillämpas på dem, kommer ett gemensamt tillstånd att höra till de ärenden enligt miljöskyddslagen som avses i 12 § 2 mom. i lagen om förvaltningsdomstolarna, och ska alltså behandlas i den sammansättning som anges i momentet.

Enligt 190 § 5 mom. i miljöskyddslagen får ändring i Vasa förvaltningsdomstols beslut sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen. På motsvarande sätt finns det bestämmelser om högsta förvaltningsdomstolens sammansättning i ärenden enligt miljöskyddslagen i 1 § 1 mom. i lagen om högsta förvaltningsdomstolens sakkunnigledamöter (1266/2006). Enligt momentet ska två miljöskunnigråd delta i behandlingen när högsta förvaltningsdomstolen behandlar ärenden enligt miljöskyddslagen.

Besvär rätten i fråga om gemensamma tillstånd ska fastställas med stöd av 191 § i miljöskyddslagen. När det gäller gemensamma tillstånd avgörs frågan om huruvida någon är part på det sätt som avses i 191 § 1 mom. 1 punkten med stöd av 43 §, enligt vilken de personer vars rätt eller fördel saken kan beröra är parter.

Besvär rätten enligt miljöskyddslagen inbegriper inte på samma sätt som i marktäktslagen besvär rätt för kommunmedlemmar. När 191 § i miljöskyddslagen tillämpas på besvär rätten i fråga om ett tillstånd som har beviljats genom gemensam behandling har en kommunmedlem inte rätt att anföra besvär över tillståndsbeslutet ens i fråga om den del av tillståndsbeslutet som gäller täkt av marksubstanser.

För sametinget och skoltarnas byastämman är besvär rätten mera omfattande enligt miljöskyddslagen än enligt marktäktslagen med anledning av det förbud mot att försämma samernas och skolternas levnadsförhållanden som finns i miljöskyddslagen. I samband med detta förslag om att förena olika tillståndsförfaranden är avsikten inte att föreslå motsvarande materiella bestämmelser i mark-

täktslagen, utan avsikten är att ett förbud mot att försämma samernas och skolternas levnadsförhållanden och en utvidgning av besvärsrätten i anslutning till det ska tas i beaktande i samband med nästa ändring av marktäktslagen.

På hörande som föranleds av besvär som gäller ett tillstånd som har beviljats genom gemensam behandling tillämpas 196 § i miljöskyddslagen och på förfarandet i fullföljdomstolen tillämpas lagens 197 §. Det föreslås att motsvarande bestämmelser om förfarande också fogas till marktäktslagen, som nya 20 b och 20 c §.

20 a §. Besvärsrätt. Det föreslås att en ny bestämmelse om besvärsrätt fogas till marktäktslagen. När det gäller besvärsrätt innehåller den gällande lagen endast en hänvisning till kommunallagen. När det i propositionen föreslås att man i fråga om ändringsökande ska övergå från att följa kommunallagen till att följa förvaltningsprocesslagen, föreslås det samtidigt att det också fogas en för miljöärenden typisk och mera omfattande bestämmelse om besvärsrätt till marktäktslagen. Den bestämmelse som föreslås innebär en modernisering av besvärsrätten i fråga om ärenden enligt marktäktslagen och harmoniserar samtidigt marktäktslagen med miljöskyddslagen och vattenlagen.

Besvärsrätten i fråga om tillstånd för täktverksamhet enligt marktäktslagen har grundat sig på kommunallagen. Enligt 92 § i kommunallagen får kommunalbesvär anföras av den som ett beslut avser eller vars rätt, skyldighet eller fördel direkt påverkas av beslutet samt av kommunmedlemmarna. Den rätt för parter att anföra besvär som anges i kommunallagen motsvarar den rätt för parter att anföra besvär som anges i 6 § 1 mom. i förvaltningsprocesslagen.

Eftersom marktäktslagen inte innehåller någon definition av begreppet part, föreslås det att besvärsrätten enligt 6 § 1 mom. i förvaltningsprocesslagen ska vara tillämplig i fråga om besvärsrätten för en sådan part som avses i den nya 20 a § 1 mom. 1 punkten. Detta innebär att omfattningen av besvärsrätten för en part förblir densamma trots ändringen när det är fråga om enbart marktäkts-tillstånd.

Besvärsrätten för en kommunmedlem kvarstår som oförändrad i marktäktslagen. Utifrån de utredningar som har gjorts om ändringsökandet verkar det som om de som har anfört besvär på grundval av att de är kommunmedlemmar också skulle ha haft talan på grundval av att de är parter, eftersom besvär i allmänhet kommer från det område som direkt påverkas av verksamheten. I detta sammanhang har man dock inte för avsikt att möjliggöra en inskränkning av besvärsrätten genom att stryka kommunmedlemskapet som grund för besvär i fråga om de beslut som enbart gäller marktäkts-tillstånd. De föreslagna bestämmelserna följer den besvärsrätt för kommunmedlemmar i fråga om tillstånd för miljöåtgärder som anges i 192 § 2 mom. i markanvändnings- och bygglagen och som utövas genom förvaltningsbesvär. Definitionen av kommunmedlem finns i 4 § i kommunallagen. Med kommunmedlem avses personer, samfund, institutioner och stiftelser som har hemort i kommunen. Medlemmar är också de personer eller samfund som äger eller besitter fast egendom eller som bedriver rörelse eller utövar ett yrke i kommunen.

Den besvärsrätt som gäller registrerade föreningar och stiftelser och som anges i 1 mom. 3 punkten kvarstår såsom oförändrad. Det föreslås att formuleringen i bestämmelsen preciseras så att den motsvarar formuleringarna i miljöskyddslagen och vattenlagen.

I 1 mom. 4 punkten föreslås det att besvärsrätt ska införas i lagen för den kommun där verksamheten är placerad och andra kommuner inom vars område verksamhetens miljökonsekvenser uppträder. Det är kommunstyrelsen, som bevakar kommunens allmänna intresse i ärendet, som ska föra kommunens talan. Enligt 1 mom. 5 punkten har närings- trafik- och miljöcentralen även i fortsättningen besvärsrätt, och så har även den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten i det område som påverkas av verksamheten.

I 1 mom. 6 punkten föreslås det att det införas en bestämmelse i lagen om att även andra myndigheter som bevakar det allmänna intresset i ett ärende ska ha besvärsrätt, såsom till exempel Forststyrelsen eller Skogscentralen. Besvärsrätten för en myndighet ska vara beroende av det ärende som behand-

las på så sätt att konsekvenserna av verksamheten direkt ska påverka det intresse som myndigheten bevakar.

I 2 mom. föreslås det att närings- trafik- och miljöcentralen, i syfte att bevaka det allmänna intresset i fråga om miljö och naturvård, ska ha rätt att överklaga beslut genom vilka förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt ett tillståndsbeslut som har fattats av den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten. En myndighets behov av att kunna söka ändring kan också bero på någon annan grundad anledning, såsom att tolkningspraxisen för vissa bestämmelser är så oenhetlig att man behöver få fram en vägledande rättspraxis i frågan, eller att ett tillståndsvillkor i ett tillstånd som har beviljats för täktverksamhet är oklart.

20 b §. Hörande med anledning av besvär över ett beslut om marktäkttillstånd. I den nya 20 b § som föreslås finns det bestämmelser om information om besvär som har anförts över ett beslut om tillstånd för täktverksamhet, hörande av parter och myndigheter med anledning av detta samt det förfarande som ska iakttas vid hörandet. Paragrafen överensstämmer med 196 § i den nya miljöskyddslagen, med den skillnaden att det är Vasa förvaltningsdomstol som sköter höranden med anledning av att tillstånd enligt miljöskyddslagen har överklagats.

I 1 mom. finns det bestämmelser om förvaltningsdomstolens skyldighet att informera om besvär som har anförts över beslut genom att kungöra dem på sin anslagstavla och på anslagstavlor i de kommuner som berörs. Kungörelsetiden ska vara minst 14 dagar och under den tiden ska besvärshandlingarna hållas framlagda i de kommuner som berörs.

I 2 mom. föreslås det bestämmelser om hörande av parter och myndigheter med anledning av besvär som har anförts av tillståndssökanden. Möjlighet att avge ett bemötande ska ges de parter som saken speciellt berör och de myndigheter som bevakar det allmänna intresset. I övriga fall ska besvär kungöras på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen. När det gäller besvär som har anförts av någon annan än tillståndssökanden ska parterna alltså höras i enlighet med förvaltningsprocesslagen. I de situationer där hörande är uppenbart onödigt får förvaltningsdomstolen besluta om omfattningen av

hörandet. Detta blir aktuellt närmast i situationer där det är klart att ansökan kommer att lämnas obehandlad eller om de krav som ställs i samband med överklagandet är klart grundlösa.

Enligt 3 mom. ska information om att besvär har anförts, för avgivande av bemötande, ges i enlighet med förvaltningsprocesslagen. Samtidigt ska det meddelas var besvärshandlingarna är framlagda och vart bemötandena kan lämnas.

20 c §. Förfarandet i fullföljdsdomstolen. Det föreslås att det fogas en ny bestämmelse till marktäktslagen om förfarandet i fullföljdsdomstolen. Syftet med bestämmelsen är att förenhetliga förfarandet för ändringssökande enligt marktäktslagen med miljöskyddslagen.

Enligt 1 mom. får fullföljdsdomstolen förrätta inspektioner på plats. I så fall behöver domstolen inte förrätta någon sådan syn som avses i 41 § i förvaltningsprocesslagen i en beslutför sammansättning. Förfarandet blir dock aktuellt endast då det blir fråga om att fastställa ett sakförhållande ute i terrängen. Beslut om en inspektion ska fattas av fullföljdsdomstolen, men själva inspektionen kan förrättas av en person som ingår i den sammansättning som ska avgöra ärendet eller av den som föredrar ärendet. Bevisföring kan inte tas emot vid inspektionen om det är någon annan än den sammansättning som ska avgöra ärendet som utför inspektionen.

Enligt 2 mom. meddelas ett beslut om miljö tillstånd efter anslag. Anslaget görs på myndighetens anslagstavla. Information om ett beslut ska också offentliggöras på en anslagstavla i den kommun där verksamheten är placerad och i de kommuner som påverkas av verksamhetens miljökonsekvenser.

Enligt 3 mom. ska förvaltningsdomstolens beslut lämnas till ändringssökanden och en kopia av beslutet till de parter som har begärt det, liksom till verksamhetsutövaren, även om denne inte är ändringssökande i ärendet. En kopia av beslutet ska dessutom lämnas till den kommunala tillsynsmyndigheten och till närings- trafik- och miljöcentralen.

21 §. Iakttagande av beslut som inte vunnit laga kraft. Det föreslås att 3 mom. ändras och att ett nytt 5 mom. fogas till paragrafen.

Det föreslås att det till 3 mom., i motsvarighet till 199 § i miljöskyddslagen, fogas en skyldighet att höra tillsynsmyndigheterna och dem som har sökt ändring i ett tillståndsbeslut i fråga om en ansökan där tillståndssökanden inom 14 dagar efter det att besvärstiden har löpt ut har ansökt om ett beslut av tillståndsmyndigheten om att verksamheten ska få inledas i enlighet med tillståndsbeslutet trots att besvär har anförts. Syftet med tillägget är att förenhetliga verkställighetsförfarandet enligt marktäktslagen med förfarandet enligt miljöskyddslagen.

På verkställigheten av ett sådant tillstånd som har beviljats genom gemensam behandling och som avses i 4 a § ska enligt paragrafens nya 5 mom. de av miljöskyddslagens bestämmelser om förfarande som gäller verkställighet tillämpas.

Vid bedömningen av om säkerheten för ett tillstånd som ska beviljas genom gemensam behandling är godtagbar ska de materiella bestämmelserna i bägge lagarna tillämpas skilt för sig. Enligt marktäktslagen ska säkerhet ställas för ersättande av de olägenheter, skador och kostnader som kan orsakas av att ett beslut upphävs eller ett tillstånd ändras. Enligt miljöskyddslagen ska säkerhet ställas för att miljön återställs i ursprungligt skick ifall tillståndsbeslutet upphävs eller tillståndsvillkor ändras. När det gäller tillstånd som ska beviljas genom gemensam behandling ska den godtagbara säkerheten uppfylla villkoren enligt såväl marktäktslagen som miljöskyddslagen.

23 §. Tillsynsavgift och statsbidrag. Det föreslås att ett nytt 3 mom. fogas till paragrafen, enligt vilket tillstånds- och tillsynsavgifterna för ett sådant tillstånd som beviljas genom gemensam behandling och som avses i den föreslagna 4 a § ska fastställas i enlighet med 145 § i markanvändnings- och bygglagen i det fall att det är den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten som är behörig tillståndsmyndighet. Enligt 145 § i markanvändnings- och bygglagen är den som ansöker om tillstånd eller vidtar en åtgärd skyldig att för inspektions- och tillsynsuppgifter samt för andra uppgifter som ankommer på myndigheterna betala en avgift till kommunen enligt grunder som bestäms i en av kommunen godkänd taxa. När regionförvaltningsverket

avgör sådana tillståndsärenden som avses i 4 a § fastställs tillstånds- och tillsynsavgifterna i enlighet med lagen om grunderna för avgifter till staten. Enligt 7 § 1 mom. i marktäktslagen ska den behöriga myndigheten fastställas med stöd av 34—37 § i miljöskyddslagen.

2 Ikraftträdande

Det föreslås att miljöskyddslagen träder i kraft så snart som möjligt efter det att den har antagits. Det föreslås dock att lagens 47 a §, 87 § 2 mom. och 205 § 3 mom. ska träda i kraft först den 1 juli 2016, eftersom de hör ihop med den ändring av marktäktslagen som ingår i propositionen och som det föreslås ska träda i kraft vid samma tidpunkt.

I paragrafen föreskrivs att ett tillstånd eller ett med tillstånd jämförbart beslut ska upphöra att gälla när verksamheten inte längre är tillståndspliktig efter att uppgifterna i den bilaga till lagen som fastställer tillståndspliktiga verksamheter (bilaga 1) har ändrats. Därtill ska tillståndsmyndighetens behandling av en anhängig tillståndsansökan avbrytas när ansökan gäller sådan verksamhet som inte länge förutsätter miljötillstånd efter att denna lag trätt i kraft.

I övergångsbestämmelserna för miljöskyddslagen föreskrivs det om de arrangemang som ansluter sig till ändringarna i förfarandet för översyn av tillståndsvillkoren i miljötillstånd. En skyldighet att se över ett tillstånd som har meddelats innan lagen trädde i kraft upphör att gälla. I samband med tillsynen ska tillsynsmyndigheten bedöma behovet av att ändra ett sådant tillstånd senast ett år efter den tidpunkt då ansökan om översyn av tillståndet skulle ha lämnats in till tillståndsmyndigheten.

Tillståndsärenden som har anhängiggjorts innan miljöskyddslagen har trätt i kraft ska behandlas i enlighet med de bestämmelser som gällde före lagens ikraftträdande, dock inte i enlighet med 71 §. Detsamma gäller ärenden där tidfristen för att inleda ärendet enligt ett villkor i miljötillståndet är före lagens ikraftträdande.

Det föreslås att marktäktslagen ska träda i kraft den 1 juli 2016.

Ärenden enligt 4 a § som har inletts före den 1 juli 2016 ska i regel avgöras i enlighet med den tidigare lagstiftningen, om det inte föreskrivs något annat. Den nya 4 a § ska dock också tillämpas på sådana ärenden som var anhängiga den 1 juli 2016, men som fullföljdsdomstolen senare återförvisar i sin helhet för ny behandling.

I övergångsbestämmelserna för marktäktslagen föreskrivs det om behandlingen av tillståndsärenden som är anhängiga då lagen träder i kraft. Ärendena ska avgöras i enlighet med den tidigare lagstiftningen, om det inte föreskrivs något annat. I bestämmelsen föreslås det att den nya lagen också ska tillämpas på sådana ärenden som var anhängiga då lagen trädde i kraft, men som fullföljdsdomstolen senare återförvisar i sin helhet för ny behandling.

3 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

De viktigaste bestämmelserna om grundläggande fri- och rättigheter i anslutning till de föreslagna ändringarna är grundlagens 20 § om ansvar för miljön, 21 § om rättsskydd och 18 § om näringsfrihet. Propositionen har inga konsekvenser för samernas rätt enligt 17 § 3 mom. i grundlagen att bevara och utveckla sitt språk och sin kultur.

Grundlagsutskottet har ställt följande krav på inskränkningar av de grundläggande fri- och rättigheterna (GrUB 25/1994 rd): inskränkningarna ska bygga på lagar som stiftas av riksdagen, inskränkningarna ska vara noga avgränsade och tillräckligt exakt definierade, grunderna för inskränkningarna ska vara acceptabla med tanke på systemet för de grundläggande fri- och rättigheterna och vara dikterade av något tungt vägande samhälleligt skäl, det kan inte bestämmas genom vanlig lag om en inskränkning av kärnan i en grundläggande fri- och rättighet, inskränkningarna bör vara nödvändiga för att uppnå ett acceptabelt syfte och får inte gå längre än vad som kan motiveras med beaktande av ett samhälleligt intresse som ligger bakom inskränkningen i relation till de rättsgoda som ska inskränkas, inskränkningar i grundläggande fri- och rättigheter kräver ett adekvat

rättsskydd och får inte stå i strid med Finlands internationella förpliktelser när det gäller de mänskliga rättigheterna.

Grundläggande miljö rättigheter

Enligt 20 § 1 mom. i grundlagen bär var och en ansvar för naturen och dess mångfald samt för miljön och kulturarvet. Det ansvar för miljön som följer av bestämmelsen (grundläggande miljö rättigheter) realiserar genom den materiella lagstiftningen. Bestämmelsen omfattar såväl förhindrande av ödeläggning av miljön och miljö förorening som aktiva åtgärder för att gagna miljön. Bestämmelsen uttrycker människornas alltomfattande ansvar för en sådan helhetslinje för den ekonomiska och samhälleliga verksamheten att den levande och livlösa naturens mångfald kan bevaras (se RP 309/1993 rd, s. 70).

Genom miljöskyddslagen förebyggs och minskas utsläpp, förebyggs förorening och risk för förorening av miljön samt avhjälpas skador orsakade av förorening och avvärjs miljöskador, tryggas en sund, trivsam och naturekonomiskt hållbar och mångsidig miljö samt motverkas klimatförändringen, främjas en hållbar användning av naturresurser, minskas mängden avfall och avfallens skadlighet samt förebyggs skadeverkningar av avfall, effektiviseras bedömningen av konsekvenserna av miljö föroreningens verksamhet och beaktandet av dessa konsekvenser som en helhet samt förbättras medborgarnas möjligheter att påverka beslut som gäller miljön. Bestämmelserna i den föreslagna lagen har således en central betydelse i fråga om att säkerställa att de grundläggande miljö rättigheterna tillgodoses. Förfarandena i anslutning till ändring av tillstånd är av betydelse med tanke på tillgodosendandet av de grundläggande miljö rättigheterna.

Bestämmelserna om tåkten av marksubstanser är starkt kopplade till planeringen av markanvändningen, mark- och vattenbyggnaden, skyddet av grundvatten och miljö- och naturvården. Marktäktslagen, som representerade en ny typ av miljöskyddslagstiftning när den trädde i kraft, är klart och tydligt en skyddslag. Målet med marktäktslagen är att tåkten av substanser ska ske på ett sätt

som stöder en hållbar utveckling för miljön. De ändringar som föreslås i marktäktslagen och som är avsedda att effektivisera tillståndsförfarandet är ett led i säkerställandet av att miljöansvaret uppfylls så att naturens mångfald kan bevaras.

Medborgarnas delaktighet och rättsskydd

Enligt 20 § 2 mom. i grundlagen ska det allmänna verka för att alla tillförsäkras en sund miljö och att var och en har möjlighet att påverka beslut i frågor som gäller den egna livsmiljön.

Förfarandet för myndigheternas beslutsfattande om förebyggandet av miljöföroreningar grundar sig till stor del på antingen miljöskyddslagens egna bestämmelser eller den allmänna lagstiftningen om förvaltningsförfaranden. Den föreslagna ändringen av miljöskyddslagen innehåller bestämmelser som hjälper till att trygga medborgarnas rätt till delaktighet.

I enlighet med detta krav föreslås det bestämmelser i 29 § om behovet av tillstånd i situationer då verksamhet ändras. Tillståndsansökningar som gäller direktivavläggningar och sådana väsentliga ändringar som kan medföra betydande skadeverkningar för människors hälsa eller miljön ska behandlas lika som tillstånd för ny verksamhet, och som en väsentlig del av förfarandet ska det reserveras möjlighet till delaktighet och hörande av alla parter. Vid behandlingen av andra ändringar ska lagens 96 § iakttas, och i 1 mom. 3 punkten i den paragrafen finns det bestämmelser om hörande av parter och i 4 punkten bestämmelser om information. Parternas rätt att bli hörda och få ett motiverat beslut och allmänhetens rätt att delta i beslutfattandet om deras livsmiljö tryggas dock vid behov i sista hand genom 96 § 3 mom. i den gällande lagen.

När 71 § om översyn av tillståndsvillkor upphävs blir 89 § i den redan gällande lagen grundregeln för ändring av tillstånd. Enligt 4 mom. i den paragrafen ska bestämmelserna i 96 § iakttas vid behandlingen av ärenden. Ett ärende som gäller ändring av ett tillstånd kan också inledas av den som har orsakats olägenhet eller en sådan registrerad förening eller stiftelse som det föreskrivs om i 186 §.

Vid översynen av tillståndsvillkoren har inledandet av ett ärende grundat sig på ett villkor i tillståndet, och det har inte behövts något skilt initiativ för att ett ärende ska inledas. Även om förfarandet för översyn av tillstånd på grundval av ett automatiskt översynskrav slopas, säkerställer allmänhetens möjligheter att delta och hörandet av parter i anslutning till inledandet och behandlingen av ärenden som gäller ändring av tillstånd den möjlighet att påverka beslutsfattandet som avses i 20 § 2 mom. i grundlagen.

Det har också ansetts att grundlagens 20 § 2 mom. innebär ett i grundlag givet uppdrag att utveckla miljölagstiftningen så att människor får en större möjlighet att påverka beslut som gäller den egna livsmiljön (RP 309/1993 rd, s. 71, GrUU 38/1998 rd, s. 2). Grundlagsutskottet har bland annat i samband med reformen av byggnadslagstiftningen ansett det vara viktigt att rätten att söka ändring fortsätter att vara omfattande (GrUU 38/1998 rd s. 2/1). Bestämmelsen är också nära kopplad till rättsskyddet enligt 21 § i grundlagen. Grundlagens 21 § innehåller en grundläggande bestämmelse om vars och ens rätt att få sin sak behandlad och avgjord av en domstol eller någon annan myndighet. Enligt 2 mom. i paragrafen ska rätten att söka ändring tryggas genom lag.

Den ändring som föreslås i 20 § i marktäktslagen om att övergå från kommunalbesvär till förvaltningsbesvär begränsar inte rätten att söka ändring, eftersom kommunmedlemmarna enligt 1 mom. 2 punkten i den nya 20 a § som föreslås även i fortsättningen ska ha besvär rätt.

Däremot försvagar den bestämmelse som föreslås i 20 § 2 mom. i marktäktslagen och enligt vilken bestämmelserna i miljöskyddslagen ska iakttas i fråga om sökande av ändring i ett gemensamt tillstånd enligt 4 a § rätten att söka ändring jämfört med nu, i och med att besvär rätten för kommunmedlemmar slopas till denna del och begränsas till att gälla dem som räknas som parter. Den föreslagna ändringen uppfyller dock kravet på rättsskydd i 21 § i grundlagen, enligt vilket var och en har rätt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter behandlat vid domstol. Enligt de undersökningar som har gjorts kan man utifrån rätts-

praxis göra bedömningen att kommunmedlemskapet inte har någon betydande ställning med tanke på rättsskyddet i systemet för ändringssökande enligt marktäktslagen, eftersom ändringssökanden i allmänhet också har haft besvärsmått i egenskap av part. Dessutom hjälper den omfattning av begreppet part som används i miljöskyddslagen, som ska börja tillämpas på gemensamma tillstånd, samt föreningarnas, stiftelsernas och tillsynmyndigheternas möjlighet till laglighetskontroll till att stödja rättsskyddet.

Näringsfrihet

Enligt 18 § 1 mom. i grundlagen har var och en i enlighet med lag rätt att skaffa sig sin försörjning genom arbete, yrke eller näring som han eller hon valt fritt. Principen om näringsfrihet betraktas som huvudregeln för allt näringsidkande, men avvikelser från principen är dock möjliga om andra viktiga samhällsintressen talar för det.

Näringsfriheten innebär bland annat att bestämmelser om tillståndsplikt för en verksamhet alltid ska utfärdas genom lag, och att lagen ska uppfylla kraven på att begränsningar av de grundläggande fri- och rättigheterna ska vara noga avgränsade och exakta. Det väsentliga innehållet i begränsningarna, såsom deras omfattning, ska framgå av lagen.

I enlighet med detta krav föreslås det bestämmelser i 29 § om behovet av tillstånd i situationer då verksamhet ändras.

När 71 § om översyn av tillståndsvillkor upphävs blir 89 § i den redan gällande lagen grundregeln för ändring av tillstånd. Det föreslås inga ändringar av stor betydelse i paragrafens innehåll. Paragrafen preciserar genom en bestämmelse om förfarande.

Regelverket om verksamhet som kräver godkännande grundar sig i enlighet med 80 § i grundlagen på bestämmelser i lag som är tillräckligt exakta och noga avgränsade och av vilka det framgår vilka rättigheter och skyldigheter en verksamhetsutövare har. Paragrafen om ändring av tillstånd och paragrafen om när det behövs tillstånd för att en verksamhet ändras är viktiga med tanke på en effektiv övervakning av verksamhet som kan orsaka risk för miljöförorening, vilket i sin tur hänger samman med säkerställandet av att målen i anslutning till de grundläggande miljö rättigheterna uppnås. Det finns alltså godtagbara och vägande grunder för att begränsa näringsfriheten, och förutsättningarna för ett återkallande uppfyller de krav som i allmänhet ställs för dem. På så sätt är lagförslaget i fråga om förfarandena för godkännande inte problematiskt med tanke på 18 § 1 mom. och 80 § 1 mom. i grundlagen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om ändring av miljöskyddslagen**

Utfärdad i Helsingfors den 20

I enlighet med riksdagens beslut
 upphävs i miljöskyddslagen (527/2014) 71 §,
 ändras 21 § 4 mom., 27 § 1 mom., 29 §, 87—89 och 91 §, 96 § 2 mom., 98, 109 och 125 §,
 159 § 1 mom., 162 § 3 mom., 163 och 165 §, 183 § 3 mom., 205 §, 225 § 1 mom. 6 punkten,
 230 § 2 mom., 231 § 2 mom., 232 och 235 § och bilaga 1 samt
 fogas till lagen nya 40 a, 47 a och 89 a § och en ny bilaga 3 som följer:

21 §

Statliga myndigheter

Finlands miljöcentral är behörig myndighet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1005/2009 om ämnen som bryter ned ozonskiktet, nedan *ozonförordningen*, och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 517/2014 om fluorerade växthusgaser och om upphävande av förordning (EG) nr 842/2006, nedan *F-gasförordningen*. Dessutom sköter Finlands miljöcentral godkännandeuppdrag som avses i 209 § 2 mom. samt handlar och utvecklar informationsutbytet om bästa tillgängliga teknik, följer utvecklingen inom bästa tillgängliga teknik och informerar om den.

27 §

Allmän tillståndsplikt

För sådan verksamhet som medför risk för förorening av miljön och som anges i tabell 1 i bilaga 1 (*direktivläggning*) och i tabell 2 i bilaga 1 krävs tillstånd (*miljötillstånd*). Djur- och växtkoefficienter som ska användas i vissa fall för att bestämma om djurstallar kräver tillstånd anges i bilaga 3.

29 §

Väsentlig ändring av tillståndspliktig verksamhet

När det gäller verksamhet som har miljö- tillstånd krävs det tillstånd för ändringar som ökar utsläppen eller deras konsekvenser och för andra väsentliga ändringar av verksamheten. Sådant tillstånd behövs dock inte om ändringen inte ökar miljöpåverkan eller riskerna och miljötillståndet inte behöver ses över på grund av ändringen av verksamheten. En ändring av verksamheten är alltid väsentlig om den leder till att verksamheten motsvarar verksamheten vid en direktivanläggning.

På ansökningar om sådan ändring av tillståndet eller verksamheten som avses i 1 mom. tillämpas 39 §, och ärendet ska behandlas med iakttagande av 96 §. Ett ärende som gäller ändring av en direktivanläggnings verksamhet behandlas dock enligt 5 och 8 kap., om ändringen kan medföra betydande skadeverkningar för människors hälsa eller miljön.

Närmare bestämmelser om vad som ska anses utgöra väsentlig ändring får utfärdas genom förordning av statsrådet.

40 a §

Energiprojekt av gemensamt intresse för Europeiska unionen

Om ett energiprojekt av gemensamt intresse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 347/2013 om riktlinjer för transeuropeiska energinfrastrukturer och om upphävande av beslut nr 1364/2006/EG och om ändring av förordningarna (EG) nr 713/2009, (EG) nr 714/2009 och (EG) nr 715/2009 kräver miljötillstånd ska denna lag plus den förordningen och lagen om tillståndsförfarandet för energiprojekt av gemensamt intresse inom Europeiska unionen (684/2014) tillämpas när ärendet behandlas.

47 a §

Gemensam behandling av miljötillståndsansökningar och ansökningar om marktäkts-tillstånd

När det krävs både miljötillstånd och tillstånd enligt marktäktslagen för ett marktäktsprojekt ska tillståndsansökningarna behandlas tillsammans och avgöras genom samma beslut, om inte det av särskilda skäl ska anses vara onödigt. Det räcker med en ansökan för ett gemensamt tillstånd.

Om det vid behandlingen av ett tillstånds-ärende framgår att det för verksamheten behövs tillstånd också enligt marktäktslagen, ska sökanden inom en av tillståndsmyndigheten utsatt skälig tid lämna in en tillståndsansökan enligt den lagen. I annat fall kan den tillståndsansökan som är anhängig lämnas utan prövning.

87 §

Tillståndets giltighet

Ett miljötillstånd ska meddelas att gälla tills vidare. På verksamhetsutövarens ansökan kan det också meddelas att gälla för viss tid. Detsamma gäller om det finns sådana vä- gande skäl för det som hänger samman med verksamhetens särskilda egenskaper, med att den teknik eller de metoder som används är

så pass nya eller med att verksamhetens ne- gativa miljöpåverkan är svår att bedöma. Ett miljötillstånd som beviljats för viss tid upp- hör att gälla när tiden går ut, om inte något annat anges i tillståndsbeslutet.

Bestämmelser om giltighetstiden för till- stånd som avses i 47 a § finns i 10 § i mark- täktslagen.

88 §

När tillstånd upphör att gälla

Tillståndsmyndigheten kan besluta att ett tillstånd ska upphöra att gälla, om

1) verksamheten har varit avbruten minst fem år i en följd eller verksamhetsutövaren meddelar att verksamheten inte inleds eller att verksamheten har avslutats,

2) verksamheten eller för dess inledande väsentliga åtgärder inte har påbörjats inom fem år efter det att tillståndet vunnit laga kraft eller inom en i tillståndsbeslutet angi- ven längre tid,

3) ansökan om översyn av tillståndet inte har gjorts i enlighet med 80 § 3 mom.

Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §. Ärendet kan inledas av tillståndsmy- ndigheten på eget initiativ, av en tillsynsmy- ndighet, av verksamhetsutövaren, av kommu- nen eller av den som orsakats olägenhet.

89 §

Ändring av tillstånd

En verksamhetsutövare får ansöka om änd- ring av miljötillståndet. På en sådan ansökan tillämpas bestämmelserna i 39 § om till- ståndsansökan.

Tillståndsmyndigheten ska dessutom på initiativ av en tillsynsmyndighet, den myn- dighet som bevakar allmänt intresse, den som orsakats olägenhet eller en i 186 § avsedd re- gistrerad förening eller stiftelse ändra till- ståndet, om

1) den förorening eller risk för förorening som verksamheten medför väsentligen avviker från vad som bedömts på förhand,

2) verksamheten har konsekvenser som är förbjudna enligt denna lag,

3) utsläppen kan minskas väsentligt utan oskäligen kostnader på grund av den bästa tillgängliga teknikens utveckling,

4) verksamhetens yttre förhållanden efter det att tillståndet beviljats väsentligt har förändrats och tillståndet därför behöver ändras,

5) det behövs för att tillgodose ett sådant efter beviljandet av tillståndet genom lag, statsrådsförordning eller en rättsakt av Europeiska unionen infört specificerat krav som är bindande och gäller förebyggande eller hindrande av förorening av miljön.

Om ärendet om ändring av tillståndet inleds på initiativ av en i 2 mom. avsedd aktör ska tillståndsmyndigheten innan den avgör ärendet höra verksamhetsutövaren och vid behov lämna denne en specificerad begäran om att ge in de redogörelser myndigheten behöver för att bedöma grunderna för och behovet av en ändring.

Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §.

89 a §

Ändring av fiskevårdsskyldighet och fiskerihushållningsavgift

När det gäller ändring av fiskevårdsskyldighet eller fiskerihushållningsavgift gäller vad som föreskrivs i 3 kap. 22 § i vattenlagen. Om det vid ett sådant ersättningsförfarande som avses i 126 § i denna lag har framkommit ny utredning om grunderna för fiskevårdsskyldigheten eller fiskerihushållningsavgiften, kan den statliga miljötillståndsmyndigheten samtidigt på tjänstens vägnar ta upp ändringen av skyldigheten eller avgiften till behandling oberoende av vad som annars föreskrivs om ändring och översyn av villkor.

91 §

Förlängning av tidsfrist

Om det av orsaker som inte beror på tillståndshavaren är förenat med avsevärda svårigheter för denna att inom den utsatta tiden iakttä ett villkor i ett miljötillstånd och en senareläggning av att iakttä villkoret inte medför risk för betydande förorening av miljön,

kan tillståndsmyndigheten på ansökan förlänga tidsfristen med högst tre år. Tillståndet ska ses över på behövligt sätt med anledning av förlängningen. Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §.

En tidsfrist får inte förlängas med stöd av denna paragraf, om förlängningen strider mot denna lag, mot avfallslagen, mot någon förordning som utfärdats med stöd av dem eller mot internationella förpliktelser som är bindande för Finland.

96 §

Förvaltningsförfarande i vissa ärenden

Information om att ett ärende inletts och om beslutet ska dock alltid ges i enlighet med 44 och 85 § om ärendet gäller

1) fastställande av gränsvärden som är lindrigare än utsläppsnivåerna i enlighet med 78 §,

2) ändring av en direktivanläggnings tillstånd med stöd av 89 § 2 mom. 1 punkten.

98 §

Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för förbränningsanläggningar

När rökgaserna från två eller flera separata pannor, gasturbiner eller förbränningsmotorer (*energiproducerande enhet*) leds ut genom en gemensam skorsten som innehåller en eller flera rökkanaler ska den kombination som dessa enheter utgör betraktas som en enda förbränningsanläggning och deras bränsleeffekt räknas samman när förbränningsanläggningens bränsleeffekt fastställs. När bränsleeffekten för förbränningsanläggningar fastställs beaktas inte energiproducerande enheter vars bränsleeffekt är under 15 megawatt.

När minst två sådana i 1 mom. avsedda energiproducerande enheter vars drift har inletts enligt ett miljötillstånd som har beviljats eller beviljas den 1 juli 1987 eller därefter har uppförts eller uppförs så att rökgaserna från dem enligt tillståndsmyndighetens prövning och med beaktande av tekniska och

ekonomiska omständigheter kan leda ut genom en gemensam skorsten, ska kombinationen av dessa energiproducerande enheter betraktas som en enda förbränningsanläggning och deras bränsleeffekter ska räknas samman när förbränningsanläggningens bränsleeffekt fastställs.

Som en enda förbränningsanläggning enligt 1 mom. betraktas dock inte en kombination av två eller flera separata energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 15 megawatt om dessa enheter har tagits i bruk senast den 31 december 1994 och de då har varit i olika verksamhetsutövares besittning.

109 §

Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för samförbränningsanläggningar

När bränsleeffekten för en samförbränningsanläggning fastställs ska regeln för sammanräkning i 98 § iakttas.

125 §

Ersättningsbeslut i samband med tillståndsärenden

När tillståndsmyndigheten beviljar miljö-tillstånd ska den samtidigt, om inte något annat följer av 126 §, bestämma om ersättning för skador som verksamheten orsakar genom förorening av vattendrag. Då tillämpas inte 9 § i lagen om ersättning för miljöskador. Ersättningen ska bestämmas med beaktande av vad som i 87 § i denna lag föreskrivs om tillståndets tidsbundenhet.

159 §

Kompetens som krävs av dem som hanterar ämnen som bryter ned ozonskiktet samt vissa fluorerade växthusgaser och hur kompetensen visas

En person eller verksamhetsutövare som hanterar ämnen som avses i ozonförordningen eller bilaga I till F-gasförordningen, som installerar eller utför underhåll eller service

på anordningar eller system som innehåller sådana ämnen eller som sköter avfallshanteringen för sådana anordningar eller system ska ha sådan tillräcklig kompetens att förebygga utsläpp av ämnena som anges i en förordning av statsrådet som utfärdas med stöd av denna lag.

162 §

Certifiering

Säkerhets- och kemikalieverket kan besluta att återkalla ett certifikat, om det framkommer att en person eller verksamhetsutövare inte handlar i enlighet med kompetenskraven eller om en verksamhetsutövare inte längre uppfyller kompetenskraven. Innan certifikatet återkallas ska Säkerhets- och kemikalieverket ge verksamhetsutövaren eller personen möjlighet att avhjälpa bristen i fråga om kompetenskraven, om inte bristen är så väsentlig att den inte kan avhjälpas inom en skälig tid.

163 §

Läckagekontroller

Innehavaren av eller ägaren till anordningar som innehåller i 159 § 1 mom. avsedda ämnen ska se till att anordningarna och eventuella läckagedetektorsystem inspekteras regelbundet och att det förs service- och kontrolljournal över anordningarna på det sätt som föreskrivs i artikel 23 i ozonförordningen och i artiklarna 4—6 i F-gasförordningen.

Anordningens innehavare eller ägare ska se till att den som utför inspektionen och verksamhetsutövaren har ett av Säkerhets- och kemikalieverket utfärdat certifikat enligt 162 §.

Närmare bestämmelser om de inspektioner som avses i 1 mom. samt om de uppgifter som service- och kontrolljournalen ska innehålla utfärdas genom förordning av statsrådet.

165 §

Lämnande av uppgifter om fluorerade växthusgaser

Den som importerar eller exporterar ämnen som avses i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG eller i bilagorna I och II till F-gasförordningen, importerar eller exporterar anordningar som innehåller sådana ämnen, eller tillverkar, installerar eller underhåller anordningar som innehåller sådana ämnen eller utför annan behandling, distribution eller avfallshantering av sådana ämnen ska på begäran årligen lämna Finlands miljöcentral uppgifter om försäljning, användning, import, export och bortskaffande av dessa ämnen.

Närmare bestämmelser om de uppgifter som avses i 1 mom. och om hur de ska lämnas får utfärdas genom förordning av statsrådet.

183 §

Förbud och förelägganden som gäller ämnen, kemikalier, preparat, produkter, anordningar och maskiner

Säkerhets- och kemikalieverket beslutar om förbud och förelägganden enligt 1 och 2 mom. när överträdelsen gäller efterlevnaden av en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 216 § och som gäller produkter som innehåller organiska lösningsmedel. Säkerhets- och kemikalieverket beslutar om förbud och föreläggande också i de fall där överträdelsen gäller fullgörande av skyldigheter för certifiering av personer och verksamhetsutövare enligt 159—163 §, bestämmelser som utfärdats med stöd av dem eller F-gasförordningen, eller iakttagande av beslut om undantag enligt 218 § 2 mom. Finlands miljöcentral beslutar om förbud och förelägganden i de fall där överträdelsen gäller

efterlevnaden av ozonförordningen, en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 216 § för skydd av ozonskiktet eller en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 163 §. Finlands miljöcentral beslutar också om förbud och förelägganden i fall som rör efterlevnaden av F-gasförordningen till andra delar än när det gäller certifiering av personer och verksamhetsutövare. Förbud mot användning av en enskild anordning som strider mot bestämmelserna samt föreläggande att fullgöra underhållsskyldighet meddelas dock av en tillsynsmyndighet som avses i 23 § 1 mom.

205 §

Avgifter

Utöver vad som i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) föreskrivs om avgifter för statliga myndigheters prestationer, får den statliga tillsynsmyndigheten ta ut avgift för

1) sådan periodisk inspektion av och annan regelbunden tillsyn över tillståndspliktig och registreringspliktig verksamhet som baserar sig på ett tillsynsprogram som myndigheten utarbetat,

2) inspektioner som avses i 169 §,

3) inspektioner som behövs för tillsynen över att ett förbud eller föreläggande som avses i 175 eller 176 § iakttas eller för tillsynen över sådant avbrytande av verksamheten som avses i 181 §.

Den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten får ta ut avgift för

1) behandling av ett tillstånd, en anmälan eller ett annat ärende som avses i denna lag,

2) sådan periodisk inspektion av och annan regelbunden tillsyn över tillståndspliktig och registreringspliktig verksamhet som baserar sig på ett tillsynsprogram som myndigheten utarbetat,

3) inspektioner som behövs för tillsynen över att ett förbud eller föreläggande som avses i 175 eller 176 § iakttas eller för tillsynen över sådant avbrytande av verksamheten som avses i 181 §.

Bestämmelser om avgifter till kommunen för behandling och kontroll av till-

ståndsansökningar enligt 47 a § finns i 23 § i marktäktslagen.

Avgifter som kommunen tar ut får motsvara högst kommunens totala kostnader för prestationen. Grunderna för avgifterna till kommunen fastställs närmare i en taxa som antas av kommunen.

Avgift tas inte ut för behandling av ärenden som inlets på initiativ av en myndighet eller en part som orsakas olägenhet, om inte något annat följer av 1 eller 2 mom. eller det är fråga om en sådan ändring av ett tillstånd som avses i 89 § och som inlets på ansökan av en myndighet. Avgiften för ändring av ett tillstånd enligt 89 § ska tas ut av verksamhetsutövaren även om ärendet inlets på ansökan av en myndighet.

För behandling av ett ärende som har inlets på yrkande av någon annan än en myndighet eller en part som orsakas olägenhet får avgift tas ut hos den som inlett ärendet, om det ska anses uppenbart att ärendet har väckts utan grund.

Bestämmelser om indrivning av offentliga fordringar utan dom eller beslut och om rätten att anföra grundbesvär över en avgift finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

225 §

Brott mot miljöskyddslagen

Den som uppsåtligt eller av oaktsamhet

6) åsidosätter sin skyldighet enligt artikel 4—8, 10—13, 15—17, 20, 22—24 eller 27 i ozonförordningen eller sin skyldighet enligt artikel 3—8, 10—17 eller 19 i F-gasförordningen eller enligt 165 §, handlar i strid med sin skyldighet enligt artikel 5, 6 eller 9.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 166/2006 om upprättande av ett europeiskt register över utsläpp och överföringar av föroreningar och om ändring av rådets direktiv 91/689/EEG och 96/61/EG, handlar i strid med 159 § 1 mom. eller 161 § eller handlar i strid med en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 17 kap. eller med F-gasförordningen,

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *brott mot miljöskyddslagen* dömas till böter.

230 §

Skyldighet att ansöka om miljötillstånd

Om man på det sätt som avses i 29 § väsentligt ändrar verksamhet som utövas med stöd av i 228 § 2 mom. avsedda beslut eller dess 3 mom. avsedda planer och som enligt denna lag är tillståndspliktig, ska miljötillstånd sökas för hela verksamheten. Att tillståndsärendet är anhängigt hindrar inte att verksamheten fortsätter.

231 §

När tillståndsplikten upphör

Om den verksamhet som avses i 1 mom. enligt 116 § 1 mom. ska registreras upphör miljötillståndet för verksamheten dock att gälla först när en statsrådsförordning som gäller verksamheten och som utfärdats med stöd av 10 § i denna lag eller 12 § i den lag som upphävs blir tillämplig. Om en verksamhet som ska registreras gäller inrättandet eller driften av en tillståndspliktig anläggning på det sätt som avses i 5 § 1 mom. 3 punkten, upphör miljötillståndet för anläggningen att gälla först när ansökan om miljötillstånd för väsentlig ändring av verksamheten ska göras enligt 29 § eller när miljötillståndet behöver ändras enligt 89 §.

232 §

Direktivanläggningar

Verksamhetsutövaren vid en direktivanläggning som är verksam när denna lag träder i kraft och i fråga om vilken slutsatserna om anläggningens huvudsakliga verksamhet har trätt i kraft före ikraftträdandet av denna lag ska göra en i 80 § 2 mom. avsedd utredning inom sex månader från ikraftträdandet,

om anläggningens huvudsakliga verksamhet är tillverkning av glas, järn- och stålproduktion, produktion av cement, kalk och magnesiumoxid eller garvning av hudar och skinn, och i övriga fall inom ett år från ikraftträdandet, samt vid behov ansöka om översyn av tillståndet enligt 81 §.

Verksamhetsutövaren vid en direktivanläggning som är verksam när denna lag träder i kraft ska utarbeta den statusrapport som avses i 82 § senast i samband med att

- 1) tillstånd för väsentlig ändring av verksamheten söks enligt 29 §,
- 2) tillståndet eller tillståndsvillkoren ses över enligt 81 §, eller
- 3) tillståndet ändras enligt 89 §.

På verksamhetsutövare vid stora förbränningsanläggningar och samförbränningsanläggningar tillämpas 2 mom. först efter den 31 oktober 2014.

235 §

Översyn av tillståndsvillkor som gäller säkerhet för avfallsbehandling

Om miljötillstånd har beviljats för avfallsbehandling före den 1 maj 2012 och den säkerhet som ställts för verksamheten inte är förenlig med 59—61 §, ska tillståndsvillkoret om säkerhet ses över senast i samband med att

- 1) tillstånd för väsentlig ändring av verksamheten söks enligt 29 §,
- 2) tillståndsvillkoren ses över enligt 81 §,
- 3) tillståndet ändras enligt 89 §, eller
- 4) tillståndsmyndigheten meddelar förelägganden som avses i 94 § 3 mom. om åtgärder för avslutande av verksamheten.

Denna lag träder i kraft den 20 . Dess 47 a §, 87 § 2 mom. och 205 § 3 mom. träder dock i kraft först den 1 juli 2016.

Om en verksamhet inte längre kräver miljötillstånd enligt denna lag, upphör ett tillstånd eller ett med tillstånd jämförbart beslut att gälla när denna lag träder i kraft. Om en tillståndsansökan som gäller sådan verksamhet är anhängig, lämnas behandlingen av ansökan därhän.

En skyldighet enligt ett beslut om miljötillstånd som meddelats före denna lags ikraftträdande och som gäller översyn av tillståndsvillkoren upphör att gälla. Tillsynsmyndigheten ska i samband med den regelbundna tillsynen bedöma behovet att ändra ett sådant tillstånd i enlighet med 89 § senast ett år efter den tidpunkt då ansökan om översyn av tillståndet skulle ha lämnats till tillståndsmyndigheten.

Tillståndsärenden som har anhängiggjorts före lagens ikraftträdande ska behandlas i enlighet med de bestämmelser som gällde före ikraftträdandet, dock inte i enlighet med den upphävda 71 §. Detsamma gäller ärenden där tidsfristen för att inleda ärendet enligt ett villkor i miljötillståndet är före ikraftträdandet, men där tidsfristen inte iakttagits.

Tillståndsärenden som är anhängiga vid förvaltningsmyndigheter eller domstolar när 47 a § i denna lag träder i kraft ska behandlas och avgöras i enlighet med de bestämmelser som gällde vid den paragrafens ikraftträdande, om inte något annat föreskrivs nedan.

Om en fullföljdsdomstol upphäver ett tillståndsbeslut som bestämmelser som gällde när 47 a § trädde i kraft ska tillämpas på och återförvisar ärendet att i sin helhet behandlas på nytt, ska ärendet behandlas och avgöras enligt bestämmelserna i denna lag.

TILLSTÅNDSPLIKTIGA VERKSAMHETER

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
1. Skogsindustri	1. Skogsindustri
a) Industriella anläggningar där det framställs pappersmassa av trä eller andra fibrösa material	
b) Industriella anläggningar där det framställs papper, papp eller kartong, och produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dygn	
	a) Sågverk där produktionskapaciteten är minst 20 000 m ³ sågvirke per år
	b) Upplag av obarkat virke i vatten där minst 20 000 m ³ virke kan förvaras på en gång, dock inte upplag i vatten där det finns ett slutet vattenhanteringssystem
c) Industriella anläggningar där det framställs en eller flera av följande träskivor: OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor, och där produktionskapaciteten överstiger 600 m ³ per dygn	c) Fabriker som framställer OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år och högst 600 m ³ per dygn eller fabriker som tillverkar eller ytbelägger plywood eller andra träskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år
d) Behandling av trä och träprodukter med kemikalier där produktionskapaciteten överstiger 75 m ³ per dygn av annat slag än behandling uteslutande mot blånadssvampar	d) Träimpregneringsinrättningar med en produktionskapacitet som är högst 75 m ³ per dygn eller andra sådana anläggningar som använder träskyddskemikalier där mängden använda träskyddskemikalier överstiger 1 ton per år
	e) Limträfabriker eller sådana fabriker som tillverkar andra limmade eller laminerade träprodukter med en förbrukning av lim som överstiger 25 ton per år
	f) Fanerfabriker
2. Metallindustri	2. Metallindustri
a) Rostning och sintring av metallhaltig malm, inbegripet sulfidmalm	
	a) Kallvalsverk för järnbaserade metaller
b) Produktion av råjärn eller stål (primär eller sekundär smältning), inklusive utrustning för kontinuerlig gjutning, med en kapacitet som överstiger 2,5 ton per timme	b) Järn- eller stålverk eller fabriker som tillverkar järnlegeringar, där produktionskapaciteten är högst 2,5 ton per timme
c) Produktion av icke-järnmetaller av malm, slig eller sekundärt råmaterial genom metallurgiska, kemiska eller elektrolytiska processer	
	c) Valsverk, smidesverkstäder eller dragerier för icke-järnmetaller

TABELL 1 Direktivanläggningar
d) Drift av järn- och stålgiuterier med en produktionskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
e) Andra gjuterier eller smältverk, med en smältningsskapacitet som överstiger 4 ton per dygn för bly och kadmium eller 20 ton per dygn för icke-järnmetaller
f) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning som överstiger 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet som överstiger 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare överstiger 50 kilojoule och den använda värmeeffekten överstiger 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym överstiger 30 m ³
3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar med en total bränsleeffekt på minst 50 megawatt; vid fastställandet av anläggningens bränsleeffekt adderas alla energiproducerande enheter som finns på samma anläggningsområde
b) Avskiljning av koldioxidströmmar från anläggningar som omfattas av tabell 1 för geologisk lagring enligt direktiv 2009/31/EG
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala
a) Tillverkning av oorganiska kemikalier såsom <ul style="list-style-type: none"> — gaser, som t.ex. ammoniak, klor eller klorväte, fluor eller fluorväte, koloxider, svavelföreningar, kväveoxider, väte, svaveldioxid, karbonylklorid (fosgen) — syror, som t.ex. kromtrioxid, fluorvätesyra, fosforsyra, salpetersyra, saltsyra, svavelsyra, oleum, svavelsyrlighet — baser, som t.ex. ammoniumhydroxid, ka-

TABELL 2 Andra anläggningar
d) Drift av järn- och stålgiuterier med en produktionskapacitet på högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år
e) Andra gjuterier eller smältverk där smältningsskapaciteten är högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år; vid smältning av bly eller kadmium högst 4 ton per dygn
f) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning av högst 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet på högst 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare är högst 50 kilojoule eller den använda värmeeffekten är högst 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym är minst 5 och högst 30 m ³
i) Fartygsvarv
j) Ackumulatorfabriker
3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar där det finns en eller flera energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt för förbränning av fast bränsle, och den sammanräknade bränsleeffekten för alla energiproducerande enheter på anläggningsområdet är under 50 megawatt
b) Kärnkraftverk
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
liumhydroxid, natriumhydroxid — salter, som t.ex. ammoniumklorid, kaliumklorat, kaliumkarbonat, natriumkarbonat, perborat, silverniträt — icke-metaller, metalloxider eller andra oorganiska föreningar, som t.ex. kalciumkarbid, kisel, kiselkarbid	
b) Tillverkning av organiska kemikalier såsom — enkla kolväten (linjära eller cykliska, mättade eller omättade, alifatiska eller aromatiska) — syrenehållande organiska föreningar, särskilt alkoholer, aldehyder, ketoner, karboxylsyror, estrar och blandningar av estrar, acetater, etrar, peroxider och epoxihartser — svavelinnehållande organiska föreningar — kväveinnehållande organiska föreningar, särskilt aminer, amider, nitronyl- och nitroföreningar, nitratföreningar, nitriler, cyanater, isocyanater — fosfor innehållande organiska föreningar — halogenerade kolväten — metallorganiska föreningar — plaster (polymerer, syntetfibrer, regenererad cellulosa) — syntetgummi — färgämnen och pigment — ytaktiva ämnen och tensider	
c) Olje- eller gasraffinaderier	
d) Tillverkning av växtskyddsmedel eller biocider	
e) Tillverkning av sprängämnen	
f) Tillverkning av gödselmedel baserade på fosfor-, kväve- eller kaliumbaserade råvaror (enkla eller sammansatta gödselmedel)	
g) Tillverkning av produkter som innehåller läkemedel, även mellanprodukter	
	a) Fabriker som tillverkar tvättmedel, där produktionskapaciteten är minst 50 ton per år
	b) Målarfärgs-, färg- eller lackfabriker, där produktionskapaciteten är minst 300 ton per år
	c) Limfabriker
	d) Gummifabriker
	e) Fabriker som tillverkar mineralolja produkter, där produktionskapaciteten är minst 10 000 ton per år
	f) Fabriker som tillverkar sötningsmedel

TABELL 1 Direktivanläggningar
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av kol eller förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt
b) Framställning av kol (hårt kol) eller av grafit-elektroder genom bränning eller grafitisering
c) Produktion av koks
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a) Ytbehandling av material, föremål eller produkter med användning av organiska lösningsmedel, i synnerhet för appretering, tryckning, bestrykning, avfettning, vattenskyddsimpregnering, limning, målning, rengöring eller impregnering med en förbrukning av organiskt lösningsmedel som överstiger 150 kg per timme eller mer än 200 ton per år

TABELL 2 Andra anläggningar
g) Fabriker som tillverkar stärkelsederivat
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på under 20 megawatt och där det tillverkas minst 3 000 ton bränsle per år
b) Anläggningar för tillverkning av fast, flytande eller gasformigt bränsle, där det tillverkas minst 5 000 ton bränsle per år
c) Anläggningar för tillverkning av grillkol med trä som råvara, där det tillverkas minst 3 000 ton kol per år
d) Distributionsstationer för flytande bränslen, där bränslecisternernas totala volym är minst 10 m ³ , dock inte distributionsstationer för bränsle som används i motordrivna fordon eller motorbåtar
e) Andra upplag för flytande bränslen eller hälso- eller miljöfarliga kemikalier i flytande form där det är möjligt att lagra minst 100 m ³ sådana kemikalier, dock inte bränslecisterner i registreringspliktiga energiproducerande anläggningar som avses i bilaga 2, stortransformatorstationer för kraftöverföring eller sådana styckegodslager för färdigt packade produkter som är belägna utanför ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde
f) Stenkolsupplag
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a1) Rengöring av ytor med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 1 ton per år, men är högst 200 ton per år
a2) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år, men är högst 200 ton per år
— annan ytrensning än den som avses i underpunkt a1
— ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	<ul style="list-style-type: none"> — beläggning av metall, plast, textil, väv, folie och papper — beläggning av trätor — läderbeläggning — beläggning av lindningstråd — skotillverkning — trä- och plastlaminering — limning — följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationsscreentryck, inklusive rotationsscreentryck på textil och papp, laminering eller lackering — förädling av gummi — bandlackering — träimpregnering
	<p>b) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år</p> <ul style="list-style-type: none"> — utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor — tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg — tillverkning av farmaceutiska produkter
	<p>c) Anläggningar där organiska lösningsmedel används och där förbrukningen av dem, fransett den andel som binds i produkterna, är minst 10 ton per år eller motsvarande toppförbrukning är minst 20 kg i timmen, inklusive verksamhet där flyktiga organiska föreningar frigörs ur de drivgaser eller expansionsmedel som ingår i råvarorna</p>
<p>7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv</p>	<p>7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv</p>
	<p>a) Gruvdrift och maskinell guldgrävning</p>
	<p>b) Anläggningar för anrikning av malmer eller mineraler</p>
	<p>c) Stenbrott eller sådan stenbrytning som är anknuten till annat än schaktningsarbete och där stenmaterial behandlas minst 50 dagar</p>
	<p>d) Torvutvinning och därtill anknuten dikning</p>
	<p>e) Permanenta stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning eller flyttbara stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning som är förlagda till ett visst område och i användning sammanlagt minst 50 dagar</p>

TABELL 1 Direktivanläggningar
8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Tillverkning av cementklinker i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dygn, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
c) Smältning av mineraler, inklusive tillverkning av mineralull, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
d) Tillverkning av glas inklusive glasfibrer, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
e) Tillverkning av asbest eller asbestbaserade produkter
f) Tillverkning av keramiska produkter genom bränning, särskilt takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin med en produktionskapacitet som överstiger 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet som överstiger 4 m ³ och med en sättningsdensitet per ugn på mer än 300 kg/m ³
g) Tillverkning av magnesiumoxid i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Förbehandling (tvättning, blekning och mercerisering) eller färgning av textilfibrer eller textilier där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn
b) Garvning av hudar och skinn med en behandlingskapacitet på mer än 12 ton färdiga produkter per dygn

TABELL 2 Andra anläggningar
8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Cementfabriker där produktionskapaciteten i roterugn är högst 500 ton per dygn och i andra typer av ugnar högst 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en sammanlagd produktionskapacitet som är högst 50 ton per dygn
c) Mineralullfabriker med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
d) Fabriker som tillverkar glas eller glasfiber med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
e) Anläggningar som behandlar asbest eller asbestbaserade produkter
Tillverkning av följande keramiska produkter genom bränning med en produktionskapacitet som är högst 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet på högst 4 m ³ och med en sättningsdensitet per ugn på högst 300 kg/m ³ : f1) keramik- eller porslinsfabriker med en produktionskapacitet på minst 200 ton per år f2) lättgrusfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
g) Permanenta betongstationer eller fabriker som tillverkar betongprodukter
h) Lättbetongfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
i) Gipsskivefabriker
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Anläggningar där textilfibrer eller textilier förbehandlas eller färgas med en behandlingskapacitet som är minst 1 och högst 10 ton per dygn
b) Läderfabriker eller anläggningar för pälsberedning, dock inte tillverkning av produkter från färdigt bearbetade skinn
c) Fiberduksfabriker
d) Tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten, där kapaciteten är minst 1 ton per dygn, eller

TABELL 1 Direktivanläggningar
10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Drift av slakterier där produktionskapaciteten överstiger 50 ton slaktkroppar per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:
b) Enbart animaliska råvaror (andra än enbart mjölk) för en produktionskapacitet på mer än 75 ton färdiga produkter per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:
c) Enbart vegetabiliska råvaror för en produktionskapacitet på mer än 300 ton färdiga produkter per dygn eller 600 ton per dygn, om anläggningen är i drift i högst 90 dygn i rad under ett år

TABELL 2 Andra anläggningar
andra kemiska tvättinrättningar än de registreringspliktiga inrättningar som avses i bilaga 2
10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Slakterier där produktionskapaciteten är minst 5 och högst 50 ton slaktkroppar per dygn
b1) Anläggningar som behandlar eller förädlar kött eller köttprodukter och som använder minst 1 000 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
b2) Anläggningar som behandlar eller förädlar fisk eller fiskeriprodukter och som använder minst 100 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
c1) Anläggningar som behandlar eller förädlar potatis eller rotfrukt och som använder minst 2 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn
c2) Anläggningar som behandlar eller förädlar grönsaker, oljeväxter, melass eller maltkorn och som använder minst 5 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja
c3) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c1 och c2 och som behandlar eller förädlar vegetabiliska råvaror, och som använder minst 10 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker eller bagerier som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja
c4) Bryggerier med en produktionskapacitet som är minst 250 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn
c5) Tillverkning av cider och vin genom jäsning med en produktionskapacitet som är minst 750 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn
c6) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c4 och c5 och som tillverkar läsk- eller alkoholdrycker, där produktionskapaciteten är

TABELL 1 Direktivanläggningar																												
<p>Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:</p> <p>d) Animaliska och vegetabiliska råvaror, både i kombinerade och separata produkter, där produktionskapaciteten för färdiga produkter i ton per dygn överstiger</p> <ul style="list-style-type: none"> — 75 om A är minst 10, eller — $300 - (22,5 \times A)$, om A är mindre än 10 <p>där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av produktionskapaciteten för färdiga produkter.</p> <p>Förpackningen ska inte inkluderas i produktens slutliga vikt. Denna punkt ska inte tillämpas då råvaran är endast mjölk.</p> <table border="1"> <caption>Data for Tröskel graph</caption> <thead> <tr> <th>Animaliskt material (% av produktionskapaciteten för färdiga)</th> <th>Tröskel (ton per dygn)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>0</td><td>300</td></tr> <tr><td>1</td><td>281,25</td></tr> <tr><td>2</td><td>262,5</td></tr> <tr><td>3</td><td>243,75</td></tr> <tr><td>4</td><td>225</td></tr> <tr><td>5</td><td>206,25</td></tr> <tr><td>6</td><td>187,5</td></tr> <tr><td>7</td><td>168,75</td></tr> <tr><td>8</td><td>150</td></tr> <tr><td>9</td><td>131,25</td></tr> <tr><td>10</td><td>75</td></tr> <tr><td>11</td><td>75</td></tr> <tr><td>12</td><td>75</td></tr> </tbody> </table> <p>e) Behandling och bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av mer än 200 ton per dygn (årsmedelvärde)</p>	Animaliskt material (% av produktionskapaciteten för färdiga)	Tröskel (ton per dygn)	0	300	1	281,25	2	262,5	3	243,75	4	225	5	206,25	6	187,5	7	168,75	8	150	9	131,25	10	75	11	75	12	75
Animaliskt material (% av produktionskapaciteten för färdiga)	Tröskel (ton per dygn)																											
0	300																											
1	281,25																											
2	262,5																											
3	243,75																											
4	225																											
5	206,25																											
6	187,5																											
7	168,75																											
8	150																											
9	131,25																											
10	75																											
11	75																											
12	75																											

TABELL 2 Andra anläggningar
<p>sammanlagt minst 50 miljoner liter per år och högst 300 000 liter per dygn</p> <p>d1) Anläggningar som tillverkar margarin eller andra vegetabiliska eller animaliska fetter eller oljor med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d2) Industriella anläggningar som tillverkar eller blandar foder eller foderprotein med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d3) Glassfabriker eller ostmejerier, där produktionskapaciteten för färdiga produkter är minst 1 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d4) Anläggningar som tillverkar färdigmat med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 5 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>e) Anläggningar för uppsamling, behandling eller bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av minst 100 och högst 200 ton per dygn</p> <p>f) Fabriker som tillverkar sötsaker, där produktionskapaciteten är minst 15 ton per dygn</p> <p>g) Anläggningar för förpackning av malt-, alkohol- eller läskedrycker, där produktionskapaciteten är minst 50 miljoner liter per år</p>

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	h) Tillverkning av gelatin från hudar, skinn och ben
11. Djurstallar eller fiskodling	11. Djurstallar eller fiskodling
a) Uppfödning av fjäderfä med mer än 40 000 platser för fjäderfä och svinhus med mer än 2 000 platser för slaktsvin avsedda för produktion (> 30 kg), eller med mer än 750 platser för suggor; med fjäderfä avses höns, kalkoner, pärlhöns, ankor, änder, gäss, vaktlar, duvor, fasaner, raphöns och andra fåglar	a) Djurstallar som är avsedda för minst 50 mjölkkor, 100 köttöt, 60 hästar eller ponnyer, 250 tackor eller getter, 100 fullvuxna suggor, 250 slaktsvin, 4 000 värphöns eller 10 000 broilrar
	b) Pälsdjursfarmer för minst 500 avelshonor av mink eller iller eller för minst 250 avelshonor av rävm eller sjubb
	c) Djurstallar eller pälsdjursfarmer för andra djurarter än de som nämns i a eller b, när antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienten i tabell 1 i bilaga 3 är minst 250
	d) Tillståndsplikten för djurstallar och pälsdjursfarmer där det finns flera arter av produktionsdjur som nämns i a eller b eller i bilaga 3 bestäms utifrån antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3. I sådana fall sammanräknas antalet djurenheter för alla de olika produktionsdjuren och totalsumman jämförs med den till djurenheter omräknade gräns för tillståndsplikten som fås för produktionsdjuret med det största antalet djurenheter och där tillståndsplikt inträder. Den till djurenheter omräknade gränsen för tillståndsplikt för de produktionsdjur som avses i a eller b fås genom att multiplicera gränsen för tillståndsplikt uttryckt i antal djur enligt a eller b med djurenhetskoefficienten i bilaga 3. När tillståndsgränsen räknas ut beaktas inte övriga djur på gården, om deras sammanräknade antal djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3 är högst 10
	e) Fiskodlingar där minst 2 000 kg torrfoder eller den mängd annat foder som har motsvarande näringsvärde används årligen eller där fiskbeståndet ökar med minst 2 000 kg per år, eller som omfattar en minst 20 hektar stor damm eller grupp av dammar med naturligt foder
12. Trafik	12. Trafik
	a) Hamnar eller lastnings- eller lossningskajer som i huvudsak är avsedda för handelssjöfart och

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	som lämpar sig för fartyg med en dräktighet som överstiger 1 350 ton
	b) Flygplatser
	c) Depåer för fler än 50 bussar eller lastbilar eller arbetsmaskinsdepåer av motsvarande storlek
	d) Utomhus belägna motorsportbanor
<p>13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten</p> <p>a) Behandling av avfall i avfallsförbränningsanläggningar eller i samförbränningsanläggningar för avfall med en kapacitet som överstiger 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn för farligt avfall</p> <p>b) Bortskaffande eller återvinning av djurkroppar eller animaliskt avfall där behandlingsskapaciteten överstiger 10 ton per dygn</p> <p>c) Fristående avloppsreningsverk för avloppsvatten från anläggningar som avses i tabell 1 och som inte omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse</p> <p>d) Behandling av farligt avfall med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologisk behandling — fysikalisk-kemisk behandling — sammansmältning eller blandning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds — omförpackning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds — återvinning/regenerering av lösningsmedel — återvinning/regenerering av oorganiska material utom metaller och metallföreningar — regenerering av syror eller baser — återvinning av komponenter som används till att minska föroreningar 	<p>e) Kemikaliebangårdar eller terminaler där hälso- eller miljöfarliga kemikalier förflyttas från ett transportmedel till ett annat transportmedel eller ett upplag, eller från ett upplag till ett transportmedel, dock inte förflyttning av styckegods</p> <p>13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten</p> <p>a) Avfallsförbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar för avfall som bränner fast eller flytande avfall med en kapacitet på högst 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet på högst 10 ton per dygn för farligt avfall</p> <p>b) Anläggningar där behandlingsskapaciteten i fråga om djurkroppar eller animaliskt avfall är högst 10 ton per dygn</p> <p>c) Andra än sådana fristående avloppsreningsverk för industrier som avses i 13 punkten underpunkt c i tabell 1 där processat avloppsvatten från de verksamheter som avses i tabell 2 behandlas</p>

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
<ul style="list-style-type: none"> — återvinning av komponenter från katalysatorer — omraffinering av olja eller annan återanvändning av olja — invallning direkt på marken 	
<p>e) Bortskaffande av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 50 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologisk behandling — fysikalisk-kemisk behandling — förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning — behandling av slagg och aska — behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter 	
<p>f) Återvinning, eller en kombination av återvinning och bortskaffande, av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 75 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologisk behandling — förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning — behandling av slagg och aska — behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter <p>När den enda avfallshantering som bedrivs är anaerob biologisk nedbrytning, ska tröskelvärdet för kapacitet för denna verksamhet vara 100 ton per dygn</p>	
<p>g) Avstjälningsplatser som tar emot mer än 10 ton avfall per dygn eller med en totalkapacitet på mer än 25 000 ton, med undantag för avstjälningsplatser för inert avfall</p>	
<p>h) Tillfällig lagring av farligt avfall som inte omfattas av 13 punkten underpunkt g i tabell 1 i avvaktan på någon av de verksamheter som för-</p>	

TABELL 1 Direktivanläggningar
tecknas i 13 punkten underpunkterna a, d, g och i i tabell 1, med en totalkapacitet på mer än 50 ton med undantag för tillfällig lagring, före insamling, på den plats där avfallet uppkommer
i) Lagring under markytan av farligt avfall med en totalkapacitet på mer än 50 ton
14. Annan verksamhet

TABELL 2 Andra anläggningar
d) Behandling och avledning av avloppsvatten från tätbebyggelse där personekvivalenten är minst 100 personer
e) Deponier för utvinningsavfall
f) Annan behandling av avfall än vad som avses i 13 punkten underpunkterna a, b och e i tabell 2 och som omfattas av tillämpningsområdet för avfallslagen och sker i en anläggning eller yrkesmässigt
14. Annan verksamhet
a) Utomhus belägna skjutbanor
b) Permanenta, utomhus belägna anläggningar för blästring
c) Permanenta djurgårdar eller nöjesparker
d) Krematorier eller anläggningar för kremering av sällskapsdjur
e) Andra gödsel fabriker än de som avses i 4 punkten underpunkt f i tabell 1
f) Prospektering efter och utvinning av olja och gas inom Finlands territorialvatten eller i Finlands ekonomiska zon samt annan därmed förknippad verksamhet

Djurenhetskoefficienter vid uträkning av tillstånds- och befogenhetsgränser för djurstallar och pälsdjursfarmer

Tabell 1. Djurenhetskoefficienter för uträkning av totala antalet djurenheter på djurstallar och pälsdjursfarmer. För andra djurarter ska djurenhetskoefficienten för det djur användas som närmast motsvarar det aktuella djuret i fråga om årlig kväveutsöndring.

Djur	Djurenhetskoefficient
Mjölkkko	10,8
Diko	4,3
Kviga (12—24 mån)	4
Kötnöt (tjur 12—24 mån)	5,7
Avelstjur (tjur > 2 år)	8,1
Kalv 6—12 mån	3,4
Kalv < 6 mån	1,7
Sugga med grisar	2,6
Slaktsvin*	1,00
Galt	1,8
Sinsugga i suggstall	1,8
Avvand gris, 5—11 veckor, om det inte finns suggor på gården*	0,24
Häst 2 år—	3,9
Ponny** 2 år—, häst lår	2,8
Liten ponny ** 2 år—, ponny** 1 år, häst <1 år	2,0
Liten ponny ** 1—2 år, ponny** <1 år	1,2
Liten ponny** <1 år	0,8
Åsna (enligt mankhöjd och ålder liksom i fråga om ponnyer och små ponnyer)	0,8—2,8
Får (tacka med lamm, bagge)	0,6
Get (get med killingar, bock)	0,6
Värphöna	0,07
Broilermor	0,07
Tupp	0,1
Kalkonmoder	0,14
Slaktkalkon*	0,12
Broiler*	0,03
Unghöna*	0,04
Ankmoder, slaktanka*, gåsmoder, slaktgås*, fasanmoder, slaktfasan*	0,07
Andmoder, slaktand*	0,06

Djur	Djurenhetskoefficient
Vaktel, pärlhöna	0,04
Kaninhona med ungar***	0,19
Struts	0,9
Bison	2,5
Vildsvin	0,9
Mink och iller, avelshona med ungar	0,18
Mink och iller, unge	
Mink och iller, avelshane	
Räv och sjubb, avelshona med ungar	0,41
Räv och sjubb, unge	
Räv och sjubb, avelshane	

* per djurplats

** ponny: mankhöjd som fullvuxen 120—140 cm; liten ponny: mankhöjd som fullvuxen <120 cm

*** Levande vikt för kaninhona ca 5 kg. Utöver ungarna inräknas kaninhanen i honans djurenhetskoefficient.

2.

Lag**om ändring av marktäcktslagen**

Utfärdad i Helsingfors den 20

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 4 a §, 5 a § 1 mom., 7 § 1 mom., rubriken för 14 § samt 14 § 1 och 4 mom., 20 § och 21 § 3 mom.,

sådana de lyder, 4 a och 20 § i lagarna 463/1997 och 1577/2009, 5 a § 1 mom. i lag 555/2014, 7 § 1 mom., rubriken för 14 § samt 14 § 1 och 4 mom. i lag 463/1997 och 21 § 3 mom. i lag 731/2005, och

fogas till lagen en ny 4 b §, till 10 § ett nytt 4 mom., till lagen nya 20 a—20 c §, till 21 § ett nytt 5 mom. och till 23 § ett nytt 3 mom. som följer:

4 a §

Gemensam behandling av ansökningar om marktäckstillstånd och miljötillståndsansökningar

När en ansökan om tillstånd till täktverksamhet och en ansökan om miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (527/2014) gäller samma projekt ska tillståndsansökningarna behandlas tillsammans och avgöras genom samma beslut, om inte det av särskilda skäl ska anses vara onödigt. Det räcker med en ansökan för ett gemensamt tillstånd.

Om det vid behandlingen av ett tillståndsärende framgår att det för projektet behövs tillstånd också enligt miljöskyddslagen, ska sökanden inom en av tillståndsmyndigheten utsatt skälig tid lämna in en miljötillståndsansökan. I annat fall kan den tillståndsansökan som är anhängig lämnas utan prövning.

Ärenden enligt 1 mom. ska behandlas med iakttagande av 42—45, 84—86 och 96 § i miljöskyddslagen. Dessutom ska utlåtande begäras i enlighet med 7 § 2 mom.

4 b §

Styrning och tillsyn över täktverksamhet

Den allmänna styrningen, uppföljningen och utvecklandet av verksamhet enligt denna lag ankommer på miljöministeriet.

Närings-, trafik- och miljöcentralen styr och övervakar verksamheten enligt denna lag inom sitt område.

Kommunen skall styra och övervaka täktverksamheten i kommunen. Om den kommunala tillsynsmyndigheten stadgas i 14 §.

5 a §

Plan för hantering av utvinningsavfall

Den som ansöker om tillstånd ska som en del av täktplanen utarbeta en plan för hantering av utvinningsavfall, om det vid tagandet av substanser eller vid lagringen eller förädlingen av dem uppkommer sådant utvinningsavfall som avses i 112 § 1 mom. 2 punkten i miljöskyddslagen. Om en täktplan inte behövs enligt 5 § 1 mom. i denna lag, ska den som ansöker om tillstånd lägga fram

en i 114 § i miljöskyddslagen avsedd plan för hantering av utvinningsavfall.

7 §

Tillståndsmyndighet och utlåtanden

Tillståndsärenden som gäller marktäkt ska avgöras av den kommunala miljöförvaltningsmyndighet som avses i lagen om kommunernas miljöförvaltning (64/1986). I fråga om delegering av den kommunala miljöförvaltningsmyndighetens beslutanderätt tillämpas 7 § i samma lag. De tillståndsärenden som avses i 4 a § i den här lagen ska avgöras av den behöriga tillståndsmyndigheten enligt 34—37 § i miljöskyddslagen (527/2014).

10 §

Tillstånds giltighetstid

För giltigheten av ett gemensamt tillstånd enligt 4 a § gäller vad denna paragraf föreskriver om tillstånds giltighet.

14 §

*Tillsynsmyndighet och förvaltningstvångs-
ärenden*

Iakttagandet av denna lag övervakas av den kommunala miljöförvaltningsmyndighet som avses i lagen om kommunernas miljöförvaltning, nedan kallad tillsynsmyndighet. Bestämmelser om tillsynsmyndighetens rätt att delegera sin beslutanderätt finns i 7 § i den lagen. För att sköta sin tillsynsuppgift enligt denna lag har tillsynsmyndigheten rätt att utföra inspektioner, göra mätningar och ta prover på täktplatsen. Inspektionerna kan gälla omständigheter som avses i 3 § i den här lagen, faktorer som enligt tillståndsbeslutet ska iaktas i täktverksamheten och andra motsvarande omständigheter som gäller täktverksamhetens art och konsekvenser. Bestämmelser om inspektionsförfarandet ingår i 39 § i förvaltningslagen (434/2003) och närmare

bestämmelser utfärdas genom förordning av statsrådet.

På förvaltningstvångsärenden som gäller verksamhet enligt ett i 4 a § avsett gemensamt tillstånd tillämpas bestämmelserna i 175 § i miljöskyddslagen om åtgärder vid överträdelser eller försummelser. Om ärendet endast gäller fullgörandet av en skyldighet som föreskrivs i denna lag eller med stöd av den, ska dock denna lag gälla. Vid behandlingen av ett ärende som avses i denna paragraf iaktas i övrigt viteslagen (1113/1990).

20 §

Sökande av ändring

Tillståndsbeslut som en myndighet meddelat med stöd av denna lag får överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Gemensamma tillståndsbeslut enligt 4 a § får överklagas på det sätt som anges i 190—191 och 196—197 § i miljöskyddslagen. På parterna tillämpas i detta fall 43 § 1 mom. i miljöskyddslagen.

20 a §

Besvärsrätt

Följande har rätt att besvära sig över tillståndsbeslut enligt denna lag:

- 1) parter,
- 2) kommunmedlemmar,
- 3) registrerade föreningar eller stiftelser vars syfte är att främja miljöskydd, hälso- eller naturvård eller trivsels- eller boendemiljön och inom vars verksamhetsområde miljökonsekvenserna uppträder,
- 4) den kommun där verksamheten är placerad och kommuner inom vars område verksamhetens miljökonsekvenser uppträder,
- 5) närings-, trafik- och miljöcentralen och den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten i kommunerna inom det område som påverkas av verksamheten,
- 6) andra myndigheter som bevakar allmänt intresse i ärendet.

Närings-, trafik- och miljöcentralen har dessutom rätt att besvara sig över sådana beslut där förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt ett tillståndsbeslut som den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten har fattat, om besvären anförs för att ta tillvara ett allmänt miljö- eller naturskyddsintresse eller av någon annan grundad anledning.

20 b §

Hörande med anledning av besvär över ett beslut om marktåktstillstånd

Förvaltningsdomstolen ska informera om besvär över ett beslut om marktåktstillstånd som anförts av den som ansöker om tillstånd, om det inte är uppenbart onödigt, genom att under minst 14 dagar kungöra dem på sin och de berörda kommunernas anslagstavlor. Besvärshandlingarna ska hållas framlagda i de berörda kommunerna under kungörelsetiden. I kungörelsen ska det anges var handlingarna hålls framlagda.

Förvaltningsdomstolen ska dessutom med anledning av besvär som har anförts av sökanden ge de parter som saken speciellt berör och de myndigheter som bevakar allmänt intresse tillfälle att avge bemötande med anledning av besvären, om detta inte är uppenbart onödigt. I fråga om hörande med anledning av besvär ska i övrigt förvaltningsprocesslagen iakttas.

Information om att besvär har anförts ska för avgivande av bemötande ges på det sätt som anges i förvaltningslagen. Samtidigt ska det meddelas var besvärshandlingarna är framlagda samt vart bemötandena kan lämnas inom den tid som satts ut för avgivande av bemötande.

20 c §

Förfarandet i fullföljdsdomstolen

Utöver vad som i förvaltningsprocesslagen föreskrivs om syn kan fullföljdsdomstolen eller, på förordnande av den, ordföranden, en ledamot eller en föredragande förrätta inspektion på platsen.

Ett beslut av förvaltningsdomstolen som gäller marktåktstillstånd ska meddelas efter anslag, och parterna anses ha blivit informerade om beslutet när beslutet har meddelats. Förvaltningsdomstolen ska dessutom se till att det utan dröjsmål informeras om beslutet på anslagstavlan i den kommun där verksamheten är placerad och i kommunerna inom det område som påverkas av verksamheten.

Förvaltningsdomstolens beslut ska lämnas till ändringssökanden och en kopia av beslutet till de parter som har begärt det, samt i ärenden som gäller tillstånd till verksamhetsutövaren, om det inte är verksamhetsutövaren som sökt ändring. En kopia av beslutet ska dessutom lämnas till den kommunala tillsynsmyndigheten och närings-, trafik- och miljöcentralen.

21 §

Iakttagande av beslut som inte vunnit laga kraft

En sådan föreskrift som avses i 2 mom. kan under samma förutsättningar meddelas också på separat ansökan som görs under besvärstidens gång eller inom 14 dagar efter besvärstidens utgång. Tillsynsmyndigheterna och de som har sökt ändring i tillståndsbeslutet ska höras om ansökan. Beslutet ska fattas utan onödigt dröjsmål. På meddelande av beslut tillämpas 19 §. Förvaltningsdomstolen och de som sökt ändring skall också omedelbart underrättas om att en sådan rätt beviljats. Den som anfört besvär över ett beslut om tillstånd för tåktverksamhet kan hos förvaltningsdomstolen yrka på upphävande eller ändring av ett avgörande som avses i detta moment utan att särskilt anföra besvär över det. Angående ändringssökandet gäller i övrigt vad som bestäms i 2 mom.

På verkställighet av gemensamma tillstånd enligt 4 a § tillämpas 198 § 1 mom. och 199—201 § i miljöskyddslagen.

23 §

Tillsynsavgift och statsbidrag

När ett tillståndsärende enligt 4 a § avgörs av den kommunala miljövårdsmyndigheten ska bestämmelserna i 145 § i markanvändnings- och bygglagen om avgifter till kommunen för tillsyn över byggnadsarbeten tillämpas på indrivningen av kostnaderna för kontroll av tillståndsansökan och tillsyn över det gemensamma tillståndet. Om det är regionförvaltningsverket som avgör ett tillståndsärende enligt 4 a § ska lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) till-

lämpas på indrivningen av kostnaderna för kontrollen och tillsynen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2016.

Tillståndsärenden som är anhängiga vid en förvaltningsmyndighet eller domstol när 4 a § i denna lag träder i kraft ska behandlas och avgöras i enlighet med de bestämmelser som gällde vid paragrafens ikraftträdande, om inte något annat föreskrivs nedan.

Om fullföljdsdomstolen upphäver ett tillståndsbeslut som de bestämmelser som gällde när 4 a § i denna lag träder i kraft ska tillämpas på och återförvisar ärendet för att behandlas på nytt i sin helhet, ska ärendet behandlas och avgöras i enlighet med denna lag.

Helsingfors den 20 november 2014

Statsministerns ställföreträdare, finansminister

ANTTI RINNE

Miljöminister *Sanni Grahn-Laasonen*

1.

Lag**om ändring av miljöskyddslagen**

Utfärdad i Helsingfors den 20

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i miljöskyddslagen (527/2014) 71 §,
ändras 21 § 4 mom., 27 § 1 mom., 29 §, 87—89 och 91 §, 96 § 2 mom., 98, 109 och 125 §,
159 § 1 mom., 162 § 3 mom., 163 och 165 §, 183 § 3 mom., 205 §, 225 § 1 mom. 6 punkten,
230 § 2 mom., 231 § 2 mom., 232 och 235 § och bilaga 1 samt
fogas till lagen nya 40 a, 47 a och 89 a §, och till lagen en ny bilaga 3 som följer:

Gällande lydelse

21 §

Statliga myndigheter

Finlands miljöcentral är behörig myndighet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1005/2009 om ämnen som bryter ned ozonskiktet, nedan *ozonförordningen*, och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 842/2006 om vissa fluorerade växthusgaser, nedan *F-gasförordningen*. Dessutom sköter Finlands miljöcentral godkännandeuppdrag som avses i 209 § 2 mom. samt handhar och utvecklar informationsutbytet om bästa tillgängliga teknik, följer utvecklingen inom bästa tillgängliga teknik och informerar om den.

27 §

Allmän tillståndsplikt

För sådan verksamhet som medför risk för

Föreslagen lydelse

21 §

Statliga myndigheter

Finlands miljöcentral är behörig myndighet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1005/2009 om ämnen som bryter ned ozonskiktet, nedan *ozonförordningen*, och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 517/2014 om fluorerade växthusgaser och om upphävande av förordning (EG) nr 842/2006, nedan *F-gasförordningen*. Dessutom sköter Finlands miljöcentral godkännandeuppdrag som avses i 209 § 2 mom. samt handhar och utvecklar informationsutbytet om bästa tillgängliga teknik, följer utvecklingen inom bästa tillgängliga teknik och informerar om den.

27 §

Allmän tillståndsplikt

För sådan verksamhet som medför risk för

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

förorening av miljön och som anges i tabell 1 i bilaga 1 (*direktivanläggning*) och i tabell 2 i bilaga 1 krävs tillstånd (*miljötillstånd*).

förorening av miljön och som anges i tabell 1 i bilaga 1 (*direktivanläggning*) och i tabell 2 i bilaga 1 krävs tillstånd (*miljötillstånd*). *Djur- enhetskoefficienter som ska användas i vissa fall för att bestämma om djurstallar kräver tillstånd anges i bilaga 3.*

29 §

Väsentlig ändring av tillståndspliktig verksamhet

När det gäller verksamhet som har miljö- tillstånd krävs det tillstånd för ändringar som ökar utsläppen eller deras konsekvenser och för andra väsentliga ändringar av verksamheten. Sådant tillstånd behövs dock inte om ändringen inte ökar miljöpåverkan eller riskerna och miljötillståndet inte behöver ses över på grund av ändringen av verksamheten. En ändring av verksamheten är alltid väsentlig om den leder till att verksamheten motsvarar verksamheten vid en direktivanläggning.

Närmare bestämmelser om vad som ska anses utgöra väsentlig ändring får utfärdas genom förordning av statsrådet.

29 §

Väsentlig ändring av tillståndspliktig verksamhet

När det gäller verksamhet som har miljö- tillstånd krävs det tillstånd för ändringar som ökar utsläppen eller deras konsekvenser och för andra väsentliga ändringar av verksamheten. Sådant tillstånd behövs dock inte om ändringen inte ökar miljöpåverkan eller riskerna och miljötillståndet inte behöver ses över på grund av ändringen av verksamheten. En ändring av verksamheten är alltid väsentlig om den leder till att verksamheten motsvarar verksamheten vid en direktivanläggning.

På ansökningar om sådan ändring av tillståndet eller verksamheten som avses i 1 mom. tillämpas 39 §, och ärendet ska behandlas med iakttagande av 96 §. Ett ärende som gäller ändring av en direktivanläggnings verksamhet behandlas dock enligt 5 och 8 kap., om ändringen kan medföra betydande skadeverkningar för människors hälsa eller miljön.

Närmare bestämmelser om vad som ska anses utgöra väsentlig ändring får utfärdas genom förordning av statsrådet.

40 a §

Energiprojekt av gemensamt intresse för Europeiska unionen

Om ett energiprojekt av gemensamt intresse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 347/2013 om riktlinjer för transeuropeiska energiinfrastrukturer och om upphävande av beslut nr 1364/2006/EG och om ändring av förordningarna (EG) nr 713/2009, (EG) nr 714/2009 och (EG) nr 715/2009 kräver miljötillstånd ska denna lag

plus den förordningen och lagen om tillståndsförfarandet för energiprojekt av gemensamt intresse inom Europeiska unionen (684/2014) tillämpas när ärendet behandlas.

47 a §

Gemensam behandling av miljötillståndsansökningar och ansökningar om marktäkts-tillstånd

När det krävs både miljötillstånd och tillstånd enligt marktäktslagen för ett marktäktsprojekt ska tillståndsansökningarna behandlas tillsammans och avgöras genom samma beslut, om inte det av särskilda skäl ska anses vara onödigt. Det räcker med en ansökan för ett gemensamt tillstånd.

Om det vid behandlingen av ett tillstånds-ärende framgår att det för verksamheten behövs tillstånd också enligt marktäktslagen, ska sökanden inom en av tillståndsmyndighe-ten utsatt skälig tid lämna in en tillståndsan-sökan enligt den lagen. I annat fall kan den tillståndsansökan som är anhängig lämnas utan prövning.

71 §

Bestämmelser om översyn av tillståndsvillkor

Ett miljötillstånd kan förenas med ett villkor om att tillståndsvillkoren ska ses över. I detta fall ska det anges när ansökan om översyn av tillståndsvillkoren senast ska göras och vilka utredningar som då ska läggas fram.

När det prövas om ett villkor om översyn behövs ska hänsyn tas till den förväntade om-fattningen och betydelsen av verksamheten samt utsläppen från och konsekvenserna av verksamheten. När det prövas om tillståndet bör ses över eller om tillståndet ska vara tidsbegränsat ska även förvaltningsplanerna och havsförvaltningsplanen samt tillhörande åtgärdsprogram enligt lagen om vattenvårds-och havsvårdsförvaltningen beaktas.

På översyn av tillståndsvillkor för direkti- vanläggningar tillämpas 80 och 81 §. I till- stånd för direktivanläggningar kan det dock bestämmas om översyn av tillståndsvillkoren

71 §

Bestämmelser om översyn av tillståndsvill- kor

(Upphävs)

enligt 1 mom., om en tidsfrist för översynen behövs för det fall att ansökan om översyn av tillståndet inte har gjorts med stöd av de nämnda paragraferna.

På ansökningar som gäller översyn av tillståndsvillkor tillämpas vad som i 39 § föreskrivs om tillståndsansökan. Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §.

87 §

Tillståndets giltighet

Ett miljötillstånd ska meddelas att gälla tills vidare eller för viss tid. Ett miljötillstånd som beviljats för viss tid upphör att gälla när tiden går ut, om inte något annat anges i tillståndsbeslutet.

87 §

Tillståndets giltighet

Ett miljötillstånd ska meddelas att gälla tills vidare. På verksamhetsutövarens ansökan kan det också meddelas att gälla för viss tid. Detsamma gäller om det finns sådana vägande skäl för det som hänger samman med verksamhetens särskilda egenskaper, med att den teknik eller de metoder som används är så pass nya eller med att verksamhetens negativa miljöpåverkan är svår att bedöma. Ett miljötillstånd som beviljats för viss tid upphör att gälla när tiden går ut, om inte något annat anges i tillståndsbeslutet.

Bestämmelser om giltighetstiden för tillstånd som avses i 47 a § finns i 10 § i marktäcktslagen.

88 §

När tillstånd upphör att gälla

Tillståndsmyndigheten kan besluta att ett tillstånd ska upphöra att gälla, om

1) verksamheten har varit avbruten minst fem år i en följd eller verksamhetsutövaren meddelar att verksamheten inte inleds eller att verksamheten har avslutats,

2) verksamheten eller för dess inledande väsentliga åtgärder inte har påbörjats inom fem år efter det att tillståndet vunnit laga kraft eller inom en i tillståndsbeslutet angiven längre tid,

3) ansökan om översyn av tillståndet *eller tillståndsvillkoren* inte har gjorts i enlighet med 71 § 1 mom. *eller* 80 § 3 mom.

Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §. Ärendet kan inledas av tillståndsmyndigheten på eget initiativ, av en tillsynsmyndighet, av

88 §

När tillstånd upphör att gälla

Tillståndsmyndigheten kan besluta att ett tillstånd ska upphöra att gälla, om

1) verksamheten har varit avbruten minst fem år i en följd eller verksamhetsutövaren meddelar att verksamheten inte inleds eller att verksamheten har avslutats,

2) verksamheten eller för dess inledande väsentliga åtgärder inte har påbörjats inom fem år efter det att tillståndet vunnit laga kraft eller inom en i tillståndsbeslutet angiven längre tid,

3) ansökan om översyn av tillståndet inte har gjorts i enlighet med 80 § 3 mom.

Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §. Ärendet kan inledas av tillståndsmyndigheten på eget initiativ, av en tillsynsmyndighet,

verksamhetsutövaren, av kommunen eller av den som orsakats olägenhet.

dighet, av verksamhetsutövaren, av kommunen eller av den som orsakats olägenhet.

89 §

Ändring av tillstånd

Tillståndsmyndigheten ska på ansökan av *tillståndshavaren*, en tillsynsmyndighet, den myndighet som bevakar allmänt intresse, den som orsakats olägenhet eller en i 186 § avsedd registrerad förening eller stiftelse ändra tillståndet, om

1) den förorening eller risk för förorening som verksamheten medför väsentligen avviker från vad som bedömts på förhand,

2) verksamheten har konsekvenser som är förbjudna enligt denna lag,

3) utsläppen kan minskas väsentligt utan oskäliga kostnader på grund av den bästa tillgängliga teknikens utveckling,

4) *grunderna för ett tillståndsvillkor visar sig vara felaktiga och en ändring av villkoret inte föranleder behov av förnyad prövning av förutsättningarna för beviljande av tillståndet,*

5) verksamhetens yttre förhållanden efter beviljandet av tillståndet väsentligt har förändrats och tillståndet därför behöver ändras,

6) det behövs för att tillgodose ett sådant efter beviljandet av tillståndet genom lag, statsrådsförordning eller Europeiska unionens lagstiftning infört specificerat krav som är bindande och gäller förebyggande eller hindrande av förorening av miljön.

När det gäller ändring av fiskevårdsskyldighet eller fiskerihushållningsavgift gäller vad som föreskrivs i 3 kap. 22 § i vattenlagen. Om det vid ett sådant ersättningsförfarande som avses i 126 § i denna lag har framkommit ny utredning om grunderna för fiskevårdsskyldigheten eller fiskerihushållningsavgiften, kan den statliga miljötillståndsmyndigheten samtidigt på tjänstens vägnar ta upp ändringen av skyldigheten eller avgiften till behandling oberoende av vad som annars föreskrivs om ändring och översyn av villkor.

89 §

Ändring av tillstånd

En verksamhetsutövare får ansöka om ändring av miljötillståndet. På en sådan ansökan tillämpas bestämmelserna i 39 § om tillståndsansökan.

Tillståndsmyndigheten ska *dessutom* på *initiativ* av en tillsynsmyndighet, den myndighet som bevakar allmänt intresse, den som orsakats olägenhet eller en i 186 § avsedd registrerad förening eller stiftelse ändra tillståndet, om

1) den förorening eller risk för förorening som verksamheten medför väsentligen avviker från vad som bedömts på förhand,

2) verksamheten har konsekvenser som är förbjudna enligt denna lag,

3) utsläppen kan minskas väsentligt utan oskäliga kostnader på grund av den bästa tillgängliga teknikens utveckling,

4) verksamhetens yttre förhållanden efter det att tillståndet beviljats väsentligt har förändrats och tillståndet därför behöver ändras,

5) det behövs för att tillgodose ett sådant efter beviljandet av tillståndet genom lag, statsrådsförordning eller en rättsakt av Europeiska unionen infört specificerat krav som är bindande och gäller förebyggande eller hindrande av förorening av miljön.

Om ärendet om ändring av tillståndet inleds på initiativ av en i 2 mom. avsedd aktör ska tillståndsmyndigheten innan den avgör ärendet höra verksamhetsutövaren och vid behov lämna denne en specificerad begäran om att ge in de redogörelser myndigheten behöver för att bedöma grunderna för och behovet av en ändring.

Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §.

På tillståndshavarens ansökan om ändring av tillståndet tillämpas 39 §. Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §.

89 a §

Ändring av fiskevårdsskyldighet och fiskerihushållningsavgift

När det gäller ändring av fiskevårdsskyldighet eller fiskerihushållningsavgift gäller vad som föreskrivs i 3 kap. 22 § i vattenlagen. Om det vid ett sådant ersättningsförfarande som avses i 126 § i denna lag har framkommit ny utredning om grunderna för fiskevårdsskyldigheten eller fiskerihushållningsavgiften, kan den statliga miljötillståndsmyndigheten samtidigt på tjänstens vägnar ta upp ändringen av skyldigheten eller avgiften till behandling oberoende av vad som annars föreskrivs om ändring och översyn av villkor.

91 §

Förlängning av tidsfrist

Om det av orsaker som inte beror på tillståndshavaren är förenat med avsevärda svårigheter för denna att inom den utsatta tiden iakttas ett villkor i ett miljötillstånd, eller om den tidsfrist som bestämts med stöd av 71 § behöver flyttas i syfte att samordna den med den tidpunkt för översyn av tillståndet som bestämts med stöd av 80 § 3 mom., och senareläggningen av att iakttas villkoret inte medför risk för betydande förorening av miljön, kan tillståndsmyndigheten på ansökan förlänga tidsfristen med högst tre år. Tillståndet ska ses över på behövligt sätt med anledning av förlängningen. Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §.

Med stöd av denna paragraf får en tidsfrist inte förlängas, om förlängningen strider mot denna lag eller mot avfallslagen eller mot någon förordning som utfärdats med stöd av dem, eller mot internationella förpliktelser som är bindande för Finland.

91 §

Förlängning av tidsfrist

Om det av orsaker som inte beror på tillståndshavaren är förenat med avsevärda svårigheter för denna att inom den utsatta tiden iakttas ett villkor i ett miljötillstånd och en senareläggning av att iakttas villkoret inte medför risk för betydande förorening av miljön, kan tillståndsmyndigheten på ansökan förlänga tidsfristen med högst tre år. Tillståndet ska ses över på behövligt sätt med anledning av förlängningen. Vid behandlingen av ärendet tillämpas 96 §.

En tidsfrist får inte förlängas med stöd av denna paragraf, om förlängningen strider mot denna lag, mot avfallslagen, mot någon förordning som utfärdats med stöd av dem eller mot internationella förpliktelser som är bindande för Finland.

96 §

Förvaltningsförfarande i vissa ärenden

Information om att ett ärende inletts och om beslutet ska dock alltid ges i enlighet med 44 och 85 § om ärendet gäller

1) fastställande av gränsvärden som är lindrigare än utsläppsnivåerna i enlighet med 78 §,

2) ändring av en direktivanläggnings tillstånd med stöd av 89 § 1 mom. 1 punkten.

96 §

Förvaltningsförfarande i vissa ärenden

Information om att ett ärende inletts och om beslutet ska dock alltid ges i enlighet med 44 och 85 § om ärendet gäller

1) fastställande av gränsvärden som är lindrigare än utsläppsnivåerna i enlighet med 78 §,

2) ändring av en direktivanläggnings tillstånd med stöd av 89 § 2 mom. 1 punkten.

98 §

Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för förbränningsanläggningar

När rökgaserna från två eller flera separata pannor, gasturbiner eller förbränningsmotorer (*energiproducerande enhet*) leds ut genom en gemensam skorsten som innehåller en eller flera rökkanaler ska den kombination med en *bränsleeffekt på minst 50 megawatt* som dessa enheter utgör betraktas som en enda stor förbränningsanläggning och deras bränsleeffekt ska räknas samman när förbränningsanläggningens bränsleeffekt fastställs. När bränsleeffekten för stora förbränningsanläggningar fastställs beaktas inte energiproducerande enheter vars bränsleeffekt är under 15 megawatt.

När minst två sådana i 1 mom. avsedda energiproducerande enheter vars *sammanräknade bränsleeffekt är minst 50 megawatt* och vars drift har inletts enligt ett miljötillstånd som har beviljats eller beviljas den 1 juli 1987 eller därefter har uppförts eller uppförs så att rökgaserna från dem enligt tillståndsmyndighetens prövning och med beaktande av tekniska och ekonomiska omständigheter kan ledas ut genom en gemensam skorsten, ska kombinationen av dessa energiproducerande enheter betraktas som en enda förbränningsanläggning och deras bränsleeffekter ska räknas samman när förbränningsanläggningens bränsleeffekt fastställs.

Som en enda förbränningsanläggning enligt 1 mom. betraktas dock inte en kombination

98 §

Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för förbränningsanläggningar

När rökgaserna från två eller flera separata pannor, gasturbiner eller förbränningsmotorer (*energiproducerande enhet*) leds ut genom en gemensam skorsten som innehåller en eller flera rökkanaler ska den kombination som dessa enheter utgör betraktas som en enda förbränningsanläggning och deras bränsleeffekt räknas samman när förbränningsanläggningens bränsleeffekt fastställs. När bränsleeffekten för förbränningsanläggningar fastställs beaktas inte energiproducerande enheter vars bränsleeffekt är under 15 megawatt.

När minst två sådana i 1 mom. avsedda energiproducerande enheter vars drift har inletts enligt ett miljötillstånd som har beviljats eller beviljas den 1 juli 1987 eller därefter har uppförts eller uppförs så att rökgaserna från dem enligt tillståndsmyndighetens prövning och med beaktande av tekniska och ekonomiska omständigheter kan ledas ut genom en gemensam skorsten, ska kombinationen av dessa energiproducerande enheter betraktas som en enda förbränningsanläggning och deras bränsleeffekter ska räknas samman när förbränningsanläggningens bränsleeffekt fastställs.

Som en enda förbränningsanläggning enligt 1 mom. betraktas dock inte en kombination

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

av två eller flera separata energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 15 megawatt om dessa enheter har tagits i bruk senast den 31 december 1994 och de då har varit i olika verksamhetsutövers besittning.

av två eller flera separata energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 15 megawatt om dessa enheter har tagits i bruk senast den 31 december 1994 och de då har varit i olika verksamhetsutövers besittning.

109 §

109 §

*Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för samförbränningsanläggningar**Regler för sammanräkning av bränsleeffekten för samförbränningsanläggningar*

När bränsleeffekten för en samförbränningsanläggning fastställs ska regeln för sammanräkning i 98 § 1 mom. iakttas.

När bränsleeffekten för en samförbränningsanläggning fastställs ska regeln för sammanräkning i 98 § iakttas.

125 §

125 §

*Ersättningsbeslut i samband med tillstånds-
ärenden**Ersättningsbeslut i samband med tillstånds-
ärenden*

När tillståndsmyndigheten beviljar miljö-tillstånd ska den samtidigt, om inte något annat följer av 126 §, bestämma om ersättning för skador som verksamheten orsakar genom förorening av vattendrag. Då tillämpas inte 9 § i lagen om ersättning för miljöskador. Ersättningen ska bestämmas med beaktande av vad som i 87 § i denna lag föreskrivs om tillståndets tidsbundenhet och i 71 § om möjligheten att se över villkoren i ett tillstånd som har beviljats tills vidare.

När tillståndsmyndigheten beviljar miljö-tillstånd ska den samtidigt, om inte något annat följer av 126 §, bestämma om ersättning för skador som verksamheten orsakar genom förorening av vattendrag. Då tillämpas inte 9 § i lagen om ersättning för miljöskador. Ersättningen ska bestämmas med beaktande av vad som i 87 § i denna lag föreskrivs om tillståndets tidsbundenhet.

159 §

159 §

*Kompetens som krävs av dem som hanterar
ämnen som bryter ned ozonskiktet samt vissa
fluorerade växthusgaser och hur kompeten-
sen visas**Kompetens som krävs av dem som hanterar
ämnen som bryter ned ozonskiktet samt vissa
fluorerade växthusgaser och hur kompeten-
sen visas*

En person eller verksamhetsutövare som hanterar ämnen som avses i ozonförordningen och F-gasförordningen, eller som installerar eller utför underhåll eller service på anordningar eller system som innehåller sådana ämnen, eller som sköter avfallshanteringen för sådana anordningar eller system ska ha tillräcklig kompetens att förebygga utsläpp av de ämnen som används i anordningen eller systemet.

En person eller verksamhetsutövare som hanterar ämnen som avses i ozonförordningen eller bilaga 1 till F-gasförordningen, som installerar eller utför underhåll eller service på anordningar eller system som innehåller sådana ämnen eller som sköter avfallshanteringen för sådana anordningar eller system ska ha sådan tillräcklig kompetens att förebygga utsläpp av ämnena som anges i en förordning av statsrådet som utfärdas med stöd

av denna lag.

162 §

Certifiering

Säkerhets- och kemikalieverket kan besluta att återkalla ett certifikat, om en verksamhetsutövare eller person inte längre uppfyller kompetenskraven. Innan certifikatet återkallas ska Säkerhets- och kemikalieverket ge verksamhetsutövaren eller personen möjlighet att avhjälpa bristen i fråga om kompetenskraven, om inte bristen är så väsentlig att den inte kan avhjälpas inom en skälig tid.

162 §

Certifiering

Säkerhets- och kemikalieverket kan besluta att återkalla ett certifikat, *om det framkommer att en person eller verksamhetsutövare inte handlar i enlighet med kompetenskraven eller om en verksamhetsutövare inte längre uppfyller kompetenskraven.* Innan certifikatet återkallas ska Säkerhets- och kemikalieverket ge verksamhetsutövaren eller personen möjlighet att avhjälpa bristen i fråga om kompetenskraven, om inte bristen är så väsentlig att den inte kan avhjälpas inom en skälig tid.

163 §

Kontroll av kyl-, luftkonditionerings- och värmepumpsanläggningar samt släckanläggningar

Innehavaren av eller ägaren till *kyl-, luftkonditionerings-, värmepumps- och släckanläggningar* som innehåller i 159 § 1 mom. avsedda ämnen ska se till att anordningarna och eventuella läckagedetektorsystem inspekteras regelbundet.

Anordningens innehavare eller ägare ska se till att den som utför inspektionen eller verksamhetsutövaren har ett av Säkerhets- och kemikalieverket utfärdat certifikat enligt 162 §. *Anordningens innehavare eller ägare ska föra en underhålls- och inspektionsjournal som på begäran ska visas upp för tillsynsmyndigheten. I anslutning till anordningen ska det finnas ett meddelande om när den senast har inspekterats.*

Närmare bestämmelser om de inspektioner som avses i 1 mom. samt om de uppgifter som underhålls- och inspektionsjournalen ska innehålla utfärdas genom förordning av stats-

163 §

Läckagekontroller

Innehavaren av eller ägaren till *anordningar* som innehåller i 159 § 1 mom. avsedda ämnen ska se till att anordningarna och eventuella läckagedetektorsystem inspekteras regelbundet *och att det förs service- och kontrolljournal över anordningarna på det sätt som föreskrivs i artikel 23 i ozonförordningen och i artiklarna 4—6 i F-gasförordningen.*

Anordningens innehavare eller ägare ska se till att den som utför inspektionen och verksamhetsutövaren har ett av Säkerhets- och kemikalieverket utfärdat certifikat enligt 162 §.

Närmare bestämmelser om de inspektioner som avses i 1 mom. samt om de uppgifter som service- och kontrolljournalen ska innehålla utfärdas genom förordning av statsrådet.

rådet.

165 §

Lämnande av uppgifter om fluorerade växthusgaser

Den som importerar eller exporterar ämnen som avses i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG eller i bilaga I till F-gasförordningen, importerar eller exporterar anordningar som innehåller sådana ämnen, eller tillverkar, installerar eller underhåller anordningar som innehåller sådana ämnen eller utför annan behandling, distribution eller avfallshantering av sådana ämnen ska på begäran årligen lämna Finlands miljöcentral uppgifter om användning, import, export och bortskaffande av dessa ämnen.

Närmare bestämmelser om de uppgifter som avses i 1 mom. och om hur de ska lämnas får utfärdas genom förordning av statsrådet.

183 §

Förbud och förelägganden som gäller ämnen, kemikalier, preparat, produkter, anordningar och maskiner

Säkerhets- och kemikalieverket beslutar om förbud och förelägganden enligt 1 och 2 mom. när överträdelsen gäller efterlevnaden av en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 216 § och som gäller produkter som innehåller organiska lösningsmedel. Säkerhets- och kemikalieverket beslutar om förbud och föreläggande också i de fall där överträdelsen gäller fullgörande av skyldigheter enligt 159—163 § och bestämmelser som utfärdats med stöd av dem, eller iakttagande av beslut om undantag enligt 218 § 2 mom. Finlands miljöcentral beslutar om förbud och förelägganden i de fall där överträdelsen gäller

165 §

Lämnande av uppgifter om fluorerade växthusgaser

Den som importerar eller exporterar ämnen som avses i bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG eller i *bilagorna 1 och 2* till F-gasförordningen, importerar eller exporterar anordningar som innehåller sådana ämnen, eller tillverkar, installerar eller underhåller anordningar som innehåller sådana ämnen eller utför annan behandling, distribution eller avfallshantering av sådana ämnen ska på begäran årligen lämna Finlands miljöcentral uppgifter om *försäljning*, användning, import, export och bortskaffande av dessa ämnen.

Närmare bestämmelser om de uppgifter som avses i 1 mom. och om hur de ska lämnas får utfärdas genom förordning av statsrådet.

183 §

Förbud och förelägganden som gäller ämnen, kemikalier, preparat, produkter, anordningar och maskiner

Säkerhets- och kemikalieverket beslutar om förbud och förelägganden enligt 1 och 2 mom. när överträdelsen gäller efterlevnaden av en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 216 § och som gäller produkter som innehåller organiska lösningsmedel. Säkerhets- och kemikalieverket beslutar om förbud och föreläggande också i de fall där överträdelsen gäller fullgörande av skyldigheter *för certifiering av personer och verksamhetsutövare* enligt 159—163 §, bestämmelser som utfärdats med stöd av dem *eller F-gasförordningen*, eller iakttagande av beslut om undantag enligt 218 § 2 mom. Fin-

efterlevnaden av ozonförordningen, *F-gasförordningen*, en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 216 § för skydd av ozonskiktet eller en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 163 §. Förbud mot användning av en enskild anordning som strider mot bestämmelserna samt föreläggande att fullgöra underhållsskyldighet meddelas dock av en tillsynsmyndighet som avses i 23 § 1 mom.

lands miljöcentral beslutar om förbud och förelägganden i de fall där överträdelsen gäller efterlevnaden av ozonförordningen, en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 216 § för skydd av ozonskiktet eller en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 163 §. *Finlands miljöcentral beslutar också om förbud och förelägganden i fall som rör efterlevnaden av F-gasförordningen till andra delar än när det gäller certifiering av personer och verksamhetsutövare.* Förbud mot användning av en enskild anordning som strider mot bestämmelserna samt föreläggande att fullgöra underhållsskyldighet meddelas dock av en tillsynsmyndighet som avses i 23 § 1 mom.

205 §

Avgifter

Utöver vad som i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) föreskrivs om avgifter för statliga myndigheters prestationer, får den statliga tillsynsmyndigheten ta ut avgift för

1) sådan periodisk inspektion av och annan regelbunden tillsyn över tillståndspliktig och registreringspliktig verksamhet som baserar sig på ett tillsynsprogram som myndigheten utarbetat,

2) inspektioner som avses i 169 §,

3) inspektioner som behövs för tillsynen över att ett förbud eller föreläggande som avses i 175 eller 176 § iakttas eller för tillsynen över sådant avbrytande av verksamheten som avses i 181 §.

Den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten får ta ut avgift för

1) behandling av ett tillstånd, en anmälan eller ett annat ärende som avses i denna lag,

2) sådan periodisk inspektion av och annan regelbunden tillsyn över tillståndspliktig och registreringspliktig verksamhet som baserar sig på ett tillsynsprogram som myndigheten utarbetat,

3) inspektioner som behövs för tillsynen över att ett förbud eller föreläggande som avses i 175 eller 176 § iakttas eller för tillsynen över sådant avbrytande av verksamheten som avses i 181 §.

205 §

Avgifter

Utöver vad som i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) föreskrivs om avgifter för statliga myndigheters prestationer, får den statliga tillsynsmyndigheten ta ut avgift för

1) sådan periodisk inspektion av och annan regelbunden tillsyn över tillståndspliktig och registreringspliktig verksamhet som baserar sig på ett tillsynsprogram som myndigheten utarbetat,

2) inspektioner som avses i 169 §,

3) inspektioner som behövs för tillsynen över att ett förbud eller föreläggande som avses i 175 eller 176 § iakttas eller för tillsynen över sådant avbrytande av verksamheten som avses i 181 §.

Den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten får ta ut avgift för

1) behandling av ett tillstånd, en anmälan eller ett annat ärende som avses i denna lag,

2) sådan periodisk inspektion av och annan regelbunden tillsyn över tillståndspliktig och registreringspliktig verksamhet som baserar sig på ett tillsynsprogram som myndigheten utarbetat,

3) inspektioner som behövs för tillsynen över att ett förbud eller föreläggande som avses i 175 eller 176 § iakttas eller för tillsynen över sådant avbrytande av verksamheten som avses i 181 §.

Bestämmelser om avgifter till kommunen

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Avgifter som kommunen tar ut får motsvara högst kommunens totala kostnader för prestationen. Grunderna för avgifterna till kommunen fastställs närmare i en taxa som antas av kommunen.

Avgift tas inte ut för behandling av ärenden som inlets på initiativ av en myndighet eller en part som orsakas olägenhet, om inte något annat följer av 1 eller 2 mom. För behandling av ett ärende som har inlets på yrkande av någon annan än en myndighet eller en part som orsakas olägenhet får avgift tas ut hos den som inlett ärendet, om det ska anses uppenbart att ärendet har väckts utan grund.

Bestämmelser om indrivning av offentliga fordringar utan dom eller beslut och om rätten att anföra grundbesvär över en avgift finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

225 §

Brott mot miljöskyddslagen

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

6) åsidosätter sin skyldighet enligt artikel 4—8, 10—13, 15—17, 20, 22—24 eller 27 i ozonförordningen eller sin skyldighet enligt artiklarna 3—9 i F-gasförordningen, handlar i strid med sin skyldighet enligt artiklarna 5, 6 eller 9.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 166/2006 om upprättande av ett europeiskt register över utsläpp och överföringar av föreningar och om ändring av rådets direktiv 91/689/EEG och 96/61/EG, handlar i strid med 159 § 1 mom. eller 161 § eller handlar i strid med en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 17 kap.,

för behandling och kontroll av tillståndsansökningar enligt 47 a § finns i 23 § i marktäktslagen.

Avgifter som kommunen tar ut får motsvara högst kommunens totala kostnader för prestationen. Grunderna för avgifterna till kommunen fastställs närmare i en taxa som antas av kommunen.

Avgift tas inte ut för behandling av ärenden som inlets på initiativ av en myndighet eller en part som orsakas olägenhet, om inte något annat följer av 1 eller 2 mom. *eller det är fråga om en sådan ändring av ett tillstånd som avses i 89 § och som inlets på ansökan av en myndighet. Avgiften för ändring av ett tillstånd enligt 89 § ska tas ut av verksamhetsutövaren även om ärendet inlets på ansökan av en myndighet.*

För behandling av ett ärende som har inlets på yrkande av någon annan än en myndighet eller en part som orsakas olägenhet får avgift tas ut hos den som inlett ärendet, om det ska anses uppenbart att ärendet har väckts utan grund.

Bestämmelser om indrivning av offentliga fordringar utan dom eller beslut och om rätten att anföra grundbesvär över en avgift finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

225 §

Brott mot miljöskyddslagen

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

6) åsidosätter sin skyldighet enligt artikel 4—8, 10—13, 15—17, 20, 22—24 eller 27 i ozonförordningen eller sin skyldighet enligt artikel 3—8, 10—17 eller 19 i F-gasförordningen *eller* enligt 165 §, handlar i strid med sin skyldighet enligt artikel 5, 6 eller 9.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 166/2006 om upprättande av ett europeiskt register över utsläpp och överföringar av föreningar och om ändring av rådets direktiv 91/689/EEG och 96/61/EG, handlar i strid med 159 § 1 mom. eller 161 § eller handlar i strid med en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 17 kap. *eller med F-gasförordningen,*

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *brott mot miljöskyddslagen* dömas till böter.

230 §

Skyldighet att ansöka om miljötillstånd

Om man på det sätt som avses i 29 § väsentligt ändrar verksamhet som utövas med stöd av i 228 § 3 mom. avsedda beslut eller planer och som enligt denna lag är tillståndspliktig, ska miljötillstånd sökas för hela verksamheten. Att tillståndsärendet är anhängigt hindrar inte att verksamheten fortsätter.

231 §

När tillståndsplikten upphör

Om den verksamhet som avses i 1 mom. enligt 116 § 1 mom. ska registreras upphör miljötillståndet för verksamheten dock att gälla först när en statsrådsförordning som gäller verksamheten och som utfärdats med stöd av 10 § i denna lag eller 12 § i den lag som upphävs blir tillämplig. Om en verksamhet som ska registreras gäller inrättandet eller driften av en tillståndspliktig anläggning på det sätt som avses i 5 § 1 mom. 3 punkten, upphör miljötillståndet för anläggningen att gälla först när ansökan om miljötillstånd för väsentlig ändring av verksamheten ska göras enligt 29 §, när ansökan om översyn av tillståndsvillkoren blir anhängig enligt 71 § eller när miljötillståndet behöver ändras enligt 89 §.

232 §

Direktivanläggningar

Verksamhetsutövaren vid en direktivanläggning som är verksam när denna lag träder i kraft och i fråga om vilken slutsatserna om anläggningens huvudsakliga verksamhet har trätt i kraft före ikraftträdandet av denna lag

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *brott mot miljöskyddslagen* dömas till böter.

230 §

Skyldighet att ansöka om miljötillstånd

Om man på det sätt som avses i 29 § väsentligt ändrar verksamhet som utövas med stöd av i 228 § 2 mom. avsedda beslut eller *dess 3 mom. avsedda* planer och som enligt denna lag är tillståndspliktig, ska miljötillstånd sökas för hela verksamheten. Att tillståndsärendet är anhängigt hindrar inte att verksamheten fortsätter.

231 §

När tillståndsplikten upphör

Om den verksamhet som avses i 1 mom. enligt 116 § 1 mom. ska registreras upphör miljötillståndet för verksamheten dock att gälla först när en statsrådsförordning som gäller verksamheten och som utfärdats med stöd av 10 § i denna lag eller 12 § i den lag som upphävs blir tillämplig. Om en verksamhet som ska registreras gäller inrättandet eller driften av en tillståndspliktig anläggning på det sätt som avses i 5 § 1 mom. 3 punkten, upphör miljötillståndet för anläggningen att gälla först när ansökan om miljötillstånd för väsentlig ändring av verksamheten ska göras enligt 29 § eller när miljötillståndet behöver ändras enligt 89 §.

232 §

Direktivanläggningar

Verksamhetsutövaren vid en direktivanläggning som är verksam när denna lag träder i kraft och i fråga om vilken slutsatserna om anläggningens huvudsakliga verksamhet har trätt i kraft före ikraftträdandet av denna lag

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

ska göra en i 80 § 2 mom. avsedd utredning inom sex månader från ikraftträdandet av lagen, om anläggningens huvudsakliga verksamhet är tillverkning av glas, järn- och stålproduktion, produktion av cement, kalk och magnesiumoxid eller garvning av hudar och skinn, och i övriga fall inom ett år från ikraftträdandet, samt vid behov ansöka om översyn av tillståndet enligt 81 §.

Verksamhetsutövaren vid en direktivanläggning som är verksam när denna lag träder i kraft ska utarbeta den statusrapport som avses i 82 § senast i samband med att

- 1) tillstånd för väsentlig ändring av verksamheten söks enligt 29 §,
- 2) tillståndet eller tillståndsvillkoren ses över enligt 71 eller 81 §, eller
- 3) tillståndet ändras enligt 89 §.

På verksamhetsutövare vid stora förbränningsanläggningar och samförbränningsanläggningar tillämpas bestämmelserna i 2 mom. först efter den 31 oktober 2014.

235 §

Översyn av tillståndsvillkor som gäller säkerhet för avfallsbehandling

Om miljötillstånd har beviljats för avfallsbehandling före den 1 maj 2012 och den säkerhet som ställts för verksamheten inte är förenlig med 59—61 §, ska tillståndsvillkoret om säkerhet ses över senast i samband med att

- 1) tillstånd för väsentlig ändring av verksamheten söks enligt 29 §,
- 2) tillståndsvillkoren ses över enligt 71 eller 81 §,
- 3) tillståndet ändras enligt 89 §, eller
- 4) tillståndsmyndigheten meddelar förelägganden som avses i 94 § 3 mom. om åtgärder för avslutande av verksamheten.

ska göra en i 80 § 2 mom. avsedd utredning inom sex månader från ikraftträdandet, om anläggningens huvudsakliga verksamhet är tillverkning av glas, järn- och stålproduktion, produktion av cement, kalk och magnesiumoxid eller garvning av hudar och skinn, och i övriga fall inom ett år från ikraftträdandet, samt vid behov ansöka om översyn av tillståndet enligt 81 §.

Verksamhetsutövaren vid en direktivanläggning som är verksam när denna lag träder i kraft ska utarbeta den statusrapport som avses i 82 § senast i samband med att

- 1) tillstånd för väsentlig ändring av verksamheten söks enligt 29 §,
- 2) tillståndet eller tillståndsvillkoren ses över enligt 81 §, eller
- 3) tillståndet ändras enligt 89 §.

På verksamhetsutövare vid stora förbränningsanläggningar och samförbränningsanläggningar tillämpas 2 mom. först efter den 31 oktober 2014.

235 §

Översyn av tillståndsvillkor som gäller säkerhet för avfallsbehandling

Om miljötillstånd har beviljats för avfallsbehandling före den 1 maj 2012 och den säkerhet som ställts för verksamheten inte är förenlig med 59—61 §, ska tillståndsvillkoret om säkerhet ses över senast i samband med att

- 1) tillstånd för väsentlig ändring av verksamheten söks enligt 29 §,
- 2) tillståndsvillkoren ses över enligt 81 §,
- 3) tillståndet ändras enligt 89 §, eller
- 4) tillståndsmyndigheten meddelar förelägganden som avses i 94 § 3 mom. om åtgärder för avslutande av verksamheten.

Denna lag träder i kraft den 20 . Dess 47 a §, 87 § 2 mom. och 205 § 3 mom. träder dock i kraft först den 1 juli 2016.

Om en verksamhet inte längre kräver miljötillstånd enligt denna lag, upphör ett tillstånd eller ett med tillstånd jämförbart beslut att gälla när denna lag träder i kraft. Om en tillståndsansökan som gäller sådan verksamhet är anhängig, lämnas behandlingen av an-

sökan därhän.

En skyldighet enligt ett beslut om miljötillstånd som meddelats före denna lags ikraftträdande och som gäller översyn av tillståndsvillkoren upphör att gälla. Tillsynsmyndigheten ska i samband med den regelbundna tillsynen bedöma behovet att ändra ett sådant tillstånd i enlighet med 89 § senast ett år efter den tidpunkt då ansökan om översyn av tillståndet skulle ha lämnats till tillståndsmyndigheten.

Tillståndsärenden som har anhängiggjorts före lagens ikraftträdande ska behandlas i enlighet med de bestämmelser som gällde före ikraftträdandet, dock inte i enlighet med den upphävda 71 §. Detsamma gäller ärenden där tidsfristen för att inleda ärendet enligt ett villkor i miljötillståndet är före ikraftträdandet, men där tidsfristen inte iakttagits.

Tillståndsärenden som är anhängiga vid förvaltningsmyndigheter eller domstolar när 47 a § i denna lag träder i kraft ska behandlas och avgöras i enlighet med de bestämmelser som gällde vid den paragrafens ikraftträdande, om inte något annat föreskrivs nedan.

Om fullföljdsdomstolen upphäver ett tillståndsbeslut som de bestämmelser som gällde när 4 a § i denna lag träder i kraft ska tillämpas på och återförvisar ärendet för att behandlas på nytt i sin helhet, ska ärendet behandlas och avgöras i enlighet med denna lag.

Bilaga 1

Gällande lydelse

TILLSTÅNDSPLIKTIGA VERKSAMHETER

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
1. Skogsindustri	1. Skogsindustri
a) Industriella anläggningar där det framställs pappersmassa av trä eller andra fibrösa material	
b) Industriella anläggningar där det framställs papper, papp eller kartong, och produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dygn	
	a) Sågverk där produktionskapaciteten är minst 20 000 m ³ sågvirke per år
c) Industriella anläggningar där det framställs en eller flera av följande träskivor: OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor, och där produktionskapaciteten överstiger 600 m ³ per dygn	b) Upplag av obarkat virke i vatten där minst 20 000 m ³ virke kan förvaras på en gång, dock inte upplag i vatten där det finns ett slutet vattenhanteringssystem
d) Behandling av trä och träprodukter med kemikalier där produktionskapaciteten överstiger 75 m ³ per dygn av annat slag än behandling utslutande mot blånadssvampar	c) Fabriker som framställer OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år och högst 600 m ³ per dygn eller fabriker som tillverkar eller ytbelägger plywood eller andra träskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år
	d) Träimpregneringsinrättningar med en produktionskapacitet som är högst 75 m ³ per dygn eller andra sådana anläggningar som använder träskyddskemikalier där mängden använda träskyddskemikalier överstiger 1 ton per år
	e) Limträfabriker eller sådana fabriker som tillverkar andra limmade eller laminerade träprodukter med en förbrukning av lim som överstiger 25 ton per år
	f) Fanerfabriker
2. Metallindustri	2. Metallindustri
a) Rostning och sintring av metallhaltig malm, inbegripet sulfidmalm	
b) Produktion av råjärn eller stål (primär eller sekundär smältning), inklusive utrustning för kontinuerlig gjutning, med en kapacitet som överstiger 2,5 ton per timme	a) Kallvalsverk för järnbaserade metaller b) Järn- eller stålverk eller fabriker som tillverkar järnlegeringar, där produktionskapaciteten är högst 2,5 ton per timme
c) Produktion av icke-järnmetaller av malm, slig eller sekundärt råmaterial genom metallurgiska, kemiska eller elektrolytiska processer	

TABELL 1 Direktivanläggningar
d) Drift av järn- och stål-gjuterier med en produktionskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
e) Andra gjuterier eller smältverk där smältningsskapaciteten är högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år; vid smältning av bly eller kadmium högst 4 ton per dygn
f) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning som överstiger 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet som överstiger 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare överstiger 50 kilojoule och den använda värmeeffekten överstiger 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym överstiger 30 m ³
3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar med en total bränsleeffekt på minst 50 megawatt; vid fastställandet av anläggningens bränsleeffekt adderas alla energiproducerande enheter som finns på samma anläggningsområde
b) Avskiljning av koldioxidströmmar från anläggningar som omfattas av tabell 1 för geologisk lagring enligt direktiv 2009/31/EG
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala
a) Tillverkning av oorganiska kemikalier såsom <ul style="list-style-type: none"> — gaser, som t.ex. ammoniak, klor eller klorväte, fluor eller fluorväte, koloxider, svavelföreningar, kväveoxider, väte, svaveldioxid, karbonylklorid (fosgen) — syror, som t.ex. kromtrioxid, fluorvä-

TABELL 2 Andra anläggningar
c) Valsverk, smidesverkstäder eller dragerier för icke-järnmetaller
d) Drift av järn- och stål-gjuterier med en produktionskapacitet på högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år
e) Andra gjuterier eller smältverk där smältningsskapaciteten är högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år; vid smältning av bly eller kadmium högst 4 ton per dygn
f) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning av högst 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet på högst 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare är högst 50 kilojoule eller den använda värmeeffekten är högst 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym är minst 5 och högst 30 m ³
i) Fartygsvarv
j) Ackumulatorfabriker
3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar där det finns en eller flera energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt för förbränning av fast bränsle, och den sammanräknade bränsleeffekten för alla energiproducerande enheter på anläggningsområdet är under 50 megawatt
b) Kärnkraftverk
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala

Gällande lydelse

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
<p>tesyra, fosforsyra, salpetersyra, saltsyra, svavelsyra, oleum, svavelsyrlighet</p> <ul style="list-style-type: none"> — baser, som t.ex. ammoniumhydroxid, kaliumhydroxid, natriumhydroxid — salter, som t.ex. ammoniumklorid, kaliumklorat, kaliumkarbonat, natriumkarbonat, perborat, silverniträt — icke-metaller, metalloxider eller andra oorganiska föreningar, som t.ex. kalciumkarbid, kisel, kiselkarbid 	
<p>b) Tillverkning av organiska kemikalier såsom</p> <ul style="list-style-type: none"> — enkla kolväten (linjära eller cykliska, mättade eller omättade, alifatiska eller aromatiska) — syreinhållande organiska föreningar, särskilt alkoholer, aldehyder, ketoner, karboxylsyror, estrar och blandningar av estrar, acetater, etrar, peroxider och epoxihartser — svavelinhållande organiska föreningar — kväveinhållande organiska föreningar, särskilt aminer, amider, nitronyl- och nitroföreningar, nitratföreningar, nitriler, cyanater, isocyanater — fosfor innehållande organiska föreningar — halogenerade kolväten — metallorganiska föreningar — plaster (polymerer, syntetfibrer, regenererad cellulosa) — syntetgummi — färgämnen och pigment — ytaktiva ämnen och tensider 	
c) Olje- eller gasraffinaderier	
d) Tillverkning av växtskyddsmedel eller biocider	
e) Tillverkning av sprängämnen	
f) Tillverkning av gödselmedel baserade på fosfor-, kväve- eller kaliumbaserade råvaror (enkla eller sammansatta gödselmedel)	
g) Tillverkning av produkter som innehåller läkemedel, även mellanprodukter	
	a) Fabriker som tillverkar tvättmedel, där produktionskapaciteten är minst 50 ton per år
	b) Målarfärgs-, färg- eller lackfabriker, där produktionskapaciteten är minst 300 ton per år
	c) Limfabriker
	d) Gummifabriker
	e) Fabriker som tillverkar mineralolja produkter,

TABELL 1 Direktivanläggningar
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av kol eller förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt
b) Framställning av kol (hårt kol) eller av grafit-elektroder genom bränning eller grafitisering
c) Produktion av koks
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a) Ytbehandling av material, föremål eller produkter med användning av organiska lösningsmedel, i synnerhet för appretering, tryckning, bstrykning, avfettning, vattenskyddsimpregnering, limning, målning, rengöring eller impregnering med en förbrukning av organiskt lösningsmedel som överstiger 150 kg per timme eller mer än 200 ton per år

TABELL 2 Andra anläggningar
där produktionskapaciteten är minst 10 000 ton per år
f) Fabriker som tillverkar sötningsmedel
g) Fabriker som tillverkar stärkelsederivat
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på under 20 megawatt och där det tillverkas minst 3 000 ton bränsle per år
b) Anläggningar för tillverkning av fast, flytande eller gasformigt bränsle, där det tillverkas minst 5 000 ton bränsle per år
c) Anläggningar för tillverkning av grillkol med trä som råvara, där det tillverkas minst 3 000 ton kol per år
d) Distributionsstationer för flytande bränslen, där bränslecisternernas totala volym är minst 10 m ³ , dock inte distributionsstationer för bränsle som används i motordrivna fordon eller motorbåtar
e) Andra upplag för flytande bränslen eller hälso- eller miljöfarliga kemikalier i flytande form där det är möjligt att lagra minst 100 m ³ sådana kemikalier, dock inte bränslecisterner i registreringspliktiga energiproducerande anläggningar som avses i bilaga 2, stortransformatorstationer för kraftöverföring eller sådana styckegodslager för färdigt packade produkter som är belägna utanför ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde
f) Stenkolsupplag
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a1) Rengöring av ytor med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 1 ton per år, men är högst 200 ton per år
a2) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år, men är högst 200 ton per år — annan ytrensning än den som avses i un-

Gällande lydelse

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	<p>derpunkt a1</p> <ul style="list-style-type: none"> — ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem — beläggning av metall, plast, textil, väv, folie och papper — beläggning av träytor — läderbeläggning — beläggning av lindningstråd — skotillverkning — trä- och plastlaminering — limning — följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationscreenstryck, inklusive rotationscreenstryck på textil och papp, laminering eller lackering — förädling av gummi — bandlackering — träimpregnering
	<p>b) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år</p> <ul style="list-style-type: none"> — utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor — tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg — tillverkning av farmaceutiska produkter
	<p>c) Anläggningar där organiska lösningsmedel används och där förbrukningen av dem, fransett den andel som binds i produkterna, är minst 10 ton per år eller motsvarande toppförbrukning är minst 20 kg i timmen, inklusive verksamhet där flyktiga organiska föreningar frigörs ur de drivgaser eller expansionsmedel som ingår i råvarorna</p>
<p>7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv</p>	<p>7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv</p>
	<p>a) Gruvdrift och maskinell guldgrävning</p>
	<p>b) Anläggningar för anrikning av malmer eller mineraler</p>
	<p>c) Stenbrott eller sådan stenbrytning som är anknuten till annat än schaktningsarbete och där stenmaterial behandlas minst 50 dagar</p>
	<p>d) Torvutvinning och därtill anknuten dikning</p>
	<p>e) Permanenta stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning eller flyttbara stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning som är förlagda till ett visst område och i användning</p>

TABELL 1 Direktivanläggningar
8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Tillverkning av cementklinker i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dygn, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
c) Smältning av mineraler, inklusive tillverkning av mineralull, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
d) Tillverkning av glas inklusive glasfibrer, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
e) Tillverkning av asbest eller asbestbaserade produkter
f) Tillverkning av keramiska produkter genom bränning, särskilt takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin med en produktionskapacitet som överstiger 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet som överstiger 4 m ³ och med en satsningsdensitet per ugn på mer än 300 kg/m ³
g) Tillverkning av magnesiumoxid i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Förbehandling (tvättning, blekning och mercerisering) eller färgning av textilfibrer eller textilier där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn
b) Garvning av hudar och skinn med en behandlingskapacitet på mer än 12 ton färdiga produkter per dygn

TABELL 2 Andra anläggningar
sammanlagt minst 50 dagar
8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Cementfabriker där produktionskapaciteten i roterugn är högst 500 ton per dygn och i andra typer av ugnar högst 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en sammanlagd produktionskapacitet som är högst 50 ton per dygn
c) Mineralullsfabriker med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
d) Fabriker som tillverkar glas eller glasfiber med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
e) Anläggningar som behandlar asbest eller asbestbaserade produkter
Tillverkning av följande keramiska produkter genom bränning med en produktionskapacitet som är högst 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet på högst 4 m ³ och med en satsningsdensitet per ugn på högst 300 kg/m ³ : f1) keramik- eller porslinsfabriker med en produktionskapacitet på minst 200 ton per år f2) lättgrusfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
g) Permanenta betongstationer eller fabriker som tillverkar betongprodukter
h) Lättbetongfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
i) Gipsskivefabriker
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Anläggningar där textilfibrer eller textilier förbehandlas eller färgas med en behandlingskapacitet som är minst 1 och högst 10 ton per dygn
b) Läderfabriker eller anläggningar för pälsberedning, dock inte tillverkning av produkter från färdigt bearbetade skinn
c) Fiberduksfabriker
d) Tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten, där kapaciteten är minst 1 ton per dygn, eller

Gällande lydelse

TABELL 1 Direktivanläggningar
10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Drift av slakterier där produktionskapaciteten överstiger 50 ton slaktkroppar per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade: b) Enbart animaliska råvaror (andra än enbart mjölk) för en produktionskapacitet på mer än 75 ton färdiga produkter per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade: c) Enbart vegetabiliska råvaror för en produktionskapacitet på mer än 300 ton färdiga produkter per dygn eller 600 ton per dygn, om anläggningen är i drift i högst 90 dygn i rad under ett år

TABELL 2 Andra anläggningar
andra kemiska tvättinrättningar än de registreringspliktiga inrättningar som avses i bilaga 2
10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Slakterier där produktionskapaciteten är minst 5 och högst 50 ton slaktkroppar per dygn
b1) Anläggningar som behandlar eller förädlar kött eller köttprodukter och som använder minst 1 000 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
b2) Anläggningar som behandlar eller förädlar fisk eller fiskeriprodukter och som använder minst 100 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
c1) Anläggningar som behandlar eller förädlar potatis eller rotfrukt och som använder minst 2 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn
c2) Anläggningar som behandlar eller förädlar grönsaker, oljeväxter, melass eller maltkorn och som använder minst 5 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja
c3) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c1 och c2 och som behandlar eller förädlar vegetabiliska råvaror, och som använder minst 10 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker eller bagerier som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja
c4) Bryggerier med en produktionskapacitet som är minst 250 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn
c5) Tillverkning av cider och vin genom jäsning med en produktionskapacitet som är minst 750 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn
c6) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c4 och c5 och som tillverkar läske- el-

TABELL 1 Direktivanläggningar																												
<p>Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:</p> <p>d) Animaliska och vegetabiliska råvaror, både i kombinerade och separata produkter, där produktionskapaciteten för färdiga produkter i ton per dygn överstiger</p> <ul style="list-style-type: none"> — 75 om A är minst 10, eller — $300 - (22,5 \times A)$, om A är mindre än 10 där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av produktionskapaciteten för färdiga produkter. <p>Förpackningen ska inte inkluderas i produktens slutliga vikt. Denna punkt ska inte tillämpas då råvaran är endast mjölk.</p>																												
<table border="1"> <caption>Data for Tröskel (ton per dygn) vs Animaliskt material (% av produktionskapaciteten för färdiga)</caption> <thead> <tr> <th>Animaliskt material (%)</th> <th>Tröskel (ton per dygn)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>0</td><td>300</td></tr> <tr><td>1</td><td>281,25</td></tr> <tr><td>2</td><td>262,5</td></tr> <tr><td>3</td><td>243,75</td></tr> <tr><td>4</td><td>225</td></tr> <tr><td>5</td><td>206,25</td></tr> <tr><td>6</td><td>187,5</td></tr> <tr><td>7</td><td>168,75</td></tr> <tr><td>8</td><td>150</td></tr> <tr><td>9</td><td>131,25</td></tr> <tr><td>10</td><td>75</td></tr> <tr><td>11</td><td>75</td></tr> <tr><td>12</td><td>75</td></tr> </tbody> </table>	Animaliskt material (%)	Tröskel (ton per dygn)	0	300	1	281,25	2	262,5	3	243,75	4	225	5	206,25	6	187,5	7	168,75	8	150	9	131,25	10	75	11	75	12	75
Animaliskt material (%)	Tröskel (ton per dygn)																											
0	300																											
1	281,25																											
2	262,5																											
3	243,75																											
4	225																											
5	206,25																											
6	187,5																											
7	168,75																											
8	150																											
9	131,25																											
10	75																											
11	75																											
12	75																											
<p>e) Behandling och bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av mer än 200 ton per dygn (årsmedelvärde)</p>																												

TABELL 2 Andra anläggningar
<p>ler alkoholdrycker, där produktionskapaciteten är sammanlagt minst 50 miljoner liter per år och högst 300 000 liter per dygn</p>
<p>d1) Anläggningar som tillverkar margarin eller andra vegetabiliska eller animaliska fetter eller oljor med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d2) Industriella anläggningar som tillverkar eller blandar foder eller foderprotein med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d3) Glassfabriker eller ostmejerier, där produktionskapaciteten för färdiga produkter är minst 1 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d4) Anläggningar som tillverkar färdigmat med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 5 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p>
<p>e) Anläggningar för uppsamling, behandling eller bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av minst 100 och högst 200 ton per dygn</p>
<p>f) Fabriker som tillverkar sötsaker, där produktionskapaciteten är minst 15 ton per dygn</p>
<p>g) Anläggningar för förpackning av malt-, alkohol- eller läskedrycker, där produktionskapaciteten är minst 50 miljoner liter per år</p>

Gällande lydelse

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	h) Tillverkning av gelatin från hudar, skinn och ben
11. Djurstallar eller fiskodling	11. Djurstallar eller fiskodling
a) Uppfödning av fjäderfä med mer än 40 000 platser för fjäderfä och svinhus med mer än 2 000 platser för slaktsvin avsedda för produktion (> 30 kg), eller med mer än 750 platser för sugor; med fjäderfä avses höns, kalkoner, pärlhöns, ankor, änder, gäss, vaktlar, duvor, fasaner, rapphöns och andra fåglar	a) Djurstallar som är avsedda för minst 30 mjölkkor, 80 köttnöt, 60 hästar eller ponnyer, 160 tackor eller getter, 60—750 fullvuxna sugor, 210—2 000 slaktsvin, 2 700-40 000 värphönor eller 10 000—40 000 broilrar, eller andra djurstallar som med avseende på stallgödselproduktionen eller miljöverkningarna motsvarar ett djurstall för minst 210 slaktsvin
	b) Pälsdjursfarmer för minst 250 avelshonor av mink eller iller eller för minst 50 avelshonor av räv eller sjubb eller för minst 50 avelshonor av andra pälsdjur, eller andra pälsdjursfarmer som med avseende på stallgödselproduktionen eller miljöverkningarna motsvarar en pälsdjursfarm för minst 250 avelshonor av mink
	c) Fiskodlingar där minst 2 000 kg torrfoder eller den mängd annat foder som har motsvarande näringsvärde används årligen eller där fiskbeståndet ökar med minst 2 000 kg per år, eller som omfattar en minst 20 hektar stor damm eller grupp av dammar med naturligt foder
12. Trafik	12. Trafik
	a) Hamnar eller lastnings- eller lossningskajer som i huvudsak är avsedda för handelssjöfart och som lämpar sig för fartyg med en dräktighet som överstiger 1 350 ton
	b) Flygplatser
	c) Depåer för fler än 50 bussar eller lastbilar eller arbetsmaskinsdepåer av motsvarande storlek
	d) Utomhus belägna motorsportbanor
	e) Kemikaliebangårdar eller terminaler där hälso- eller miljöfarliga kemikalier förflyttas från ett transportmedel till ett annat transportmedel eller ett upplag, eller från ett upplag till ett transportmedel, dock inte förflyttning av styckegods
13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten	13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten
a) Behandling av avfall i avfallsförbränningsanläggningar eller i samförbränningsanläggningar för avfall med en kapacitet som överstiger 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en ka-	a) Avfallsförbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar för avfall som bränner fast eller flytande avfall med en kapacitet på högst 3 ton per timme för icke-farligt avfall och

TABELL 1 Direktivanläggningar
pacitet som överstiger 10 ton per dygn för farligt avfall
b) Bortskaffande eller återvinning av djurkroppar eller animaliskt avfall där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn
c) Fristående avloppsreningsverk för avloppsvatten från anläggningar som avses i tabell 1 och som inte omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse
d) Behandling av farligt avfall med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter: <ul style="list-style-type: none">— biologisk behandling— fysikalisk-kemisk behandling— sammansmältning eller blandning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds— omförpackning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds— återvinning/regenerering av lösningsmedel— återvinning/regenerering av oorganiska material utom metaller och metallföreningar— regenerering av syror eller baser— återvinning av komponenter som används till att minska föroreningar— återvinning av komponenter från katalysatorer— omräffinerings av olja eller annan återanvändning av olja— invallning direkt på marken
e) Bortskaffande av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 50 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse: <ul style="list-style-type: none">— biologisk behandling— fysikalisk-kemisk behandling— förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning— behandling av slagg och aska— behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som

TABELL 2 Andra anläggningar
med en kapacitet på högst 10 ton per dygn för farligt avfall
b) Anläggningar där behandlingskapaciteten i fråga om djurkroppar eller animaliskt avfall är högst 10 ton per dygn
c) Andra än sådana fristående avloppsreningsverk för industrier som avses i 13 punkten underpunkt c i tabell 1 där processat avloppsvatten från de verksamheter som avses i tabell 2 behandlas

Gällande lydelse

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
<p>utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter</p>	
<p>f) Återvinning, eller en kombination av återvinning och bortscaffande, av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 75 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologisk behandling — förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning — behandling av slagg och aska — behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter <p>När den enda avfallshantering som bedrivs är anaerob biologisk nedbrytning, ska tröskelvärdet för kapacitet för denna verksamhet vara 100 ton per dygn</p>	
<p>g) Avstjälningsplatser som tar emot mer än 10 ton avfall per dygn eller med en totalkapacitet på mer än 25 000 ton, med undantag för avstjälningsplatser för inert avfall</p>	
<p>h) Tillfällig lagring av farligt avfall som inte omfattas av 13 punkten underpunkt g i tabell 1 i avvaktan på någon av de verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a, d, g och i i tabell 1, med en totalkapacitet på mer än 50 ton med undantag för tillfällig lagring, före insamling, på den plats där avfallet uppkommer</p>	
<p>i) Lagring under markytan av farligt avfall med en totalkapacitet på mer än 50 ton</p>	
	<p>d) Behandling och avledning av avloppsvatten från tätbebyggelse där personekvivalenten är minst 100 personer</p>
	<p>e) Deponier för utvinningsavfall</p>
	<p>f) Annan behandling av avfall än vad som avses i 13 punkten underpunkterna a, b och e i tabell 2 och som omfattas av tillämpningsområdet för avfallslagen och sker i en anläggning eller yrkesmässigt</p>
<p>14. Annan verksamhet</p>	<p>14. Annan verksamhet</p>
	<p>a) Utomhus belägna skjutbanor</p>

TABELL 1 Direktivanläggningar

TABELL 2 Andra anläggningar
b) Permanenta, utomhus belägna anläggningar för blåstring
c) Permanenta djurgårdar eller nöjesparker
d) Krematorier eller anläggningar för kremering av sällskapsdjur
e) Andra gödselbrukerier än de som avses i 4 punkten underpunkt f i tabell 1
f) Prospektering efter och utvinning av olja och gas inom Finlands territorialvatten eller i Finlands ekonomiska zon samt annan därmed förknippad verksamhet

Bilaga 1

Föreslagen lydelse

TILLSTÅNDSPLIKTIGA VERKSAMHETER

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
1. Skogsindustri	1. Skogsindustri
a) Industriella anläggningar där det framställs pappersmassa av trä eller andra fibrösa material	
b) Industriella anläggningar där det framställs papper, papp eller kartong, och produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dygn	
	a) Sågverk där produktionskapaciteten är minst 20 000 m ³ sågvirke per år
	b) Upplag av obarkat virke i vatten där minst 20 000 m ³ virke kan förvaras på en gång, dock inte upplag i vatten där det finns ett slutet vattenhanteringssystem
c) Industriella anläggningar där det framställs en eller flera av följande träskivor: OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor, och där produktionskapaciteten överstiger 600 m ³ per dygn	c) Fabriker som framställer OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år och högst 600 m ³ per dygn eller fabriker som tillverkar eller ytbelägger plywood eller andra träskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år
d) Behandling av trä och träprodukter med kemikalier där produktionskapaciteten överstiger 75 m ³ per dygn av annat slag än behandling uteslutande mot blånadssvampar	d) Träimpregneringsinrättningar med en produktionskapacitet som är högst 75 m ³ per dygn eller andra sådana anläggningar som använder träskyddskemikalier där mängden använda träskyddskemikalier överstiger 1 ton per år
	e) Limträfabriker eller sådana fabriker som tillverkar andra limmade eller laminerade träprodukter med en förbrukning av lim som överstiger 25 ton per år
	f) Fanerfabriker
2. Metallindustri	2. Metallindustri
a) Rostning och sintring av metallhaltig malm, inbegripet sulfidmalm	
b) Produktion av råjärn eller stål (primär eller sekundär smältning), inklusive utrustning för kontinuerlig gjutning, med en kapacitet som överstiger 2,5 ton per timme	a) Kallvalsverk för järnbaserade metaller b) Järn- eller stålverk eller fabriker som tillverkar järnlegeringar, där produktionskapaciteten är högst 2,5 ton per timme
c) Produktion av icke-järnmetaller av malm, slig eller sekundärt råmaterial genom metallurgiska, kemiska eller elektrolytiska processer	

TABELL 1 Direktivanläggningar
d) Drift av järn- och stål gjuterier med en produktionskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
e) <i>Andra gjuterier eller smältverk, med en smältningsskapacitet som överstiger 4 ton per dygn för bly och kadmium eller 20 ton per dygn för icke-järnmetaller</i>
f) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning som överstiger 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet som överstiger 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare överstiger 50 kilojoule och den använda värmeeffekten överstiger 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym överstiger 30 m ³
3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar med en total bränsleeffekt på minst 50 megawatt; vid fastställandet av anläggningens bränsleeffekt adderas alla energiproducerande enheter som finns på samma anläggningsområde
b) Avskiljning av koldioxidströmmar från anläggningar som omfattas av tabell 1 för geologisk lagring enligt direktiv 2009/31/EG
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala
a) Tillverkning av oorganiska kemikalier såsom <ul style="list-style-type: none"> — gaser, som t.ex. ammoniak, klor eller klorväte, fluor eller fluorväte, koloxider, svavelföreningar, kväveoxider, väte, svaveldioxid, karbonylklorid (fosgen) — syror, som t.ex. kromtrioxid, fluorvä-

TABELL 2 Andra anläggningar
c) Valsverk, smidesverkstäder eller dragerier för icke-järnmetaller
d) Drift av järn- och stål gjuterier med en produktionskapacitet på högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år
e) Andra gjuterier eller smältverk där smältningsskapaciteten är högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år; vid smältning av bly eller kadmium högst 4 ton per dygn
f) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning av högst 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet på högst 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare är högst 50 kilojoule eller den använda värmeeffekten är högst 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym är minst 5 och högst 30 m ³
i) Fartygsvarv
j) Ackumulatorfabriker
3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar där det finns en eller flera energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt för förbränning av fast bränsle, och den sammanräknade bränsleeffekten för alla energiproducerande enheter på anläggningsområdet är under 50 megawatt
b) Kärnkraftverk
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
<p>tesyra, fosforsyra, salpetersyra, saltsyra, svavelsyra, oleum, svavelsyrlighet</p> <ul style="list-style-type: none"> — baser, som t.ex. ammoniumhydroxid, kaliumhydroxid, natriumhydroxid — salter, som t.ex. ammoniumklorid, kaliumklorat, kaliumkarbonat, natriumkarbonat, perborat, silverniträt — icke-metaller, metalloxider eller andra oorganiska föreningar, som t.ex. kalciumkarbid, kisel, kiselkarbid 	
<p>b) Tillverkning av organiska kemikalier såsom</p> <ul style="list-style-type: none"> — enkla kolväten (linjära eller cykliska, mättade eller omättade, alifatiska eller aromatiska) — syreinhållande organiska föreningar, särskilt alkoholer, aldehyder, ketoner, karboxylsyror, estrar och blandningar av estrar, acetater, etrar, peroxider och epoxihartser — svavelinnehållande organiska föreningar — kväveinhållande organiska föreningar, särskilt aminer, amider, nitronyl- och nitroföreningar, nitratföreningar, nitriler, cyanater, isocyanater — fosfor innehållande organiska föreningar — halogenerade kolväten — metallorganiska föreningar — plaster (polymerer, syntetfibrer, regenererad cellulosa) — syntetgummi — färgämnen och pigment — ytaktiva ämnen och tensider 	
c) Olje- eller gasraffinaderier	
d) Tillverkning av växtskyddsmedel eller biocider	
e) Tillverkning av sprängämnen	
f) Tillverkning av gödselmedel baserade på fosfor-, kväve- eller kaliumbaserade råvaror (enkla eller sammansatta gödselmedel)	
g) Tillverkning av produkter som innehåller läkemedel, även mellanprodukter	
	a) Fabriker som tillverkar tvättmedel, där produktionskapaciteten är minst 50 ton per år
	b) Målarfärgs-, färg- eller lackfabriker, där produktionskapaciteten är minst 300 ton per år
	c) Limfabriker
	d) Gummifabriker
	e) Fabriker som tillverkar mineralolja produkter,

TABELL 1 Direktivanläggningar
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av kol eller förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt
b) Framställning av kol (hårt kol) eller av grafit-elektroder genom bränning eller grafitisering
c) Produktion av koks
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a) Ytbehandling av material, föremål eller produkter med användning av organiska lösningsmedel, i synnerhet för appretering, tryckning, bstrykning, avfettning, vattenskyddsimpregnering, limning, målning, rengöring eller impregnering med en förbrukning av organiskt lösningsmedel som överstiger 150 kg per timme eller mer än 200 ton per år

TABELL 2 Andra anläggningar
där produktionskapaciteten är minst 10 000 ton per år
f) Fabriker som tillverkar sötningsmedel
g) Fabriker som tillverkar stärkelsederivat
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på under 20 megawatt och där det tillverkas minst 3 000 ton bränsle per år
b) Anläggningar för tillverkning av fast, flytande eller gasformigt bränsle, där det tillverkas minst 5 000 ton bränsle per år
c) Anläggningar för tillverkning av grillkol med trä som råvara, där det tillverkas minst 3 000 ton kol per år
d) Distributionsstationer för flytande bränslen, där bränslecisternernas totala volym är minst 10 m ³ , dock inte distributionsstationer för bränsle som används i motordrivna fordon eller motorbåtar
e) Andra upplag för flytande bränslen eller hälso- eller miljöfarliga kemikalier i flytande form där det är möjligt att lagra minst 100 m ³ sådana kemikalier, dock inte bränslecisterner i registreringspliktiga energiproducerande anläggningar som avses i bilaga 2, stortransformatorstationer för kraftöverföring eller sådana styckegodslager för färdigt packade produkter som är belägna utanför ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde
f) Stenkolsupplag
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a1) Rengöring av ytor med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 1 ton per år, men är högst 200 ton per år
a2) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år, men är högst 200 ton per år — annan ytrensning än den som avses i un-

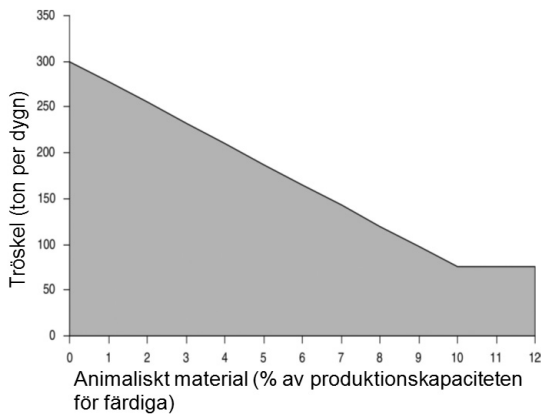
TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	<p>derpunkt a1</p> <ul style="list-style-type: none"> — ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem — beläggning av metall, plast, textil, väv, folie och papper — beläggning av träytor — läderbeläggning — beläggning av lindningstråd — skotillverkning — trä- och plastlaminering — limning — följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationscreenstryck, inklusive rotationscreenstryck på textil och papp, laminering eller lackering — förädling av gummi — bandlackering — träimpregnering
	<p>b) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år</p> <ul style="list-style-type: none"> — utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor — tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg — tillverkning av farmaceutiska produkter
	<p>c) Anläggningar där organiska lösningsmedel används och där förbrukningen av dem, fränsett den andel som binds i produkterna, är minst 10 ton per år eller motsvarande toppförbrukning är minst 20 kg i timmen, inklusive verksamhet där flyktiga organiska föreningar frigörs ur de drivgaser eller expansionsmedel som ingår i råvarorna</p>
<p>7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv</p>	<p>7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv</p>
	<p>a) Gruvdrift och maskinell guldgrävning</p>
	<p>b) Anläggningar för anrikning av malmer eller mineraler</p>
	<p>c) Stenbrott eller sådan stenbrytning som är anknuten till annat än schaktningsarbete och där stenmaterial behandlas minst 50 dagar</p>
	<p>d) Torvutvinning och därtill anknuten dikning</p>
	<p>e) Permanenta stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning eller flyttbara stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning som är förlagda till ett visst område och i användning</p>

TABELL 1 Direktivanläggningar
8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Tillverkning av cementklinker i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dygn, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
c) Smältning av mineraler, inklusive tillverkning av mineralull, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
d) Tillverkning av glas inklusive glasfibrer, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn
e) Tillverkning av asbest eller asbestbaserade produkter
f) Tillverkning av keramiska produkter genom bränning, särskilt takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin med en produktionskapacitet som överstiger 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet som överstiger 4 m ³ och med en sättningsdensitet per ugn på mer än 300 kg/m ³
g) Tillverkning av magnesiumoxid i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Förbehandling (tvättning, blekning och mercerisering) eller färgning av textilfibrer eller textilier där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn
b) Garvning av hudar och skinn med en behandlingskapacitet på mer än 12 ton färdiga produkter per dygn

TABELL 2 Andra anläggningar
sammanlagt minst 50 dagar
8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Cementfabriker där produktionskapaciteten i roterugn är högst 500 ton per dygn och i andra typer av ugnar högst 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en sammanlagd produktionskapacitet som är högst 50 ton per dygn
c) Mineralullsfabriker med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
d) Fabriker som tillverkar glas eller glasfiber med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
e) Anläggningar som behandlar asbest eller asbestbaserade produkter
Tillverkning av följande keramiska produkter genom bränning med en produktionskapacitet som är högst 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet på högst 4 m ³ och med en sättningsdensitet per ugn på högst 300 kg/m ³ : f1) keramik- eller porslinsfabriker med en produktionskapacitet på minst 200 ton per år f2) lättgrusfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
g) Permanenta betongstationer eller fabriker som tillverkar betongprodukter
h) Lättbetongfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
i) Gipsskivefabriker
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Anläggningar där textilfibrer eller textilier förbehandlas eller färgas med en behandlingskapacitet som är minst 1 och högst 10 ton per dygn
b) Läderfabriker eller anläggningar för pälsberedning, dock inte tillverkning av produkter från färdigt bearbetade skinn
c) Fiberduksfabriker
d) Tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten, där kapaciteten är minst 1 ton per dygn, eller andra kemiska tvättinrättningar än de registre-

TABELL 1 Direktivanläggningar
10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Drift av slakterier där produktionskapaciteten överstiger 50 ton slaktkroppar per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:
b) Enbart animaliska råvaror (andra än enbart mjölk) för en produktionskapacitet på mer än 75 ton färdiga produkter per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:
c) Enbart vegetabiliska råvaror för en produktionskapacitet på mer än 300 ton färdiga produkter per dygn eller 600 ton per dygn, om anläggningen är i drift i högst 90 dygn i rad under ett år

TABELL 2 Andra anläggningar
ringspliktiga inrättningar som avses i bilaga 2
10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Slakterier där produktionskapaciteten är minst 5 och högst 50 ton slaktkroppar per dygn
b1) Anläggningar som behandlar eller förädlar kött eller köttprodukter och som använder minst 1 000 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
b2) Anläggningar som behandlar eller förädlar fisk eller fiskeriprodukter och som använder minst 100 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
c1) Anläggningar som behandlar eller förädlar potatis eller rotfrukt och som använder minst 2 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn
c2) Anläggningar som behandlar eller förädlar grönsaker, oljeväxter, melass eller malkorn och som använder minst 5 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja
c3) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c1 och c2 och som behandlar eller förädlar vegetabiliska råvaror, och som använder minst 10 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker eller bagerier som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja
c4) Bryggerier med en produktionskapacitet som är minst 250 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn
c5) Tillverkning av cider och vin genom jäsning med en produktionskapacitet som är minst 750 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn
c6) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c4 och c5 och som tillverkar läsk- eller alkoholdrycker, där produktionskapaciteten är

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar																												
<p>Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade:</p> <p>d) Animaliska och vegetabiliska råvaror, både i kombinerade och separata produkter, där produktionskapaciteten för färdiga produkter i ton per dygn överstiger</p> <ul style="list-style-type: none"> — 75 om A är minst 10, eller — $300 - (22,5 \times A)$, om A är mindre än 10 där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av produktionskapaciteten för färdiga produkter. <p>Förpackningen ska inte inkluderas i produktens slutliga vikt. Denna punkt ska inte tillämpas då råvaran är endast mjölk.</p> <table border="1" data-bbox="236 1003 778 1415"> <caption>Data for Tröskel (ton per dygn) vs Animaliskt material (% av produktionskapaciteten för färdiga)</caption> <thead> <tr> <th>Animaliskt material (%)</th> <th>Tröskel (ton per dygn)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr><td>0</td><td>300</td></tr> <tr><td>1</td><td>277,5</td></tr> <tr><td>2</td><td>255</td></tr> <tr><td>3</td><td>232,5</td></tr> <tr><td>4</td><td>210</td></tr> <tr><td>5</td><td>187,5</td></tr> <tr><td>6</td><td>165</td></tr> <tr><td>7</td><td>142,5</td></tr> <tr><td>8</td><td>120</td></tr> <tr><td>9</td><td>97,5</td></tr> <tr><td>10</td><td>75</td></tr> <tr><td>11</td><td>75</td></tr> <tr><td>12</td><td>75</td></tr> </tbody> </table>	Animaliskt material (%)	Tröskel (ton per dygn)	0	300	1	277,5	2	255	3	232,5	4	210	5	187,5	6	165	7	142,5	8	120	9	97,5	10	75	11	75	12	75	<p>sammanlagt minst 50 miljoner liter per år och högst 300 000 liter per dygn</p> <p>d1) Anläggningar som tillverkar margarin eller andra vegetabiliska eller animaliska fetter eller oljor med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d2) Industriella anläggningar som tillverkar eller blandar foder eller foderprotein med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d3) Glassfabriker eller ostmejerier, där produktionskapaciteten för färdiga produkter är minst 1 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p> <p>d4) Anläggningar som tillverkar färdigmat med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 5 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall $300 - (22,5 \times A)$ ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna</p>
Animaliskt material (%)	Tröskel (ton per dygn)																												
0	300																												
1	277,5																												
2	255																												
3	232,5																												
4	210																												
5	187,5																												
6	165																												
7	142,5																												
8	120																												
9	97,5																												
10	75																												
11	75																												
12	75																												
<p>e) Behandling och bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av mer än 200 ton per dygn (årsmedelvärde)</p>	<p>e) Anläggningar för uppsamling, behandling eller bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av minst 100 och högst 200 ton per dygn</p>																												
	<p>f) Fabriker som tillverkar sötsaker, där produktionskapaciteten är minst 15 ton per dygn</p>																												
	<p>g) Anläggningar för förpackning av malt-, alkohol- eller läskedrycker, där produktionskapaciteten är minst 50 miljoner liter per år</p>																												

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	h) Tillverkning av gelatin från hudar, skinn och ben
11. Djurstallar eller fiskodling	11. Djurstallar eller fiskodling
a) Uppfödning av fjäderfä med mer än 40 000 platser för fjäderfä och svinhus med mer än 2 000 platser för slaktsvin avsedda för produktion (> 30 kg), eller med mer än 750 platser för suggor; med fjäderfä avses höns, kalkoner, pärlhöns, ankor, änder, gäss, vaktlar, duvor, fasaner, raphöns och andra fåglar	a) <i>Djurstallar som är avsedda för minst 50 mjölkkor, 100 köttnöt, 60 hästar eller ponnyer, 250 tackor eller getter, 100 fullvuxna suggor, 250 slaktsvin, 4 000 värphöns eller 10 000 broilrar</i>
	b) <i>Pälsdjursfarmer för minst 500 avelshonor av mink eller iller eller för minst 250 avelshonor av räv eller sjubb</i>
	c) <i>Djurstallar eller pälsdjursfarmer för andra djurarter än de som nämns i a eller b, när antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienten i tabell 1 i bilaga 3 är minst 250</i>
	d) <i>Tillståndsplikten för djurstallar och pälsdjursfarmer där det finns flera arter av de produktionsdjur som nämns i a eller b eller i bilaga 3 bestäms utifrån antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3. I sådana fall sammanräknas antalet djurenheter för alla de olika produktionsdjuren och totalsumman jämförs med den till djurenheter omräknade gräns för tillståndsplikten som fås för produktionsdjuret med det största antalet djurenheter och där tillståndsplikt inträder. Den till djurenheter omräknade gränsen för tillståndsplikt för de produktionsdjur som avses i a eller b fås genom att multiplicera gränsen för tillståndsplikt uttryckt i antal djur enligt a eller b med djurenhetskoefficienten i bilaga 3. När tillståndsgränsen räknas ut beaktas inte övriga djur på gården, om deras sammanräknade antal djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3 är högst 10</i>
	e) <i>Fiskodlingar där minst 2 000 kg torrfoder eller den mängd annat foder som har motsvarande näringsvärde används årligen eller där fiskbeståndet ökar med minst 2 000 kg per år, eller som omfattar en minst 20 hektar stor damm eller grupp av dammar med naturligt foder</i>
12. Trafik	12. Trafik
	a) <i>Hamnar eller lastnings- eller lossningskajer</i>

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	som i huvudsak är avsedda för handelsjöfart och som lämpar sig för fartyg med en dräktighet som överstiger 1 350 ton
	b) Flygplatser
	c) Depåer för fler än 50 bussar eller lastbilar eller arbetsmaskinsdepåer av motsvarande storlek
	d) Utomhus belägna motorsportbanor
	e) Kemikaliebangårdar eller terminaler där hälso- eller miljöfarliga kemikalier förflyttas från ett transportmedel till ett annat transportmedel eller ett upplag, eller från ett upplag till ett transportmedel, dock inte förflyttning av styckegods
<p>13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten</p>	<p>13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten</p>
a) Behandling av avfall i avfallsförbränningsanläggningar eller i samförbränningsanläggningar för avfall med en kapacitet som överstiger 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn för farligt avfall	a) Avfallsförbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar för avfall som bränner fast eller flytande avfall med en kapacitet på högst 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet på högst 10 ton per dygn för farligt avfall
b) Bortskaffande eller återvinning av djurkroppar eller animaliskt avfall där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn	b) Anläggningar där behandlingskapaciteten i fråga om djurkroppar eller animaliskt avfall är högst 10 ton per dygn
c) Fristående avloppsreningsverk för avloppsvatten från anläggningar som avses i tabell 1 och som inte omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse	c) Andra än sådana fristående avloppsreningsverk för industrier som avses i 13 punkten underpunkt c i tabell 1 där processat avloppsvatten från de verksamheter som avses i tabell 2 behandlas
<p>d) Behandling av farligt avfall med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologisk behandling — fysikalisk-kemisk behandling — sammansmältning eller blandning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds — omförpackning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds — återvinning/regenerering av lösningsmedel — återvinning/regenerering av oorganiska material utom metaller och metallföreningar — regenerering av syror eller baser — återvinning av komponenter som används 	

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
<p>till att minska föroreningar</p> <ul style="list-style-type: none"> — återvinning av komponenter från katalysatorer — omraffinering av olja eller annan återanvändning av olja — invallning direkt på marken 	
<p>e) Bortskaffande av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 50 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologisk behandling — fysikalisk-kemisk behandling — förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning — behandling av slagg och aska — behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter 	
<p>f) Återvinning, eller en kombination av återvinning och bortskaffande, av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 75 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse:</p> <ul style="list-style-type: none"> — biologisk behandling — förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning — behandling av slagg och aska — behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter <p>När den enda avfallshantering som bedrivs är anaerob biologisk nedbrytning, ska tröskelvärden för kapacitet för denna verksamhet vara 100 ton per dygn</p>	
<p>g) Avstjälningsplatser som tar emot mer än 10 ton avfall per dygn eller med en totalkapacitet på mer än 25 000 ton, med undantag för avstjälningsplatser för inert avfall</p>	
<p>h) Tillfällig lagring av farligt avfall som inte omfattas av 13 punkten underpunkt g i tabell 1 i av-</p>	

TABELL 1 Direktivanläggningar
vaktan på någon av de verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a, d, g och i i tabell 1, med en totalkapacitet på mer än 50 ton med undantag för tillfällig lagring, före insamling, på den plats där avfallet uppkommer
i) Lagring under markytan av farligt avfall med en totalkapacitet på mer än 50 ton
14. Annan verksamhet

TABELL 2 Andra anläggningar
d) Behandling och avledning av avloppsvatten från tätbebyggelse där personekvivalenten är minst 100 personer
e) Deponier för utvinningsavfall
f) Annan behandling av avfall än vad som avses i 13 punkten underpunkterna a, b och e i tabell 2 och som omfattas av tillämpningsområdet för avfallslagen och sker i en anläggning eller yrkesmässigt
14. Annan verksamhet
a) Utomhus belägna skjutbanor
b) Permanenta, utomhus belägna anläggningar för blåstring
c) Permanenta djurgårdar eller nöjesparker
d) Krematorier eller anläggningar för kremering av sällskapsdjur
e) Andra gödsel fabriker än de som avses i 4 punkten underpunkt f i tabell 1
f) Prospektering efter och utvinning av olja och gas inom Finlands territorialvatten eller i Finlands ekonomiska zon samt annan därmed förknippad verksamhet

2.

Lag**om ändring av marktäktslagen**

Utfärdad i Helsingfors den 20

I enlighet med riksdagens beslut
ändras 4 a §, 5 a § 1 mom., 7 § 1 mom., rubriken för 14 § samt 14 § 1 och 4 mom., 20 § och 21 § 3 mom.,
 sådana de lyder, 4 a och 20 § i lagarna 463/1997 och 1577/2009, 5 a § 1 mom. i lag 555/2014, 7 § 1 mom., rubriken för 14 § samt 14 § 1 och 4 mom. i lag 463/1997 och 21 § 3 mom. i lag 731/2005, och
fogas till lagen en ny 4 b §, till 10 § ett nytt 4 mom., till lagen nya 20 a—20 c §, till 21 § ett nytt 5 mom. och till 23 § ett nytt 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

4 a §

Styrning och tillsyn över täktverksamhet

Den allmänna styrningen, uppföljningen och utvecklandet av verksamhet enligt denna lag ankommer på miljöministeriet.

Närings-, trafik- och miljöcentralen styr och övervakar verksamheten enligt denna lag inom sitt område.

Kommunen skall styra och övervaka täktverksamheten i kommunen. Om den kommunala tillsynsmyndigheten stadgas i 14 §.

Föreslagen lydelse

4 a §

Gemensam behandling av ansökningar om marktäktstillstånd och miljötillståndsansökningar

När en ansökan om tillstånd till täktverksamhet och en ansökan om miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (527/2014) gäller samma projekt ska tillståndsansökningarna behandlas tillsammans och avgöras genom samma beslut, om inte det av särskilda skäl ska anses vara onödigt. Det räcker med en ansökan för ett gemensamt tillstånd.

Om det vid behandlingen av ett tillståndsärende framgår att det för projektet behövs tillstånd också enligt miljöskyddslagen, ska sökanden inom en av tillståndsmyndigheten utsatt skälig tid lämna in en miljötillståndsansökan. I annat fall kan den tillståndsansökan som är anhängig lämnas utan prövning.

Ärenden enligt 1 mom. ska behandlas med iakttagande av 42—45, 84—86 och 96 § i miljöskyddslagen. Dessutom ska utlåtande begäras i enlighet med 7 § 2 mom.

4 b §

Styrning och tillsyn över täktverksamhet

Den allmänna styrningen, uppföljningen och utvecklandet av verksamhet enligt denna lag ankommer på miljöministeriet.

Närings-, trafik- och miljöcentralen styr och övervakar verksamheten enligt denna lag inom sitt område.

Kommunen skall styra och övervaka täktverksamheten i kommunen. Om den kommunala tillsynsmyndigheten stadgas i 14 §.

5 a §

Plan för hantering av utvinningsavfall

Den som ansöker om tillstånd ska som en del av täktplanen utarbeta en plan för hantering av utvinningsavfall, om det vid tagandet av substanser eller vid lagringen eller förädlingen av dem uppkommer sådant utvinningsavfall som avses i 112 § 1 mom. 2 punkten i miljöskyddsslagen (527/2014). Om en täktplan inte behövs enligt 5 § 1 mom. i denna lag, ska den som ansöker om tillstånd lägga fram en i 114 § i miljöskyddslagen avsedd plan för hantering av utvinningsavfall.

5 a §

Plan för hantering av utvinningsavfall

Den som ansöker om tillstånd ska som en del av täktplanen utarbeta en plan för hantering av utvinningsavfall, om det vid tagandet av substanser eller vid lagringen eller förädlingen av dem uppkommer sådant utvinningsavfall som avses i 112 § 1 mom. 2 punkten i miljöskyddsslagen. Om en täktplan inte behövs enligt 5 § 1 mom. i denna lag, ska den som ansöker om tillstånd lägga fram en i 114 § i miljöskyddslagen avsedd plan för hantering av utvinningsavfall.

7 §

Tillståndsmyndighet och utlåtanden

Tillstånd till täktverksamhet beviljas av den myndighet som kommunen bestämmer, nedan tillståndsmyndighet. I fråga om delegering av beslutanderätt gäller i tillämpliga delar kommunallagen (365/1995).

7 §

Tillståndsmyndighet och utlåtanden

Tillståndsärenden som gäller marktäkt ska avgöras av den kommunala miljövärdsmyndighet som avses i lagen om kommunernas miljövärdsförvaltning (64/1986). I fråga om delegering av den kommunala miljövärdsmyndighetens beslutanderätt tillämpas 7 § i samma lag. De tillståndsärenden som avses i 4 a § i den här lagen ska avgöras av den behöriga tillståndsmyndigheten enligt 34—37 § i miljöskyddslagen.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

10 §

10 §

*Tillståndets giltighetstid**Tillståndets giltighetstid*

För giltigheten av ett gemensamt tillstånd enligt 4 a § gäller vad denna paragraf föreskriver om tillståndets giltighet.

14 §

14 §

*Tillsynsmyndighet och hot om tvångsutförande**Tillsynsmyndighet och **förvaltningstvångs-**ärenden*

Iakttagandet av denna lag övervakas av den myndighet som kommunen bestämmer, nedan tillsynsmyndighet. I fråga om delegering av beslutanderätt gäller i tillämpliga delar kommunallagen. För att sköta sin tillsynsuppgift enligt denna lag har tillsynsmyndigheten rätt att utföra inspektioner, göra mätningar och ta prover på täktplatsen. Inspektionerna kan gälla omständigheter som avses i 3 §, faktorer som enligt tillståndsbeslutet skall iakttas i täktverksamheten samt andra motsvarande omständigheter som gäller täktverksamhetens art och konsekvenser. Närmare bestämmelser om inspektionsförfarandet ingår i 39 § i förvaltningslagen (434/2003) och utfärdas genom förordning av statsrådet.

Iakttagandet av denna lag övervakas av den kommunala miljöförvaltningsmyndighet som avses i lagen om kommunernas miljöförvaltning, nedan kallad tillsynsmyndighet. Bestämmelser om tillsynsmyndighetens rätt att delegera sin beslutanderätt finns i 7 § i den lagen. För att sköta sin tillsynsuppgift enligt denna lag har tillsynsmyndigheten rätt att utföra inspektioner, göra mätningar och ta prover på täktplatsen. Inspektionerna kan gälla omständigheter som avses i 3 § i den här lagen, faktorer som enligt tillståndsbeslutet ska iakttas i täktverksamheten och andra motsvarande omständigheter som gäller täktverksamhetens art och konsekvenser. Bestämmelser om inspektionsförfarandet ingår i 39 § i förvaltningslagen (434/2003) och närmare bestämmelser utfärdas genom förordning av statsrådet.

Vid behandlingen av ett ärende som avses i denna paragraf iakttas i övrigt viteslagen (1113/1990).

På förvaltningstvångsärenden som gäller verksamhet enligt ett i 4 a § avsett gemensamt tillstånd tillämpas bestämmelserna i 175 § i miljöskyddslagen om åtgärder vid överträdelser eller försummelser. Om ärendet endast gäller fullgörandet av en skyldighet som föreskrivs i denna lag eller med stöd av den, ska dock denna lag gälla. Vid behandlingen av ett ärende som avses i denna paragraf iakttas i övrigt viteslagen (1113/1990).

20 §

20 §

*Sökande av ändring**Sökande av ändring*

Ändring i tillståndsmyndighetens beslut

Tillståndsbeslut som en myndighet medde-

som meddelats med stöd av denna lag och som gäller tillstånd för täktverksamhet söks genom besvär hos förvaltningsdomstolen. I fråga om besvärsrätt och ändringssökande iakttas kommunallagen. Besvärsrätt har också närings-, trafik- och miljöcentralen samt en registrerad förening eller stiftelse vars syfte är att främja miljöskydd, hälsoskydd eller naturvård eller trivseln i boendemiljön och som verkar på det område som projektet avser.

I övriga beslut med stöd av denna lag skall ändring sökas genom besvär på det sätt som förvaltningsprocesslagen (586/1996) föreskriver.

Besvärsmyndigheten kan göra mindre ändringar i tillståndsbeslutet utan att ärendet återförvisas.

lat med stöd av denna lag får överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Gemensamma tillståndsbeslut enligt 4 a § får överklagas på det sätt som anges i 190—191 och 196—197 § i miljöskyddslagen. På parterna tillämpas i detta fall 43 § 1 mom. i miljöskyddslagen.

20 a §

Besvärsrätt

Följande har rätt att besvära sig över tillståndsbeslut enligt denna lag:

- 1) parter,*
- 2) kommunmedlemmar,*
- 3) registrerade föreningar eller stiftelser vars syfte är att främja miljöskydd, hälsoskydd eller naturvård eller trivseln i boendemiljön och inom vars verksamhetsområde miljökonsekvenserna uppträder,*
- 4) den kommun där verksamheten är placerad och kommuner inom vars område verksamhetens miljökonsekvenser uppträder,*
- 5) närings-, trafik- och miljöcentralen och den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten i kommunerna inom det område som påverkas av verksamheten,*
- 6) andra myndigheter som bevakar allmänt intresse i ärendet.*

Närings-, trafik- och miljöcentralen har dessutom rätt att besvära sig över sådana beslut där förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt ett tillståndsbeslut som den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten har fattat, om besvären anförs för att ta tillvara ett allmänt miljö- eller naturskyddsintresse eller av någon annan grundad anledning.

20 b §

Hörande med anledning av besvär över ett beslut om marktåktstillstånd

Förvaltningsdomstolen ska informera om besvär över ett beslut om marktåktstillstånd som anförts av den som ansöker om tillstånd, om det inte är uppenbart onödigt, genom att under minst 14 dagar kungöra dem på sin och de berörda kommunernas anslagstavlor. Besvärshandlingarna ska hållas framlagda i de berörda kommunerna under kungörelsetiden. I kungörelsen ska det anges var handlingarna hålls framlagda.

Förvaltningsdomstolen ska dessutom med anledning av besvär som har anförts av sökanden ge de parter som saken speciellt berör och de myndigheter som bevakar allmänt intresse tillfälle att avge bemötande med anledning av besvären, om detta inte är uppenbart onödigt. I fråga om hörande med anledning av besvär ska i övrigt förvaltningsprocesslagen iakttas.

Information om att besvär har anförts ska för avgivande av bemötande ges på det sätt som anges i förvaltningslagen. Samtidigt ska det meddelas var besvärshandlingarna är framlagda samt vart bemötandena kan lämnas inom den tid som satts ut för avgivande av bemötande.

20 c §

Förfarandet i fullföljdsdomstolen

Utöver vad som i förvaltningsprocesslagen föreskrivs om syn kan fullföljdsdomstolen eller, på förordnande av den, ordföranden, en ledamot eller en föredragande förrätta inspektion på platsen.

Ett beslut av förvaltningsdomstolen som gäller marktåktstillstånd ska meddelas efter anslag, och parterna anses ha blivit informerade om beslutet när beslutet har meddelats. Förvaltningsdomstolen ska dessutom se till att det utan dröjsmål informeras om beslutet på anslagstavlan i den kommun där verksamheten är placerad och i kommunerna inom det område som påverkas av verksamheten.

Förvaltningsdomstolens beslut ska lämnas

till ändringssökanden och en kopia av beslutet till de parter som har begärt det, samt i ärenden som gäller tillstånd till verksamhetsutövaren, om det inte är verksamhetsutövaren som sökt ändring. En kopia av beslutet ska dessutom lämnas till den kommunala tillsynsmyndigheten och närings-, trafik- och miljöcentralen.

21 §

Iakttagande av beslut som inte vunnit laga kraft

En sådan föreskrift som avses i 2 mom. kan under samma förutsättningar meddelas också på separat ansökan som görs under besvärstidens gång eller inom 14 dagar efter besvärstidens utgång. Beslutet skall fattas utan onödigt dröjsmål. På meddelande av beslut tillämpas 19 §. Förvaltningsdomstolen och de som sökt ändring skall också omedelbart underrättas om att en sådan rätt beviljats. Den som anfört besvär över ett beslut om tillstånd för täktverksamhet kan hos förvaltningsdomstolen yrka på upphävande eller ändring av ett avgörande som avses i detta moment utan att särskilt anföra besvär över det. Angående ändringssökandet gäller i övrigt vad som bestäms i 2 mom.

23 §

Tillsynsavgift och statsbidrag

21 §

Iakttagande av beslut som inte vunnit laga kraft

En sådan föreskrift som avses i 2 mom. kan under samma förutsättningar meddelas också på separat ansökan som görs under besvärstidens gång eller inom 14 dagar efter besvärstidens utgång. *Tillsynsmyndigheterna och de som har sökt ändring i tillståndsbeslutet ska höras om ansökan.* Beslutet ska fattas utan onödigt dröjsmål. På meddelande av beslut tillämpas 19 §. Förvaltningsdomstolen och de som sökt ändring skall också omedelbart underrättas om att en sådan rätt beviljats. Den som anfört besvär över ett beslut om tillstånd för täktverksamhet kan hos förvaltningsdomstolen yrka på upphävande eller ändring av ett avgörande som avses i detta moment utan att särskilt anföra besvär över det. Angående ändringssökandet gäller i övrigt vad som bestäms i 2 mom.

På verkställighet av gemensamma tillstånd enligt 4 a § tillämpas 198 § 1 mom. och 199—201 § i miljöskyddslagen.

23 §

Tillsynsavgift och statsbidrag

När ett tillståndsärende enligt 4 a § avgörs av den kommunala miljövårdsmyndigheten ska bestämmelserna i 145 § i markanvändnings- och bygglagen om avgifter till kommunen för tillsyn över byggnadsarbeten tillämpas på indrivningen av kostnaderna för kontroll av tillståndsansökan och tillsyn över det gemensamma tillståndet. Om det är regionförvaltningsverket som avgör ett till-

ståndsärende enligt 4 a § ska lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) tillämpas på indrivningen av kostnaderna för kontrollen och tillsynen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2016.

Tillståndsärenden som är anhängiga vid en förvaltningsmyndighet eller domstol när 4 a § i denna lag träder i kraft ska behandlas och avgöras i enlighet med de bestämmelser som gällde vid paragrafens ikraftträdande, om inte något annat föreskrivs nedan.

Om fullföljdsdomstolen upphäver ett tillståndsbeslut som de bestämmelser som gällde när 4 a § i denna lag träder i kraft ska tillämpas på och återförvisar ärendet för att behandlas på nytt i sin helhet, ska ärendet behandlas och avgöras i enlighet med denna lag.